

Triền miên - Thủy Hồ Phách

Contents

Triền miên - Thủy Hồ Phách	1
1. Chương 1 ~> 10	1
2. Chương 11 ~> 20	27
3. Chương 21 ~> 33 (end)	51

Triền miên - Thủy Hồ Phách

Giới thiệu

Tên Truyện: Triền Miên Tác giả: Thủy Hồ Phách Chuyển ngữ: Nhóm Editor của Liệt Hỏa Các Beta: L

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trien-mien-thuy-ho-phach>

1. Chương 1 ~> 10

Chương 1: Đã lâu không trở về.

Sân bay Đào Lâm.

Từ Anh quốc bay về, máy bay vừa hạ cánh, sảnh chờ của sân bay nhộn nháo âm ĩ, người giơ bảng hiệu, người cầm hoa tươi, ngẩng đầu mong chờ...

Người ở sảnh chờ sân bay dần tản đi hết, một cô gái mặc áo khoác màu xanh đậm, mang kính mắt màu trà, chân đi đôi giày cao gót khoảng chín phân, đẩy hành lý, tao nhã bước đi ra khỏi sảnh chờ, đi tới nơi xe taxi đỗ.

Cô tiện tay gọi chiếc xe, tài xế thấy có mỹ nữ ngồi xe của mình, vội vàng xuống xe giúp đỡ cô mang hành lý để vào cốp xe. Cô gái trẻ tuổi lúc này mới kéo cửa sau xe, ngồi xuống.

Xe vừa chạy đi thì đồng thời có một chiếc xe màu đen chạy từ bãi đậu xe ngầm lên, chỉ chạy sau xe taxi một chút.

Người đàn ông ngồi ở ghế lái phụ màu đen lơ đãng quay đầu, tầm mắt trong giây lát liếc đến cô gái ngồi ở phía sau trong xe taxi, hơi sững sốt, muốn nhìn kỹ lại một chút, thì chiếc xe taxi và chiếc xe màu đen tách nhau ra hai hướng khác nhau ở ngã tư.

“Thế nào, lão Lôi?” Phương Tế Ngộ quay đầu sang, thấy Lôi Thanh có thần sắc kỳ lạ liền tò mò hỏi.

Ngồi bên ghế lái phụ người đàn ông lúc này mới lấy lại tinh thần, ngớ ngàng quay sang hỏi: “Cái gì?”

“Những lời này phải là tôi hỏi cậu mới đúng chứ? Thế nào, còn không thích ứng được với thời gian trong nước sao, không thể nào?” Phương Tế Ngộ nói với vẻ mặt trêu chọc.

“Có thể là nhìn lầm rồi.” Lôi Thanh tự cười giễu một tiếng, “Tôi cho rằng đó là cô ấy.”

“Cũng đã lâu như vậy rồi mà cậu vẫn suy nghĩ về cô ấy.” Phương Tế Ngộ thuần thục vừa đánh tay lái vừa chế giễu, “Không nghĩ tới tình cảm của cậu sâu đậm như vậy, làm anh em mờ hết cả mắt. Nhưng mà ở Pháp có rất nhiều mỹ nữ tóc vàng, chẳng lẽ cậu không vừa ý ai sao?”

“Không hứng thú.” Lôi Thanh lạnh lùng nói.

Phương Tế Ngộ vừa nhìn đường vừa không sợ chết mà tiếp tục nói lảm nhảm, “Nghe tôi nói nè lão Lôi, chuyện năm đó cậu làm thực sự có phần hơi quá. Nếu tôi mà là Bùi Mộc Vân, thì tôi cũng sẽ không tha lỗi cho cậu.”

Lôi Thanh không trả lời, nhắm mắt giả vờ ngủ say. Năm đó, chuyện này là như thế nào, ngược lại hẳn cảm thấy được chuyện đó hẳn làm rất là phải, nếu như không làm như vậy, hiện tại cô nhất định sẽ trở thành vợ của người khác. Mặc dù bây giờ hẳn không tìm thấy cô, nhưng hẳn nhất định sẽ tìm được cô, cho dù ở chân trời góc bể, chỉ là vấn đề thời gian.

Cùng lúc đó, trên xe taxi, Bùi Mộc Vân tháo kính xuống, nhìn tài xế taxi đọc một địa chỉ, cô lúc này mới tựa lưng vào ghế ngồi phía sau, đôi mắt có chút thất thần nhìn ra đường bên ngoài cửa sổ xe.

Ba năm, thời gian trôi qua thật là nhanh, không ngờ cuối cùng cô cũng đã trở về. Ba năm trước đây, cô vì muốn trốn tránh một người, liền không ngại đường xa vạn dặm mà tới Anh, sống dưới hoàn cảnh xa lạ, sinh hoạt khó khăn, về sau phải từ từ thích ứng mới được. Mà ba năm sau, cô lại vì một người khác, mạo hiểm đụng mặt người nguy hiểm kia, quay trở về.

Nhưng lúc đi và trở về tâm trạng không giống nhau, cô thêm phần lo lắng.

“XX, là ở đây sao, đến rồi.” Tài xế xe taxi nói to, kéo Bùi Mộc Vân như đang đi vào cõi thần tiên trở lại.

Sau khi trả tiền, Bùi Mộc Vân bước xuống xe, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu ở cửa chính “Viện mồ côi Thiên thần nhỏ”, chắc chắn là nơi này rồi.

Cô nhấn chuông cửa, trong chốc lát có một người phụ nữ trung niên khoảng bốn mươi tuổi đi từ hàng rào sắt bên trong ra. Người phụ nữ mở cửa, nghi ngờ nhìn Bùi Mộc Vân, hỏi: “Xin hỏi cô tìm ai?”

“Xin chào, tôi tới tìm Đường Quả Đống, nó có ở bên trong không?”

Người phụ nữ một lần nữa lại nhìn Bùi Mộc Vân, “Cô là...”

“Tôi là mẹ của Đường Quả Đống, mới từ Anh trở về. Tôi tới để đón nó.” Để xác định thân phận của mình, cô vội vàng lôi từ trong túi xách ra tất cả giấy chứng nhận. “Bà xem, đây là thẻ căn cước của tôi, còn đây là giấy khai sinh của Đường Quả Đống, còn có...”

Người phụ nữ kia cầm lấy tất cả giấy chứng nhận, sau khi xem xong lúc này mới gật đầu một cái nói: “Tôi nhận ra cô, đứa bé kia từng đưa hình của cô cho tôi xem, nói cho tôi biết đó là mẹ của nó.”

“Cái gì?” Hốc mắt của Bùi Mộc Vân nóng lên, thiếu chút nữa thì lại ứa ra nước mắt “Vây...vây bây giờ tôi có thể đi vào nhận lại nó chưa?”

Người phụ nữ kia lắc đầu, “Không thể.”

“Tại sao vậy?” Bùi Mộc Vân vội vàng hỏi: “Còn cần làm thủ tục gì nữa sao?”

“Đứa trẻ đêm qua lên cơn sốt, đã được chúng tôi đưa đến bệnh viện rồi.”

“Cái...cái gì?” Bùi Mộc Vân quả thực bị người phụ nữ này làm cho tức giận “Vậy tại sao bà không nói sớm một chút? Con tôi ở bệnh viện nào?”

Người phụ nữ báo địa chỉ của bệnh viện, Bùi Mộc Vân vội vàng chạy tới chỗ đường lộ chặn một chiếc xe taxi đi tới bệnh viện.

Mười mấy phút sau đã đến bệnh viện rồi, Bùi Mộc Vân đi rất vội vàng, thiếu chút nữa để quên hành lý lại trong xe, may là được tài xế taxi nhắc nhở, cô mới nhớ tới. Sau khi cảm ơn tài xế, cô kéo hành lý vào sảnh bệnh viện, đi tới quầy làm việc của y tá hỏi đường, lúc này lại vội vàng kéo hành lý đi tới khoa nhi.

Cùng lúc cô đi thì có một vị bác sĩ đi thoáng qua, cô không để ý tới vị bác sĩ kia, nhưng vị bác sĩ kia lại đứng sững người lại, xoay người ngược lại nhìn bóng lưng cô.

Chờ tới lúc cô đi tới thang máy, xoay người lại để nhấn nút đóng thang máy, lúc này vừa vặn đối diện vị bác sĩ kia. Cho tới khi cửa thang máy khép lại, vị bác sĩ kia mới kinh ngạc kêu thành tiếng, “Bùi Mộc Vân!”

Vinh Gia Thực nhìn cửa thang máy kia một hồi rồi mới bình tĩnh lấy lại tinh thần, anh vỗ mặt mình một cái, đau! Anh rất cuộc xác định lại đó không phải ảo giác của mình. Cô gái kia cuối cùng cũng đã trở về rồi.

Anh thoải mái nở nụ cười, lấy điện thoại di động ra bắt đầu gọi điện thoại.

“Này, lão Lôi, đang ở đâu?”

Bên kia truyền tới giọng nói lạnh lùng của Lôi Thanh, “Ồ ‘Hoa giá’ ăn, lão Phương đang ở đây, cậu muốn tới sao?”

Vinh Gia Thực vừa đi vừa nói: “Lão Lôi, nếu như cậu đang nghĩ tôi làm phiền đến cậu thì trước tiên hãy nuốt vào, hiện tại tôi có một chuyện, khẳng định gây sốc đối với cậu.”

Lôi Thanh lơ đãng nói: “Còn có việc gì có thể gây sốc đối với tôi sao? Nói mau, có chuyện gì, đừng nói lời vô dụng giống mẹ tôi,”

“Lão lôi, cậu nên bình tĩnh!” Vinh Gia Thực ngừng một lát sau đó mới nói: “Tôi thấy Bùi Mộc Vân ở bệnh viện.”

“Ai?” Lôi Thanh sợ tai của mình nghe nhầm.

“Bùi Mộc Vân, người mà cậu thích.”

Mười phút sau, Vinh Gia Thực không dám tin người đứng trước mặt anh là Lôi Thanh, “Tôi nói này lão đại, trình độ lái xe của cậu đã đạt đến mức độ nào, mà nhanh như vậy đã tới?” Với người bình thường, thì từ ‘Hoa giá’ tới bệnh viện mất ít nhất là hai mươi phút, vậy mà người này chỉ dùng một nửa thời gian, quả nhiên là Bùi Mộc Vân có sức hút thật là lớn.

“Cô ấy đâu?” Lôi Thanh hỏi.

Vinh Gia Thực chỉ chỉ vào thang máy, “Vừa rồi tôi thấy cô ấy ở trong thang máy, tôi không phải liền vội vàng gọi cho cậu sao?”

Lôi Thanh nhìn Vinh Gia Thực, suy nghĩ một lát, hỏi: “Thang máy kia đi lên là khoa gì?”

“Bên đó phòng hành chính rất nhiều, còn có phụ khoa, khoa nhi, khoa phụ sản...”

“Cô ấy bị bệnh sao?”

Nhớ tới thần sắc của Bùi Mộc Vân, Vinh Gia Thực lắc đầu, “Không giống, nhìn tinh thần tốt vô cùng. Nhưng mà nhìn qua dáng vẻ của cô ấy có chút lo lắng.”

“Lo lắng?” Là ai bị bệnh sao? Cha mẹ cô? Chị em của cô? Hình như không phải, theo hần biết, cô cùng bọn họ đã lâu không còn liên lạc với nhau.

“Vậy lên từng lầu một tìm đi.”

“Không phải chứ, người anh em?”

Lôi Thanh vỗ vai Vinh Gia Thực một cái rất thành khẩn nói: “Đi thôi.”

Vinh Gia Thực chỉ có thể thở dài, cái gì gọi là anh em giúp nhau không tiếc cả mạng sống, đoán chừng hẳn chính là như vậy.

Nhìn cửa thang máy đóng lại rồi mở ra, Lôi Thanh chỉ có một tư tưởng trong đầu: Bùi Mộc Vân, cho dù ngày hôm nay có đào ba thước, cũng phải tìm ra cô.

Bùi Mộc Vân lúc này rất cuộc mới nhớ tới, người phụ nữ kia nói Đường Quả Đổng nằm bệnh viện, chỗ khám bệnh của Đường Quả Đổng dĩ nhiên là cô không tìm được. Vì vậy, cô xuống chỗ thang máy, lại đi qua khoa nhi. Rốt cuộc lúc này tại một gian phòng bốn người bên trong phòng bệnh cô tìm được Đường Quả Đổng.

Thân thể nhỏ bé của cậu bé mệt mỏi co lại trong chiếc chăn đơn màu trắng, sắc mặt nhìn có chút tái nhợt, hai mắt nhắm, lông mi dài run lên một cái, thỉnh thoảng cặp lông mày đẹp lại chau lại, xem ra cậu bé ngủ không được yên ổn cho lắm.

“Cô là người thân của cậu bé này sao?” Một người giường bên cạnh thấy Bùi Mộc Vân nhìn chăm chăm cậu bé trên giường, mắt không di dời vì vậy tò mò hỏi.

Bùi Mộc Vân nhẹ nhàng lắc đầu.

Người kia thấy không phải liền thấy có chút thất vọng, “Không phải.” Bà kéo chăn đắp cho cậu bé rồi nói tiếp: “Cậu bé này khá ngoan, không khóc không kêu, nhưng chỉ có một người đến trông nó, cũng không ai chăm sóc nó, một đứa trẻ mồ côi, nhìn rất đáng thương.”

Bùi Mộc Vân im lặng, nhìn gương mặt nhỏ của Đường Quả Đổng giấu ở giữa chăn, lồng ngực liền khó chịu.

Xin lỗi bảo bối, mẹ đã bỏ rơi con ba năm, hiện tại mẹ đã trở về, con nhất định phải sống tốt.

Cứ như có thần giao cách cảm vậy, mí mắt của cậu bé liền giật giật, đôi mắt chậm rãi mở ra, khuôn mặt yêu thương của Bùi Mộc Vân ở trước mắt bé phóng đại rồi phóng đại hơn.

“Mẹ...” Đường Quả Đổng nhẹ nhàng mà hỏi: “Cô là mẹ sao?”

Tuy rằng cậu bé chưa được thấy mặt của mẹ, nhưng cậu có ảnh chụp của mẹ. Người trước mặt và người trong hình giống nhau y đúc. Tấm hình kia có cả bên trong dây chuyền trên cổ cậu.

Cậu bé giơ tay lên sờ vào sợi dây chuyền trước cổ, đó là một cái vòng cổ màu bạc, trên có một cái hộp nhỏ hình tròn, mở ra, bên trong có ảnh chụp của Bùi Mộc Vân. Dây chuyền kia Bùi Mộc Vân khi ra nước ngoài đã đeo lên cổ nó, không nghĩ cậu bé lại đeo cho tới bây giờ.

Đường Quả Đổng liếc nhìn ảnh chụp, rồi lại liếc nhìn Bùi Mộc Vân, nhẹ nhàng nở nụ cười, “Đúng là mẹ rồi.”

Bùi Mộc Vân cắn chặt môi của mình, chỉ sợ chính bản thân mình phải rơi nước mắt. Người đàn bà kia nghe Đường Quả Đổng nói, kinh ngạc nhìn Bùi Mộc Vân, thì ra cô là mẹ của cậu bé! Nhưng mà người mẹ này hơi kì lạ, lâu như vậy mới tới xem con trai mình, thật đúng là một cú giải sầu...

Chương 2: Đã lâu không gặp nhau.

“Thế nào, đã tìm ra cô ấy chưa?”

Vinh Gia Thực phụ trách việc tìm từ tầng hai tới tầng bốn, mà Lôi Thanh lại kiếm trên tầng bốn, nửa tiếng sau, hai người cùng tụ hợp lại ở cầu thang.

Vinh Gia Thực thở hổn hển, lắc đầu nói: “Không tìm thấy. Tôi có hỏi qua y tá khám bệnh, họ đề nói không nhìn thấy Bùi Mộc Vân.”

“Cô ấy đi đâu?” Đôi mắt của Lôi Thanh có chút buồn bã, nếu như lúc trước hẳn ở trên xe nhìn thấy cô gái giống Bùi Mộc Vân có thể là ảo giác của hắn, nhưng lần này đến Vinh Gia Thực còn nói là thấy cô, ảo giác trước đó hẳn là sự thật.

Thế nhưng cô ấy đi đâu?

“Nếu không thì chúng ta lên trên tìm thêm một chút?”

Lôi Thanh đứng ở cửa cầu thang, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía góc tường, nơi đó có một cái camera. Hắn cúi xuống suy nghĩ một chút, hỏi: “Có phải trong bệnh viện mỗi tầng đều có camera?”

“Đúng vậy.”

“Không chỉ có ở cửa thang máy, mà bên trong thang máy cũng lắp đặt đúng không?”

“Đương nhiên rồi.” Vinh Gia Thực bỗng nhiên bình tĩnh, “Đúng rồi, thế mà tôi cũng không nghĩ tới. Chúng ta có thể tìm người giám sát, tốt hơn so với việc mò kim đáy biển.”

Vinh Gia Thực dẫn Lôi Thanh đi tìm người giám sát. Người ở trong phòng giám sát thấy Vinh Gia Thực ngay lập tức đứng dậy cúi người chào. Kiểm tra lại camera là chuyện đơn giản, không có vấn đề gì.

2 giờ 50 phút chiều, Bùi Mộc Vân xuất hiện ở chính giữa màn hình, ngay lập tức cô liền đi hỏi quầy làm việc của y tá, y tá chỉ đường cho cô, lúc cô kéo túi hành lý đi thì có chạm mặt Vinh Gia Thực, sau đó tiến vào thang máy. Xem thấy Bùi Mộc Vân ở trong thang máy, Lôi Thanh thấy cô ấn phím lên tầng năm.

“Tầng năm là khoa gì?” Lôi Thanh trầm giọng hỏi Vinh Gia Thực ở bên cạnh.

“Khoa nhi.”

Khoa nhi? Cô lên khoa nhi để làm gì? Lôi Thanh nhìn chằm chằm thân ảnh xinh đẹp của Bùi Mộc Vân, đôi mắt không chớp.

Ba năm, cô vẫn không có khác ngày xưa nhiều lắm, bóng dáng xinh đẹp, sự di chuyển vẫn giống năm đó, nhưng gương mặt cô lúc này tựa hồ sinh ra một ít ưu sầu. Là bởi vì hắn sao? Nếu là bởi vì hắn, hắn lại cảm thấy người phụ nữ này hình như không muốn hắn nói rõ.

Hắn như vậy nhất định bị coi thường một chút, vì người phụ nữ này.

Nhìn thấy Bùi Mộc Vân từ thang máy tầng năm bước ra, đột nhiên dừng lại ở phòng khám, gương mặt nhìn một cái nhưng không có đi vào trong. Cô giơ tay lên nhìn xuống đồng hồ đeo tay, hình như suy nghĩ một chút, sau đó quay người trở lại thang máy. Thang máy đi thẳng một mạch xuống phía dưới, cô lại nhớ tới quầy làm việc của y tá, như cũ vẫn hỏi người kia. Người kia tốt bụng đưa tay ra hướng ngoài chỉ. Cô lại nói cảm ơn, xách hành lý đi ra phía ngoài.

“Cô ấy chắc là đi vào khu nội trú.” Vinh Gia Thực chỉ vào một căn phòng rồi nói. “Đem camera theo dõi ở đây ra.”

Một đám người vội vàng kiểm tra camera khu nội trú, trong bụng không khỏi nhủ thầm, người đàn ông này là ai vậy, mặt mũi thật là khiến người ta nảy sinh sợ hãi.

Bên trong khu nội trú, Bùi Mộc Vân đi thang máy lên tầng năm. Cửa thang máy tầng năm vừa mở, phía trên có một bảng chữ to lớn màu xanh nhạt viết “Khu nội trú khoa nhi”.

“Này, thú vị thật, người phụ nữ của cậu lúc này đi tới khoa nhi, không đúng chẳng lẽ cô ấy đã lấy chồng rồi sinh con sao...”

Lôi Thanh nghe được, đôi mắt hắn nhanh chóng trở nên sắc bén, Vinh Gia Thực vừa đúng lúc ngậm miệng không nói nữa “Được rồi, tôi sẽ không nói gì nữa.”

Thấy Lôi Thanh bước đi chớp nhoáng, Vinh Gia Thực ở phía sau kêu to, “Này, cậu đi đâu thế?”

“Khu nội trú khoa nhi.” Lôi Thanh bỏ lại một câu nói, cả thang máy cũng không đợi, đi tới cầu thang bộ.

Bên trong phòng, Bùi Mộc Vân đang bưng nước lau người cho Đường Quả Đổng. Cô vắt khô chiếc khăn, dè dặt lau sạch khuôn mặt của cậu bé. Da của Đường Quả Đổng rất trắng, hơn nữa tuổi còn nhỏ, da lại thêm non mịn giống như quả trứng gà mới luộc.

Lau xong mặt, cô lại lau tay cho cậu bé. Tay của Đường Quả Đổng thật nhỏ, nắm trong tay cô chỉ có một chút. Móng tay hơi dài, vẽ lên bàn tay của cô có chút nhột.

“Quả Đổng, để một lát nữa mẹ cắt móng tay cho con có được không?” Giọng nói của Bùi Mộc Vân rất nhẹ nhàng, giống như một trận gió ấm lướt nhẹ qua.

“Đạ được.” Đường Quả Đổng lạnh lợi lên tiếng. Cậu bé cảm thấy mình thật hạnh phúc, có mẹ bên cạnh. Mẹ trông thật là đẹp, giống như là cô tiên nữ. Trước đây, bà đã kể cho hắn nghe về nàng tiên có phép thuật, mẹ không phải cũng biết phép thuật đấy chứ? Nếu như mẹ biết phép thuật, thì cậu muốn có một người bố, mẹ có thể hay không biến ra cho cậu? Đáng tiếc bà không có ở đây, nếu có chắc chắn cậu sẽ hỏi bà.

“Mẹ.”

“Ừ.” Bùi Mộc Vân đang cắt móng tay cho Đường Quả Đổng, dè dặt cẩn thận, sợ làm cậu bé bị thương.

“Mẹ.”

“Ừ.”

“Mẹ.”

“Sao vậy?” Bùi Mộc Vân ngẩng đầu, cười hỏi: “Làm sao vậy? Khó chịu sao con?”

Đường Quả Đổng lại nhanh chóng lắc đầu, “Không có, Con chỉ muốn gọi mẹ, con đang thắc mắc vài chuyện, có được không mẹ?”

Bùi Mộc Vân đưa tay nhẹ nhàng xoa trán của Đường Quả Đổng, không khỏi đau lòng. Cô nói: “Được, con gọi bao lâu đều được, nhưng bây giờ con phải nghỉ ngơi thật tốt. Chỉ khi nào thân thể khỏe rồi, mới có sức khỏe để gọi mẹ, có đúng hay không?”

“Vâng.” Bà nói muốn trở thành một đứa trẻ ngoan, phải nghe lời mẹ, cậu là một đứa trẻ ngoan, dĩ nhiên phải nghe lời mẹ nói rồi.

Cậu bé láu lỉnh nhắm mắt lại, lông mi dài che lấy đôi mắt, đầu đặt xuống dưới gối. Thế nhưng chỉ một lát sau, cậu bé lại mở mắt ra, mắt không chớp nhìn chăm chăm Bùi Mộc Vân.

Bùi Mộc Vân đang muốn đi đổ nước, thấy cậu bé không ngủ, vì vậy lại ngồi xuống. “Làm sao vậy, Đường Quả Đổng?”

“Mẹ” Cậu bé nhẹ nhàng gọi một tiếng, “Mẹ, con không dám ngủ.”

“Tại sao vậy?”

“Con sợ một khi đã ngủ, mẹ liền rời đi, con sẽ không còn được gặp lại mẹ.” Đường Quả Đổng khó chịu nước mắt chảy ròng ròng, “Mẹ, mẹ có phải lại đi nữa đúng không? Mẹ có phải sẽ lại quên Đường Quả Đổng không?” Cậu bé càng lúc càng khóc nhiều hơn, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Bùi Mộc Vân thấy cậu bé khóc thương tâm như vậy liền không đành lòng. Cô ôm lấy cậu bé, nhẹ giọng an ủi: “Sẽ không, mẹ sẽ không bỏ Đường Quả Đổng đi nữa, không bao giờ...sẽ rời đi nữa. Mẹ hứa, đừng khóc, con trai ngoan.”

Bùi Mộc Vân đau lòng gần chết, cô làm sao có thể cam lòng bỏ lại cậu bé, làm sao có thể bỏ được?

Những người giường bên cạnh chứng kiến hai người khóc thương như vậy, lòng mẹ thương con bắt đầu lại hiện lên, cũng đưa nhau lau nước mắt.

Lôi Thanh đứng ở ngoài cũng trông thấy hết cảnh này, không ngờ cô cũng khóc, nhưng mà nhìn cô khóc cũng rất đẹp. Hắn thích nhất là thấy cô khóc, sau đó hắn có thể chạy tới an ủi, cho cô mượn vai hoặc là đưa tay ra lau mặt cho cô, nhẹ nhàng lau từng giọt nước mắt trên mặt cô. Nhưng mà đây cũng chỉ là hắn tưởng tượng mà thôi, không phải do hắn không nỗ lực, mà là bởi vì cô chưa từng cho hắn cơ hội.

Hắn đứng ở cửa nhìn vào một lúc lâu, đi qua khung cửa sổ thủy tinh nhỏ. Hắn rất muốn nhìn thấy cô, bây giờ đã nhìn thấy cô, hắn cũng không dám đẩy cánh cửa kia đi vào. Người ta nói, lâu không trở về quê, khi về thì cảm thấy hồi hộp, hắn đây là người thời nay lại sợ quê sao? Hắn mà sợ ai sao?

Nhưng giờ khắc này, hắn lại sợ Bùi Mộc Vân, hắn sợ Bùi Mộc Vân không muốn thấy hắn, hắn sợ Bùi Mộc Vân không để ý đến hắn, càng sợ Bùi Mộc Vân đã quên hắn.

Hắn chẳng biết đứa bé kia là ai, nhưng hắn phát hiện ra mình đang ghen tị với đứa bé đó. Bùi Mộc Vân chưa bao giờ đối xử ôn nhu với hắn như vậy, cô trước giờ đối xử với hắn rất lạnh lùng, chưa bao giờ nhìn hắn bằng một ánh mắt đầy yêu thương như vậy.

“Được rồi, bây giờ mẹ đi đổ nước, sau khi trở về sẽ ở đây có được hay không? Con phải nghe lời ngoan ngoãn nằm ngủ đây.” Bùi Mộc Vân xoa đầu cậu bé, cậu bé thỏa mãn cười tươi, lúc này mới yên tâm nhắm mắt lại, nằm yên ngủ.

Trẻ em luôn có giấc ngủ cực ngon, Bùi Mộc Vân rất ghen tị.

Cô bưng nước đi ra, hoàn toàn không nghĩ đến bên ngoài đang có người chờ cô.

Lôi Thanh thấy cô đi vào phòng để nước, cũng đi vào theo. Trong phòng lúc đó không có người nào, Bùi Mộc Vân đem chậu nước đổ đi, xoay người thì đột nhiên đầu đập vào một lồng ngực. Lúc đó cô vô cùng hoảng sợ, vội vàng tránh ra rồi nói xin lỗi, mà lúc cô ngẩng đầu lên, thật sự có thể nói là mắt hồn mất vía.

“Bụp” một tiếng, chậu rửa mặt rớt xuống mặt đất.

Bùi Mộc Vân không nghĩ tới người đàn ông này đến đây nhanh như vậy. Mặc dù cô đã chuẩn bị tâm lý, trở về sẽ gặp phải người đàn ông này, nhưng không phải là bây giờ. Nhưng cô lại quên mất, người đàn ông này từ trước đến nay rất thần thông, cô làm sao mà thoát được con mắt của hắn. Cũng may năm ấy người đàn ông này không đứt dây thần kinh nào, thả cho cô một con đường, cô mới tránh được.

Hiện tại thì thực sự không được, cho dù cứng rắn đến đâu cô cũng phải chuẩn bị cá chết lưới rách.

“Mộc Vân.” Lôi Thanh thân mật lưu luyến mà nhìn người phụ nữ trước mặt, hàng lông mày như tồn tại sự nhẹ nhàng và vui vẻ.

Bùi Mộc Vân không nhìn hắn, cô nắm chặt tay của mình. Cô nhẹ nhàng cắn môi của mình, lúc sau quyết định cô mới ngẩng đầu nhìn về phía Lôi Thanh.

Hai người bốn mắt đối mặt nhìn nhau, Lôi Thanh trong mắt tràn đầy tình yêu, nhưng trong mắt Bùi Mộc Vân chỉ có sự chán ghét. Lôi Thanh là người thông minh, đương nhiên cũng nhìn ra được, nhưng hắn rất tự nhiên cầm tay Bùi Mộc Vân- người đối với hắn luôn chán ghét. Cũng may cô vẫn còn một chút chán ghét, nếu như đổi thành bình tĩnh, có thể hắn sẽ không vui.

“Mộc Vân.” Hắn nhẹ nhàng mà gọi một câu, hình như vẫn chưa đủ cho lắm.

Bùi Mộc Vân yếu ớt nói: “Lôi Thanh, cầu xin anh, hãy buông tha cho tôi đi. Tôi vô cùng nhớ cuộc sống cũ của mình, cho nên anh đừng tới làm phiền tôi có được không?”

Lông mày của Lôi Thanh giật giật, trong lòng mơ hồ nổi lên cơn tức giận, “Cái gì mà gọi là vô cùng nhớ cuộc sống cũ của mình? Cuộc sống kia thêm anh không được sao?”

Không được, đương nhiên không được. Bùi Mộc Vân ở trong lòng kêu to, nhưng lời ra khỏi miệng rồi lại thành một...câu khác. Cô hỏi: “Anh làm phiền tôi như vậy rốt cuộc có ý gì? Ba năm trước đây là như thế này, ba năm sau vẫn là như vậy, có ý gì?”

Lôi Thanh đột nhiên nở một nụ cười, nụ cười đó ở trong mắt Bùi Mộc Vân, quả thực rợn tóc gáy.

“Có ý tứ, anh cho rằng cực kỳ có ý tứ...”

Chương 3: Mọi thứ đều an toàn.

“Cậu thực sự muốn ngồi ở đây cả đêm?” Vinh Gia Thực kết thúc ca trực từ phòng bệnh đi ra, liếc mắt nhìn thấy Lôi Thanh ngồi ở ghế dài trên hành lang, không khỏi buồn cười hỏi. Chẳng ai có thể nghĩ tới đường đường là lão đại của tập đoàn Lôi thị, ngồi trong bệnh viện bị cửa đập vào mặt, nếu mà bị phóng viên biết, cũng là một bài viết được thổi phồng, vô hạn tin đồn được tưởng tượng.

“Này, trông thấy cậu đường đường là lão đại của một tập đoàn lại bị như vậy, cảm giác thật là tốt nha!”

Lôi Thanh liếc mắt nhìn Vinh Gia Thực, không mở miệng. Từ trước đến nay hắn đều rất ít nói, nếu nói chỉ là nói những điều cần thiết, không giống mấy người bạn bè của hắn, một mỗi câu nói đều vô cùng ác độc. Phương Tế Ngộ độc miệng nhất, Vinh Gia Thực coi như cũng đỡ.

Suy cho cùng đều là là bạn bè từ nhỏ đến lớn, Vinh Gia Thực thấy hấn như vậy cũng không đành lòng. “Đi, đi ăn cơm đi, dù thế nào cũng phải ngồi hết cả đêm nay.”

Thấy Lôi Thanh không chịu di chuyển, Vinh Gia Thực hoàn toàn bị đánh bại. “Đi thôi, người ta không chạy được đâu. Đứa bé trai kia không thể xuất viện nhanh như vậy được.”

Mí mắt Lôi Thanh giật giật, giọng trầm xuống hỏi: “Đứa bé kia rất nghiêm trọng sao?”

Vinh Gia Thực nhìn hấn, có phần không đếm xỉa tới: “Cậu nghĩ nó có nghiêm trọng không?”

“Có ý gì?”

Vinh Gia Thực nháy mắt nhìn hấn, nhún vai, cậu hiểu được ý này mà.

Lôi Thanh buột miệng nói ra: “Không cần thiết. Cho dù Bùi Mộc Vân ở đâu tôi cũng đều ở đó.”

Vinh Gia Thực cười cười, “Cậu ngang ngược như vậy thì sợ gì?” dừng một chút, giống như đang nói giỡn. “Nhưng mà nhìn kỹ lại một chút, thằng bé kia với cậu cũng thật giống, có khi nào là con trai của cậu không?”

Người nói vô ý nhưng người nghe hữu ý. Vinh Gia Thực cũng chỉ là tùy ý nói một câu, nơi lồng ngực Lôi Thanh lại khơi dậy nghìn tầng sóng. Chẳng lẽ thằng bé kia là con của mình? Hấn đứng lên, bước tới cửa, nhìn qua cửa sổ thủy tinh xem tình hình bên trong.

Đường Quả Đổng trên giường bệnh cạnh cửa sổ. Bên trong cửa sổ thủy tinh, Lôi Thanh nhìn khuôn mặt nhỏ nhoi ở trước mặt không sót một cái gì. Ánh mắt của cậu bé trong suốt, tròn mắt tròn vo, vừa nhìn đã thấy rất thông minh lanh lợi. Lông mày cậu bé đậm, lại cong hình vòng cung rất đẹp, như một cánh liêu ở ngọn trăng rằm, điểm này giống Bùi Mộc Vân. Miệng của cậu bé nhỏ nhỏ, điểm ấy cũng giống Bùi Mộc Vân. Muốn nói gương mặt của cậu bé giống gương mặt của Bùi Mộc Vân hết thì không đúng, Bùi Mộc Vân cằm thon, đứa bé kia cằm rộng, bộ dáng như vậy hình như cũng có điểm giống hấn. Ừ, cằm như vậy, quá giống.

Chẳng lẽ là con của hấn? Nghĩ như vậy máu trong người Lôi Thanh lập tức sôi trào.

“Mẹ, cái chú đứng ngoài cửa kia là ai vậy, sao chú ấy luôn nhìn chăm chăm con?” Đường Quả Đổng tò mò nhìn người trước cửa, cậu bé nhìn thấy được phần đầu của chú kia, nhưng mà không nhìn thấy được rõ đáng vẻ.

Bùi Mộc Vân quay đầu lại trừng mắt nhìn Lôi Thanh, sau đó quay đầu lại, chỉ vào trán của mình, ôn nhu nói: “Ổ đây của chú có một chút vấn đề, cho nên chúng ta không cần để ý tới chú ấy thì tốt hơn.”

“Là bị bệnh sao mẹ?” Cậu nhóc hỏi, sau đó cậu cũng lại chỉ vào trán của mình, “Bà nói nơi này mà có bệnh thì mọi người gọi là bệnh tâm thần. Vậy chú kia cũng bị bệnh tâm thần sao? Nhưng mà khi nhìn lại không giống nha? Chú kia xem ra cũng giống người tốt lắm?”

Cậu bé suy nghĩ rất nhiều, Bùi Mộc Vân không nghĩ tới Đường Quả Đổng nói một hơi mà hỏi nhiều vấn đề như vậy, cô nên trả lời như thế nào cho đúng đây? Trâm mặc suy nghĩ một lúc, cô nói: “Quả Đổng à, bà có nói với con rằng, không nên nói chuyện với người xa lạ, cũng không cần hỏi về người xa lạ gì đó không?”

Đường Quả Đổng há hốc miệng, chìa đôi tay nhỏ ra che miệng mình lại, sau đó ra sức lắc đầu, buồn bực nói: “Quả Đổng không nên nói chuyện với người xa lạ, Quả Đổng cũng không nên hỏi về người xa lạ gì đó.”

Bùi Mộc Vân bị động tác của cậu bé chọc cười. Cô xoa đầu Đường Quả Đổng, nói: “Ngoan, bây giờ mẹ kể chuyện cổ tích cho con nghe có được hay không?”

Cậu bé láu lỉnh gật đầu, “Được ạ.” Còn tiếp tục nói: “Mẹ, mẹ kể cho con về một ít chuyện ngày xưa được không? Con từ trước tới giờ chưa bao giờ nghe mẹ kể về chuyện ngày xưa.”

Bùi Mộc Vân suy nghĩ, chuyện nhỏ như vậy, chẳng lẽ cô không làm sao?

Chờ sau khi Đường Quả Đổng yên ổn, Bùi Mộc Vân liền đi ra ngoài phòng bệnh, ngoài cửa đã không có bóng dáng của người đàn ông kia, việc này làm cô không khỏi thở dài một hơi. Cô nghĩ, sáng sớm ngày mai có lẽ mau chóng đi hỏi bác sĩ một chút, xem coi tiểu Quả Đổng có thể xuất viện sớm hay không. Nếu như có thể xuất viện, tránh người đàn ông kia càng sớm càng tốt, đối với cô hay đối với tiểu Đổng đều tốt.

Thế nhưng người tính không bằng trời tính, ban đêm tiểu Đổng lại lên cơn sốt cao. Bùi Mộc Vân vội vàng đi tìm bác sĩ. Bác sĩ qua khám, cho y tá đo nhiệt độ cơ thể, kết quả nhiệt độ cơ thể lại lên đến 39 độ 5, ban ngày nhiệt độ hạ xuống còn ban đêm lại bắt đầu tăng, cứ như vậy chẳng khác nào uống công ban ngày cô bận rộn. (“ : bạch mang hoạt liễu”. mình không hiểu nên edit thành uống công ban ngày cô bận rộn.)

Bác sĩ đưa cho cô một ít thuốc hạ sốt, kêu cô cho tiểu Quả Đổng uống nhiều nước ấm, nếu sáng mai còn không hạ sốt thì phải cho cậu bé đi xét nghiệm máu. Nhìn bộ dạng khó chịu của tiểu Quả Đổng, trái tim của Bùi Mộc Vân đau muốn chết.

Mọi người ở cạnh giường chứng kiến bộ dáng gấp gáp của Bùi Mộc Vân liền an ủi: “Cô cũng đừng có gấp gáp, con trai cô lên cơn sốt cũng có một quá trình sốt, lặp đi lặp lại cũng là chuyện rất bình thường, cô nhìn xem con trai tôi cũng giống như thế này đúng không? Chỉ cần xét nghiệm xem số lượng bạch cầu tăng lên không cao là được.”

Nhìn sang bên cạnh thấy người bên cạnh có bộ dạng bình tĩnh như vậy, Bùi Mộc Vân cảm thấy mình thật là xấu hổ. Xem ra cô thiếu kinh nghiệm, lần đầu gặp phải chuyện như vậy, cô gần như hoang mang lo sợ.

Cho Quả Đổng uống thuốc hạ sốt, dỗ cậu bé ngủ xong, cô cũng vô cùng mệt mỏi. Dựa vào mép giường muốn ngủ, Quả Đổng đột nhiên oa oa khóc lớn lên. Bùi Mộc Vân bị dọa cho sợ hãi, liền ôm lấy Quả Đổng, “Làm sao vậy, bảo bối? Nói cho mẹ nghe, nơi nào khó chịu?”

Mắt Đường Quả Đổng híp lại, khóc càng lúc càng lớn hơn, cô khuyên như thế nào cũng không được, miệng cậu bé lúc thì kêu “Bà”, một lúc sau lại kêu “Mẹ”, bộ dạng lại rất là sợ hãi.

“Có phải thằng bé bị bóng đè không?” toàn bộ mọi người ở trong phòng đều bị đánh thức, mọi người ở giường bên cạnh đều híp mắt hỏi.

“Có khả năng... đúng không?” Bùi Mộc Vân cũng không biết, đành phải liều mạng ôm chặt Quả Đổng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cậu bé, dỗ cậu bé để cho cậu bé cảm thấy thoải mái.

Dần dần cậu bé tựa hồ khóc mệt, thanh âm từ từ nhẹ xuống, sau đó chỉ còn lại từng tiếng rên khê. Bùi Mộc Vân sờ trán cậu bé, hình như không nóng nữa. Lại sờ phía sau, tất cả đều là mồ hôi, ngay cả bộ đồ cũng ướt đẫm. Bộ dáng như vậy khẳng định khi cậu bé nằm xuống ngủ sẽ rất khó chịu.

Vì vậy cô lại chạy đến phòng vệ sinh lấy nước ấm, lấy khăn lau sạch người Quả Đổng, thay đồ mới sạch sẽ, lúc này mới đỡ cậu bé nằm xuống. Trong chốc lát cậu nhóc kia liền ngủ rất say. Bùi Mộc Vân nhìn Quả Đổng ngủ, nặng nề thở dài một hơi.

Con trai, con nghìn vạn lần đừng...lên cơn sốt nữa, nhanh chóng khỏi bệnh đi.

Bùi Mộc Vân mệt mỏi nghiêng người sang một bên ngủ.

Lôi Thanh bị ánh nắng mặt trời hắt vào mặt nên tỉnh dậy, sau khi tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trên giường ở nhà. Hắn xoa đầu có chút đau nhức, nhớ lại đêm qua làm thế nào mà quay về nhà, nhưng lại hoàn toàn không nhớ ra.

Lôi Thanh ngồi dậy, lại bị người ngồi ở đầu giường làm cho giật mình.

“Mẹ, làm sao mẹ vào đây?”

Lôi mẹ đưa cho hắn nước ấm, ôn hòa nói: “Chờ con rời giường đó!” Nói xong lại chuyển sang chuyện khác, “Đêm qua con làm sao mà uống nhiều rượu như vậy, may mà thằng nhóc kia đưa con về nhà, nếu không ba con mà thấy lại quở trách.”

Lôi Thanh cầm cái chén, uống một ngụm, sau đó hỏi: “Cậu ta thì thế nào?”

“Nếu như nhìn thấy con như vậy, chắc chắn sẽ nói con không có ý chí tiến thủ, không làm việc đàng hoàng, cả ngày chỉ lo ăn uống chơi bời.”

Lôi Thanh buồn cười, nhưng chỉ có thể cười khổ, vẫn là những lời cũ, không có cái gì mới cả. Nhưng cho tới giờ hắn cũng không nhớ những lời bố hắn nói. Nếu hắn mà không ngay thẳng, nếu hắn mà không biết tiến thủ, không làm việc đàng hoàng, ăn uống chơi bời, làm sao có được tập đoàn Lôi thị như ngày hôm nay.

Lôi Thanh đứng dậy, đi vào phòng tắm. Tắm rửa sạch sẽ xong đi ra, mẹ hắn vẫn còn ở đó, trong lòng hắn đã có suy nghĩ, mẹ hắn lại muốn kiếm đối tượng cho hắn.

Quả nhiên.

“Con trai à, chuyện lần trước mẹ nói với con, con suy nghĩ như thế nào?”

Lôi Thanh lục tủ quần áo tìm đồ, biết rõ còn giả vờ hỏi: “Chuyện gì mẹ?”

Lôi mẹ cau mày, đứa con trai này của bà cái gì cũng tốt, chỉ có một điều không tốt. Đó chính là đối với chuyện hệ trọng của cả đời mình, cho tới giờ vẫn không quan tâm. Đã gần ba mươi tuổi rồi, nếu không tìm, chẳng phải là đợi tới bạc đầu sao?

Lôi mẹ thử thăm dò mà nói: “Con xem thử con gái nhà họ Cố xem, mẹ lần trước gặp một lần, dáng dấp không chỉ có xinh đẹp hơn nữa tính cách cùng các phương diện khác cũng rất tốt, nếu không con thử đi xem mặt cô bé đó một lần đi?”

Lôi Thanh cài khuy vừa tay áo sơ mi vừa hời hợt nói: “Nếu cô ta tốt như vậy, con cũng không muốn hại người ta.” Hắn tiện tay lôi ra một cái áo khoác ngoài màu xám tro mặc vào áo sơ mi bên ngoài, sau đó đóng tủ quần áo, xoay người lại nghiêm nghị nói, “Mẹ, con không phải đã nói rất nhiều lần rồi sao, con đã có người con thích, hơn nữa đời này con chỉ chấp nhận một mình cô ấy làm vợ.”

Lôi mẹ nghe được những điều này. không khỏi có chút tức giận, không biết cô gái kia là thần thánh phương nào mà có thể làm con trai của bà mê như vậy.

” Lôi Thanh, lúc nào con cũng có lí do. Những lời này không phải con đã nói từ ba năm trước rồi sao, đến bây giờ con vẫn nói như thế, vậy người đâu, người con gái con thích đâu, cho tới bây giờ mẹ với bố con vẫn chưa thấy mặt của cô ta. Thế nào, cô ấy không tồn tại hay là có chuyện gì xảy ra?”

Lôi Thanh nhíu mày, chỉ bỏ lại một câu nói: “Mấy này nữa con sẽ đưa cô ấy về nhà.”

“Này, con trai...Lôi Thanh...” Lôi mẹ đuổi theo Lôi Thanh ra khỏi phòng. Nhưng mà chỉ một chút thời gian như nháy mắt, dưới lầu không còn bóng dáng của hắn, Lôi mẹ không khỏi thở dài, lần nào cũng như vậy là sao?

Lôi Thanh ra khỏi cổng của căn nhà, ngồi vào một chiếc xe màu đen có rèm che. Người ngồi ở chỗ lái xe quay đầu lại, nhẹ nhàng hỏi: “Lôi tổng, trở về công ty sao?”

Lôi Thanh bật người dậy nói: “Không trở về.”

“Chuyện trong công ty...” Người kia muốn nói nhưng lại thôi.

“Liều ca, chuyện mấy ngày nay trong công ty, anh hãy kiểm tra kỹ cho tôi. Bên này tôi có việc cần phải xử lý, xử lý xong, tôi sẽ quay lại.” Lôi Thanh qua loa ra lệnh.

Người ngồi ở ghế tài xế được xưng là Liều ca kia đành phải gật đầu, “...Được rồi.”

“Còn có, anh giúp tôi tìm một ngôi nhà, tốt một chút.”

Liều ca không có dò hỏi nguyên nhân, liền thuận miệng đồng ý. Anh ta từ trước đến nay hiểu rất rõ tính cách của Lôi thanh, không nên hỏi mà cũng đừng hỏi, hỏi cũng không tốt, còn có thể gây mất hứng. Nếu như ông chủ muốn gì, không hỏi thì hắn cũng sẽ tự động nói cho anh ta biết, cho nên có một số việc im lặng thì tốt hơn.

“Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?”

Lôi Thanh liếc mắt nhìn ra đường ở bên ngoài cửa sổ, nói : “Đến bệnh viện Aimin .”

Chương 4: Anh nói anh rất yêu em

Lôi Thanh bước vào phòng bệnh của Bùi Mộc Vân, nhưng cô không có ở đó, chỉ có một đứa bé một mình chơi cùng món đồ chơi xe hơi của mình trên giường bệnh.

Đứa bé nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu lên, mở to đôi mắt đen láy tò mò nhìn chằm chằm vào Lôi Thanh. Một lúc sau, đứa bé cất giọng hỏi: “Chú là ai?”

Trên khuôn mặt Lôi Thanh hiện lên nụ cười, anh cúi đầu hỏi lại: “Vậy con tên gì?”

Cậu bé vui vẻ trả lời: “Con tên là Đường Quả Đổng, còn chú?”

Lôi Thanh hứng thú nói ra tên mình: “Chú tên Lôi Thanh.”

Cậu làm bộ suy nghĩ một chút rồi lại hỏi: “Lôi Thanh- chính là mỗi khi sét đánh đều lại vang lên sao?”

“Đúng vậy.”

Cậu chu miệng nói: “Tên của chú thật là kì quái.” Đột nhiên nhớ tới lời Bùi Mộc Vân nói với cậu ngày hôm qua, cậu chỉ vào đầu của mình, hỏi: “Chú có bệnh ở đây sao? Mẹ con nói chú có bệnh ở đây nha.”

“Hả?” Lôi Thanh giấu cợt cười ra tiếng, thì ra Bùi Mộc Vân nói anh như vậy, nói anh đầu óc có vấn đề, cô dạy dỗ con mình như vậy sao?

Cậu đột nhiên há to miệng, bỏ món đồ chơi xuống, chợt che miệng mình lại, buồn bực nói: “Mẹ nói không được nói chuyện với người lạ.”

Cậu đem đôi bàn tay nhỏ bé của mình che nửa mặt, chỉ lộ ra một cặp mắt đen. Đôi mắt đảo tới đảo lui nhìn thực sự rất thông minh. Đối với đứa bé này Lôi Thanh thật không cảm thấy chán ghét mà ngược lại còn nổi lên một sự yêu thương cùng thích thú.

Anh đem bàn tay nhỏ bé của cậu xuống, sau đó nhìn thẳng vào đôi mắt của cậu, để cậu không còn áp lực nữa. Anh dịu dàng nói: “Con xem, không phải hôm qua chúng ta đã gặp nhau rồi sao? Cho nên chúng ta cũng không phải người xa lạ gì, cứ coi như là...Người quen cũ.”

Cậu bé nghiêng đầu nghĩ, người quen có nghĩa là gì? “Người quen cũ có thể cùng nhau nói chuyện sao?” Cậu bé hỏi một cách rất nghiêm túc.

Lôi Thanh nhin cười: “Đúng vậy, người quen cũ có thể cùng nhau nói chuyện.” Dừng một chút anh lại hỏi: “Con năm nay bao nhiêu tuổi?”

Cậu vươn ra bốn ngón tay, vui vẻ nói: “Con năm nay bốn tuổi.”

“À, bốn tuổi.” Bùi Mộc Vân bỏ anh đi ba năm, nếu đứa bé này là do cô sinh ra sau khi cô xuất ngoại thì chắc chắn bây giờ cũng phải lớn như vậy. Anh tiếp tục hỏi: “Cha con đâu?”

Đôi mắt cậu ảm đạm một chút, rồi lại quay về vẻ sáng ngời, cậu vui vẻ nói: “Mẹ là thần tiên, thần tiên có thể dùng phép thuật, mẹ sẽ biến ra cho con một người cha.”

Lôi Thanh nghe được câu trả lời kì quái, không khỏi cười ra một tiếng. Đứa bé này thật là đáng yêu!

“Cha thì làm sao có thể dùng phép thuật để biến ra?” Lôi Thanh hỏi cậu một câu hỏi khác: “Con chưa từng thấy mặt cha con sao?”

Cậu đang suy nghĩ nên trả lời như thế nào thì Bùi Mộc Vân từ ngoài cửa bước vào, trên tay là đồ ăn sáng: “Quả Đổng!” Cô gọi một tiếng. Cậu nghe được tiếng mẹ gọi thì vô cùng vui vẻ, sớm đem câu hỏi của Lôi Thanh vứt lên chín tầng mây, vui mừng đứng lên, ở trên giường gọi: “Mẹ, mẹ...”

Lúc này Bùi Mộc Vân mới thấy Lôi Thanh đang đứng trước giường Quả Đổng, trong lòng cô hoảng loạn, vội vàng đi tới, đem Quả Đổng bảo vệ sau lưng, lớn tiếng nói: “Lôi Thanh, anh có thể đối phó với tôi, nhưng anh nhất định không được phép đụng vào con trai tôi.”

“Trong mắt em anh là người như vậy sao?” Lôi Thanh không nhìn Bùi Mộc Vân, đôi mắt híp lại thể hiện sự tức giận, nhưng rất nhanh che giấu đi, cô gái này từ trước đến giờ luôn dễ dàng chọc hấn tức giận.

Bùi Mộc Vân không trả lời cậu hỏi của Lôi Thanh. Cô xoay người đem ống hút cắm vào hộp sữa, sau đó đưa cho Quả Đổng một gói bánh to. Khuôn mặt cô không còn hiện lên vẻ tàn khốc như lúc nãy mà thay vào đó là sự ôn nhu. Cô dịu dàng nói: “Quả Đổng, con ngoan ngoãn ăn điểm tâm, mẹ muốn cùng chú này nói chút chuyện, chờ một lát mẹ sẽ trở lại, được không?”

Tiểu Quả Đổng khéo léo gật đầu một cái, miệng cắn bánh bao, hướng về phía Lôi Thanh vẫy tay.

“Anh ra ngoài cùng tôi một chút.” Bùi Mộc Vân đi ra khỏi phòng bệnh. Lôi Thanh xoay người lại yêu thương bóp gò má của tiểu Quả Đổng, nói hẹn gặp lại rồi mới đi theo Bùi Mộc Vân ra ngoài.

Cửa cầu thang vang lên tiếng mở đèn “ba” một tiếng cả khu vực đều sáng bừng lên. Ánh sáng mờ nhạt chiếu xuống thọt nhìn rất ấm áp.

Bùi Mộc Vân trong lòng vốn không tốt, bây giờ nhìn thấy Lôi Thanh thì tâm tình lại càng kém hơn. Kém đến nỗi cô cảm thấy không được tự nhiên chút nào.

“Lôi Thanh, anh rốt cuộc là muốn cái gì?” Giọng cô cứng rắn, hai mắt nhìn anh. Ánh mắt đó hiện lên vẻ bướng bỉnh, nhưng cũng rất mạnh mẽ.

Lôi Thanh biết mình không thể cứng rắn với cô, nhưng nếu cô đã như vậy thì anh cũng chỉ có thể thả lỏng đi. Anh nói: “Mộc Vân anh chỉ nghĩ rằng anh rất yêu em, ba năm trước, cả bây giờ cũng vậy chả hề thay đổi.”

“Ha!” Bùi Mộc Vân cười lạnh một tiếng, nhìn lướt qua: “Tôi không cần anh yêu tôi. Ba năm trước đã không, bây giờ cũng như vậy.”

“Nếu như anh không buông tha em thì sao?” Lôi Thanh chợt nắm cổ tay Bùi Mộc Vân, đem cô ôm vào trong ngực. Thân thể mềm mại này anh đã nhớ từ rất lâu rồi, bây giờ có thể chạm vào, anh lại lưu luyến không muốn buông.

“Lôi Thanh, buông tôi ra!” Bùi Mộc Vân giãy giụa, nhưng làm thế nào cũng không thoát khỏi vòng tay của anh, hơn nữa cô càng giãy giụa thì anh lại càng đem cô ôm chặt vào lòng, cuối cùng cô cũng chỉ có thể buông tha, mặc anh muốn ôm làm sao thì ôm. Nếu đã tốn năng lực vô ích thì hãy giảng đạo cho anh.

“Lôi Thanh, anh nói là anh yêu tôi có phải không?” Bùi Mộc Vân hỏi.

“Ừm.” Lôi Thanh đem gương mặt mình vùi vào mái tóc dài của cô, ngửi thật sâu mùi hương của cô. Anh đoán chắc hẳn cô dùng dầu gội hương cỏ chanh. Anh nhớ cô rất thích cỏ chanh(1).

(1) Cỏ chanh: tên khoa học là *Cymbopogon citrates*, hương thơm ngọt thoáng, mát, trong lành.

“Nếu anh thực sự yêu tôi, thật sự đối xử tốt với tôi, anh nên thả tôi ra, ôm chặt như vậy thú vị lắm sao? Bộ dạng này của anh chỉ làm tôi cảm thấy như đang bị quấy rối, nếu đã như vậy có thể xem là yêu tôi sao?” Bùi Mộc Vân không biết chính mình đang nói cái gì, đầu óc cô rối loạn, trong lúc hôn loạn cô lại suy nghĩ đến một vấn đề: “Hơn nữa tôi đã kết hôn rồi, anh làm như vậy nếu chồng tôi thấy được anh ấy sẽ nghĩ như thế nào đây? Anh muốn tôi hồng hạnh vượt tường (2) sao?”

(2) Hồng hạnh vượt tường: ý chỉ người phụ nữ đã có chồng còn ngoại tình.

Đôi tay đang ôm Bùi Mộc Vân của Lôi Thanh đột nhiên cứng đờ, anh kinh ngạc hỏi: “Em đã kết hôn sao?”

“Đúng vậy.” Cô nhìn về phía Lôi Thanh ra sức gật đầu. “Nếu không thì làm sao mà có Quả Đổng được? Chồng tôi họ Đường, Quả Đổng cũng sở dĩ là họ Đường mà.”

“Anh còn cho rằng...” Anh cho rằng Quả Đổng chính là con trai anh, chẳng lẽ không phải sao?

“Anh cho là cái gì?” Giờ khắc này đầu óc của Bùi Mộc Vân đặc biệt xoay chuyển, cô giúp anh nói ra suy nghĩ của mình: “Anh cho rằng Quả Đổng là con trai anh sao? Anh làm sao lại có ý nghĩ kì lạ như vậy. Tôi hận anh như vậy, anh nói tôi làm sao có thể nuôi con cho anh?”

Lôi Thanh chợt buông Bùi Mộc Vân ra, khóe môi chợt hiện lên một nụ cười, nhưng trong mắt Bùi Mộc Vân đó là nụ cười vô cùng lạnh lẽo.

“Bùi Mộc Vân, em cho rằng anh tin em sao? Anh có hỏi qua Quả Đổng, thằng bé nói nó năm nay 4 tuổi, nếu là do em và người đàn ông khác sinh ra vậy chắc hẳn sau khi em xuất ngoại, nhưng dù thế nào cũng sẽ không được bốn tuổi. Còn nữa, tuy rằng em rất hận anh, nhưng tốt xấu gì Quả Đổng cũng là con trai em nên chính là một tay em nuôi nấng.”

“Quả Đổng bốn tuổi, nhưng đó chỉ là tuổi mụ, thực tế thằng bé mới chỉ có ba tuổi thôi. Nó không phải con trai của anh, tuyệt đối không phải.” Bùi Mộc Vân phát hiện tim mình đập rất nhanh, nếu anh thừa nhận mối quan hệ với Quả Đổng thì làm sao đây?

“Lôi Thanh, anh...anh có tin hay không thì mặc kệ anh.” Bỏ lại câu nói đó, Bùi Mộc Vân chạy vọt đi.

Vì sao mỗi lần gặp anh cô đều là người thua cuộc? Vì sao cô không thể mạnh mẽ một lần vươn tay cho anh một cái tát, tức giận khinh bỉ anh, sau đó hung hăng mắng anh một trận. “Lôi Thanh, con mẹ nó cái đồ vương bát đần này, cút đi!”

Quay trở lại phòng bệnh, vừa vặn đúng lúc bác sĩ đến kiểm tra phòng bệnh, Quả Đổng đang được y tá đo nhiệt độ.

Cô đi lên phía trước: “Bác sĩ, con tôi thế nào, thằng bé... khi nào nó mới có thể xuất viện?” Cô phát hiện ra mình không thể nào chờ đợi thêm được nữa, cô đã bị người đàn ông kia làm cho phát điên lên rồi.

Bác sĩ lật hồ sơ bệnh lý, nói ngắn gọn: “Nếu như tối nay nhiệt độ cơ thể không tăng lên, ngày mai là có thể xuất viện được rồi.”

“Còn phải chờ tới ngày mai sao?”

Bác sĩ sững sốt, có chút không vui nói: “Ngày mai có thể xuất viện là tình hình khả quan nhất rồi. Sức khỏe con mình không phải là quan trọng nhất sao?”

Bùi Mộc Vân cứng đờ người đáp: “Chỉ là...”

Bác sĩ vừa đi khỏi, cậu bé liền quay ngoắt, vươn tay ngọt ngào gọi: “Mẹ, ôm ôm.”

Bùi Mộc Vân không còn cách nào khác, liền đi qua ôm lấy bé sau đó hỏi: “Quả Đổng, con có muốn về nhà không?”

Cậu bé nghe thấy vùi đầu trong lòng mẹ rồi gật đầu: “Muốn ạ.” Sau đó cọ cọ gáy mẹ, tóc mẹ rất thơm, mùi thơm thật dễ chịu.

Bùi Mộc Vân nói: “Vậy con nhất định phải ngoan ngoãn, mau chóng khỏi bệnh có được không?”

“Được ạ.” Cậu bé trả lời.

Bà cô chung phòng thấy tình cảnh lúc này, không nể nổi tò mò hỏi: “Người đàn ông vừa rồi thật sự rất đẹp trai, lại giống Quả Đổng nữa, có phải là cha của Quả Đổng không?”

Bùi Mộc Vân chậm chạp phản ứng, nhưng rồi rất nhanh vội vàng nói: “Không phải đâu, chỉ là một người lạ thôi. Quả Đổng làm sao có thể được? Cha của Quả Đổng đang ở nước ngoài, đúng, hiện giờ anh ấy đang ở nước ngoài.”

“À.” Nghe được câu trả lời của cô bà ta có chút không tin, nhưng cũng không có hỏi lại. Đó là chuyện gia đình người ta, hỏi nhiều cũng sẽ làm cho người ta cảm thấy ngại.

Bùi Mộc Vân tuy chỉ là thuận miệng nói ra, nhưng Quả Đổng lại xem lời của cô là thật. Cậu bé ngẩng đầu lên hỏi mẹ: “Mẹ, cha thực sự đang ở nước ngoài sao? Vậy lúc nào thì mẹ dẫn cha về đây? Các bạn của con đều có cha, riêng mình con là không có. Khi nào cha sẽ đến đây thăm con ạ? Cha sẽ về sao? Cha không nhớ con sao mẹ? Con rất muốn gặp cha, con nhớ ba lắm.”

Nhìn thằng bé đang chờ đợi câu trả lời của mình, Bùi Mộc Vân không biết làm thế nào để giải thích cho thằng bé hiểu...

Chương 5: Phải nói dối như thế nào

Lôi Thanh ngồi trong xe bên ngoài bệnh viện, anh lấy trong ngăn kéo của xe ra một bao thuốc lá, rút ra một điếu, châm lửa, dựa vào ghế người lái chậm rãi. Thật ra bình thường anh không hút thuốc, chỉ có tâm trạng không tốt hoặc là khi gặp phải vấn đề gì khó khăn mới hút.

Hôm nay tâm trạng anh không tốt, vô cùng không tốt. Tại sao muốn yêu một người lại khó như vậy, thế mà anh lại hết lần này tới lần khác kiên quyết muốn lao vào đây?

Trước đây anh đã hỏi qua chính mình về việc này, nhưng lại không có đáp án, bởi vì anh luôn đi theo tiếng gọi của con tim. Từ trước đến nay bỏ dở nửa chừng không phải là tính cách của anh, nếu trong lòng xác định là cô ấy, vậy phải dùng tất cả các biện pháp bắt cô lại.

Anh hạ cửa kính xe xuống, bên ngoài gió thổi đến, thổi tan khói thuốc bên trong. Anh nhớ lại ba năm trước, hoàn cảnh anh gặp được Bùi Mộc Vân. Đó là một tiệc rượu, anh tới khá trễ. Lúc vào cửa vội vàng, kết quả đụng phải một người, mà người đó chính là Bùi Mộc Vân. Anh xin lỗi cô, cô lắc đầu nói không việc gì.

Khi đó, Bùi Mộc Vân thật yên tĩnh, đứng ở đó giống như một đóa hoa xinh đẹp. Anh rõ ràng vừa gặp đã yêu cô. Thậm chí từ trước đến nay anh không biết được lãng mạn là như thế nào, nhưng sau này anh lại tìm hiểu chuyện lãng mạn. Đáng tiếc chính là cô lại có vị hôn phu. Vì muốn có được cô, quả thực anh đã gở chút thủ đoạn nhỏ. Anh nghĩ có được thân thể cô là sẽ có được lòng của cô, tiếc là anh quá tự tin.

Kết quả Bùi Mộc Vân chạy trốn, anh tìm thật lâu, từ đầu đến cuối không có tin tức của cô, nhưng trong lòng anh có niềm tin, một ngày nào đó cô sẽ trở về. Hiện tại cuối cùng thì cô cũng trở lại, anh lại có cơ hội đến gần cô, đáng tiếc vẫn như trước, cô không thể chấp nhận anh. Một điều thuốc cháy hết, ánh lửa nhỏ nhoi tắt, anh cầm tàn thuốc vứt vào gạt tàn bên trong xe, sau đó lấy điện thoại ra.

Ở khoa nội bệnh viện, Bùi Mộc Vân ngồi trên ghế gọt quả táo đưa cho Quả Đổng ăn. Cô gái ở giường bên cạnh đang thu dọn đồ đạc, hôm nay con của cô ấy có thể xuất viện. Hai đứa nhỏ ngồi chơi đùa ở lối đi nhỏ giữa hai giường. Quả Đổng chơi được một lát trở về giường lấy xe đồ chơi đặt ở đầu giường mình, nhìn đứa bé bên cạnh nói: “Hỗ béo, đây là xe đồ chơi mình thích nhất, bây giờ tặng cho cậu”.

Nói xong, cậu cầm xe đồ chơi đưa tới. Cậu bé tên Hỗ béo lớn tuổi hơn so với Quả Đổng, có chút béo tròn, nhìn cũng rất đáng yêu. Hỗ béo quay đầu lại nhìn mẹ, thấy mẹ không nói gì, cậu vươn tay muốn lấy đáng về lại có chút ngượng ngùng,

“Mẹ nói không thể tùy ý lấy đồ chơi của bạn”.

Quả Đổng thấy cậu xấu hổ như vậy, dứt khoát kéo tay cậu, cầm xe đồ chơi đặt vào tay cậu, sau đó nói: “Không việc gì, đây là mình muốn đưa cho cậu”.

Hỗ béo cầm lấy cười hì hì, quay đầu nói với mẹ: “Mẹ, Quả Đổng cho con xe đồ chơi”. Mẹ Hỗ béo đi tới sờ đầu con mình, cười nói: “Nếu Quả Đổng tặng xe đồ chơi cho con, con cũng có thể tặng lại đồ chơi cho bạn”. Hỗ béo gật gù đầu: “Dạ, con sẽ đem chú hổ của con tặng cho cậu ấy”. Hai cậu bé trao đổi quà lẫn nhau, cả hai đều cười rất vui vẻ. Bùi Mộc Vân nhìn Quả Đổng trên mặt cười rạng rỡ, cảm thấy mình làm cái gì cũng đều đáng giá.

Lúc này, ngoài cửa có người đi vào, rõ ràng dứt khoát kêu một tiếng: “Mộc Vân”. Bùi Mộc Vân quay đầu nhìn người ngoài cửa đi vào, không nén nổi kinh ngạc, nói to: “Bích Dao, sao cậu lại tới đây?” Nguyễn Bích Dao xách theo giỏ hoa quả đi tới, giải thích: “Mấy ngày hôm trước đi công tác liên tục, mới trở về hôm nay, biết Quả Đổng nằm viện, cho nên vội vàng tới đây.”

Nói xong, nhìn sang Quả Đổng đưa hai tay: “Quả Đổng, đến dì bế”. Tiểu Quả Đổng rất vui vẻ bỏ nhào vào trong lòng Nguyễn Bích Dao, lên tiếng: “Dì thật lâu không tới thăm Quả Đổng, Quả Đổng rất nhớ dì”. Trong mắt Nguyễn Bích Dao hiện lên vẻ áy náy, có chút khổ sở nói: “Thực xin lỗi Quả Đổng, dì làm con phải tủi thân. Con đừng trách dì nha!”. Quả Đổng cái hiểu cái không, vui vẻ nói: “Quả Đổng rất thích dì”.

Hai người chơi đùa một lát thì Bùi Mộc Vân mới bảo Quả Đổng ngồi trên giường ăn táo. Vách ngăn giường bên cạnh mẹ bảo đã dẫn con mình xuất viện. Bùi Mộc Vân và Nguyễn Bích Dao ngồi trên giường bệnh không đi ra. Nghề nghiệp của Nguyễn Bích Vân là tự tay mua quần áo (câu này không biết ed thế nào), thường bay đến các nơi trên thế giới. Ba năm trước, Bùi Mộc Vân quen cô ở Anh Quốc, về sau hai người thành bạn bè tốt không có gì giấu nhau. Cô đem chuyện của Quả Đổng nói với Bích Dao, Bích Dao rất có lòng, mỗi lần về nước đều thăm Quả Đổng.

Lúc trước, cô tin tưởng gửi nuôi Quả Đổng ở chỗ một cụ già. Cụ già họ Chu, cô gọi là thím Chu. Ba năm lặng lẽ trôi qua, tiếc là cũng không ít bão táp. Trước đó không lâu, thím Chu chết vì một vụ tai nạn xe cộ bất ngờ, trước khi chết bà đem Quả Đổng giao phó cho Bích Dao. Bích Dao nghĩ như vậy cũng không ổn, vì thế gọi điện thoại cho Bùi Mộc Vân. Nhưng mà ngày đó, đúng lúc điện thoại Bùi Mộc Vân bị trộm, chờ cô mua cái mới, đã là chuyện mấy ngày sau. Mà Bích Dao lại vội vàng ra nước ngoài mua hàng, vì thế cô

ấy đành phải đem Quả Đổng giao phó lại cho họ hàng của cô, không nghĩ tới họ hàng của cô không đáng tin cậy như vậy, không chịu chăm sóc tốt Quả Đổng, mà còn ném Quả Đổng vào viện phúc lợi.

Nghĩ đến đó, Nguyễn Bích Dao bắt đầu thấy rất có lỗi với Bùi Mộc Vân. “Mộc Vân, thật xin lỗi, là mình sơ suất”. Nguyễn Bích Dao nhìn tiểu Quả Đổng ăn quả táo ngon lành, trong lòng rất áy náy. Họ hàng như vậy, cô kiên quyết vạch rõ ranh giới với bọn họ. Bùi Mộc Vân vỗ vỗ tay Nguyễn Bích Dao, ý bảo cô không cần phải làm như vậy.

“Thực ra cậu đã giúp mình rất nhiều, làm sao mình lại có thể không biết xấu hổ mà trách cậu? Vả lại hiện tại không phải Quả Đổng rất tốt sao, cho nên căn bản cậu không cần phải tự trách mình”.

“Tuy cậu nói như vậy, nhưng mà...”.

“Được rồi, cậu mà nói nữa là mình giận đó nha”. Bùi Mộc Vân cố tình làm mặt đe dọa, lúc này Nguyễn Bích Vân mới im lặng, không nói chuyện lúc trước nữa.

Hai người ngồi nói chuyện một lúc, Bùi Mộc Vân thở dài nói: “Anh ta...Anh ta đến tìm mình”.

“Nhanh như vậy, anh ta là Tào Tháo sao?” Nguyễn Bích Dao kinh ngạc.

“Vậy cậu nói với anh ta như thế nào? Cậu dự định làm như thế nào?”

Bùi Mộc Vân khẽ hừ nhẹ một cái, cười khổ nói: “Mình nói với anh ta, mình đã kết hôn, nhưng anh ta thông minh như vậy, tám phần sẽ không tin. Hiện tại mình chỉ mong Quả Đổng mau khỏe mạnh, sau đó sẽ dẫn Quả Đổng rời khỏi đây. Mình không muốn gặp lại anh ta, càng sợ...”.

Những gì Bùi Mộc Vân lo lắng, Nguyễn Bích Dao có thể hiểu được. Cô không nhịn được cũng vì cô lo lắng, thể lực của anh ta rất lớn, làm sao có thể thoát khỏi con mắt của anh ta?

“Vậy cậu tìm được chỗ ở chưa?”

Bùi Mộc Vân chậm rãi lắc đầu. “Còn chưa có, Quả Đổng như vậy mình cũng không yên tâm ra ngoài. Chờ nó tốt hơn rồi tính sau”.

“Vậy hay là dọn đến chỗ mình ở đi, dù sao mình cũng không thường ở nhà, có hai người ở giúp mình trông nhà cũng tốt”. Nguyễn Bích Dao đề nghị.

“Không thể lại làm phiền cậu. Thực sự không được, trước tiên mình và Quả Đổng ở khách sạn, sau khi tìm được phòng sẽ dọn qua đó ở”.

Bùi Mộc Vân nhìn về phía giường của Quả Đổng, thằng bé ăn xong quả táo đoán chừng chơi đùa đã mệt mỏi, một mình nằm trên giường yên ổn mà ngủ. Bùi Mộc Vân đi đến vén chăn đắp cho thằng bé, sờ sờ trán của nó, nhiệt độ bình thường, lúc này mới yên lòng. Nguyễn Bích Dao khuyên nhủ: “Ở khách sạn nhiều cũng không tiện. Có cái gì phiền phức với không phiền phức, hai đứa mình còn lạ gì nhau?” Bùi Mộc Vân chỉ cười cười

“Vậy đi, lại phải làm phiền cậu”.

Nguyễn Bích Dao nhìn cô liếc mắt một cái, trong mắt không phải trách móc, mà là quan hệ của hai người tốt như vậy, không cần phải khách sáo. Lúc này, di động Bùi Mộc Vân vang lên, cô liếc mắt một cái, thấy dãy số xa lạ, là của ai được nhỉ? “Bích Dao, cậu ngồi đây một lát, mình ra ngoài nghe điện thoại”. Nguyễn Bích Dao gật đầu: “Đi đi”.

Bùi Mộc Vân đi ra bên ngoài phòng bệnh, nén nghi ngờ ấn phím nghe.

“Mộc Vân, là anh”. Giọng nói Lôi Thanh trầm thấp thông qua điện thoại truyền vào màng nhĩ trong tai cô, lòng của cô không khỏi run lên một cái.

“Làm sao anh có số điện thoại của tôi?”

Lôi Thanh khẽ cười nói: “Ngay cả em anh cũng có thể dễ dàng tìm được, tìm được số điện thoại của em thì có gì khó?”. Bùi Mộc Vân im lặng.

Lôi Thanh nói: “Em nói em đã kết hôn?”.

Bùi Mộc Vân đơn giản đáp: “Đúng vậy”.

“Muốn anh tin em sao?”.

“Đây là sự thật”.

Lôi Thanh lại cười khê: “Sự thật là vốn dĩ từ đầu em đã nói dối. Nhưng mà nếu em muốn anh tin cũng có thể...” Anh rất hơi dừng lại, kéo dài giọng nói.

“Anh nói đi?” Bùi Mộc Vân vội vã hỏi.

“Rất đơn giản, em chỉ cần đem chồng của em dẫn đến trước mặt anh, anh sẽ tin”.

Lôi Thanh treo di động, thực ra nếu muốn biết Quả Đổng có phải con của anh hay không, rất đơn giản, lén lút lấy tóc của thằng bé đi xét nghiệm DNA là xác định. Nhưng anh không làm như vậy, nếu cô nói mình kết hôn, vậy để xem cô che dấu như thế nào, anh rất muốn được gặp...

Chương 6: Dây dưa không rõ ràng

Bùi Mộc Vân đoán trong lòng là Lôi Thanh không tin. Nhưng mà, về việc muốn tìm một người đàn ông đóng giả chồng của cô, với Lôi Thanh mà nói giống như đang xem một vở kịch hay, nhưng với Bùi Mộc Vân lại khá nghiệt ngã. Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, cô đi đâu tìm một người đàn ông đóng giả chồng của cô đây?

Buổi tối Quả Đổng ăn uống vô cùng tốt, ăn gần nửa bát cơm, cộng thêm một ít rau dưa và thịt. Y tá cũng đã đo lại nhiệt độ cơ thể cho nó, nhiệt độ không có tăng lên nữa. Nhưng bác sĩ nói vẫn còn phải quan sát thường xuyên, nếu buổi tối nhiệt độ lại tăng lên thì phải nhanh chóng gọi bọn họ.

Trong lòng Bùi Mộc Vân vẫn treo lơ lửng như cũ, chăm sóc đứa nhỏ thật là rất giày vò con người, trước kia không biết thím Chu làm thế nào có thể đối mặt? Nhớ tới thím Chu, chờ Quả Đổng khỏe lại, cô nên dẫn theo thằng bé đi cúng tế một chút, nhiều năm như vậy được bà ấy chăm sóc, đáng tiếc bà cũng không được khỏe mạnh đến già. Trong lòng cô cố gắng vượt qua.

Thấy Bùi Mộc Vân ngồi trên ghế ngây người, không nháy mắt cũng không động đậy. Tiểu Quả Đổng tò mò đi đến, nghiêng đầu, mở to đôi mắt đen láy, hết nhìn trái rồi nhìn phải. Bùi Mộc Vân lấy lại tinh thần, giữ đầu thằng bé lại, để thằng bé khỏi phải chóng mặt. “Làm sao vậy, Quả Đổng?”

Đường Quả Đổng suy nghĩ hỏi: “Mẹ, mẹ đang ngủ sao?” Cậu đưa tay chống hai mắt của mình nói: “Mẹ, mẹ mở to mắt thì làm sao ngủ, dạy con đi? Sau này con đi học, nếu buồn ngủ, con sẽ mở to mắt ngủ, như vậy sẽ không bị cô giáo phát hiện”. Bùi Mộc Vân bị chọc cho cười bởi ý nghĩ kì quái của thằng bé. “Việc này, mẹ cũng không biết. Vừa rồi, mẹ không có ngủ, mẹ chỉ là đang ngẩn người”.

“Ngẩn người? Ngẩn người là cái gì? Ngẩn người chính là bất động không nói lời nào sao?” Bà chưa từng dạy nó từ này, bởi vì lúc bà ngủ đều từ từ nhắm hai mắt lại. “Điều này...?” Bùi Mộc Vân bế thằng bé lên ngồi trên chân của mình, suy nghĩ nên giải thích từ này như thế nào cho đúng. “Ngẩn người chính là mẹ đang có chuyện phải suy nghĩ, lúc này mẹ đang chìm đắm trong thế giới của mình, cho nên sẽ không chú ý một số chuyện đã xảy ra bên cạnh”. Bùi Mộc Vân đột nhiên thấy vốn từ của bản thân thật nghèo nàn, cô giải thích như vậy không biết thằng bé nghe có hiểu hay không? Tiểu Quả Đổng cái hiểu cái không nói: “Dạ, con hiểu”. Bùi Mộc Vân không biết cái nó gọi là hiểu là thật hay giả vờ nữa.

Nghỉ ngơi khoảng nửa giờ. Bùi Mộc Vân rót ly nước ấm cho Quả Đổng uống thuốc. Uống thuốc xong, cô bê chậu rửa mặt ra ngoài hứng nước. Lúc quay về, thấy Quả Đổng ngồi trên giường rất cứng nhắc, nhìn qua động tác hơi kỳ lạ mà trong miệng lại như đang nhét đồ ăn gì đó. Bùi Mộc Vân vội vàng buông chậu rửa mặt xuống, đi đến gần nó, bối rối hỏi: “Quả Đổng con làm sao vậy? Quả Đổng...?”

Lúc này thằng bé mới chậm rãi nói: “Mẹ, con đang ngẩn người ở trong thế giới của mình.” “Ngẩn người?” Bùi Mộc Vân cầm cái hộp màu sắc rực rỡ trong tay Quả Đổng, trên mặt viết ba chữ “Đường cầu vồng”. Thiếu chút nữa Bùi Mộc Vân bị thằng bé làm cho tức chết: “Đường Quả Đổng, sao con lại có thể ăn đường, bác sĩ không phải đã nói rồi sao, không thể ăn ngọt, con ho khan còn chưa hết, làm sao có thể ăn cái này?”

Cô lớn tiếng trách móc. Đường Quả Đổng miệng nhả ra, hốc mắt hồng hồng “Con đang ngẩn người, con ngẩn người ở trong thế giới của mình. Mẹ không phải nói ngẩn người ở trong thế giới của mình, sẽ không

biết chuyện đã xảy ra bên cạnh sao?” Bùi Mộc Vân hoàn toàn bị đánh bại ở mọi lí luận? Suy nghĩ của thằng bé quả thực làm người khác vừa tức giận vừa buồn cười. “Được rồi, đừng khóc”. Kết quả cô còn phải dỗ dành nó. “Chờ con hết bệnh là có thể ăn, bây giờ mình nhịn một chút, có được không? Chờ con hết bệnh, mẹ sẽ dẫn con đi ăn bò bít tết, thế nào?”

“Bò bít tết? Bò bít tết là cái gì?” Thằng bé lau nước mắt, tò mò hỏi. Bùi Mộc Vân đứng lên, sờ đầu nó, có chút buồn trong lòng. Thím Chu nhiều tuổi như vậy, làm sao có thể dẫn thằng bé ra quán bò bít tết ăn bò bít tết chứ? “Đến lúc đó con sẽ biết”. Tiểu Quả Đổng nghĩ, mình phải mau mau khỏe mạnh, khỏe lên còn có thể ăn bò bít tết. Bò bít tết, bò bít tết...Đường Quả Đổng ngủ mơ còn mang theo tiếng cười, Bùi Mộc Vân đoán nhất định thằng bé này là mơ thấy ăn bò bít tết.

Thu xếp cho Quả Đổng ổn thỏa, Bùi Mộc Vân đi trên hành lang nghe điện thoại của Nguyễn Bích Dao. “Mộc Vân, đã trẻ thế này còn không nghỉ ngơi sao? Quả Đổng thế nào?” Nguyễn Bích Dao hỏi. Bùi Mộc Vân ngại trên hành lang có chút ồn ào, vì thế cầm điện thoại đi đến chỗ cầu thang. “Tiểu Quả Đổng rất tốt” Dừng một chút, cô nhẹ nhàng hỏi: “Bích Dao, cậu...có thể giúp mình một việc gấp không?”

“Gấp cái gì, nói đi?” Lúc này, Nguyễn Bích Dao đang đắp mặt nạ, cho nên trong lời nói có chút mơ hồ. “Cậu...cậu có quen người đàn ông nào không?” “Ha!” Nguyễn Bích Dao căng mặt muốn cười, nhưng vội vàng chịu đựng, lúc đắp mặt nạ không thể cười. “Thế nào, cuối cùng cũng muốn mình giới thiệu đàn ông cho cậu quen biết, cậu đã suy nghĩ thông suốt rồi sao?”

“Không phải”. Bùi Mộc Vân đem cuộc nói chuyện của cô với Lôi Thanh kể lại cho Bích Dao. “Mình biết cậu quen biết nhiều người, làm ơn suy nghĩ biện pháp giúp mình tìm một người đàn ông giả mạo?” Cuối cùng, Nguyễn Bích Dao nhịn không được lấy mặt nạ trên mặt xuống, trước tiên cười lớn ba tiếng, sau đó mới nghiêm túc nói: “Việc này thật khó, nhưng mà mình có thể giúp cậu tìm kiếm thử xem, trước hết để mình hỏi thử giúp cậu, xem người đó có đồng ý hay không?”

Thấy có biện pháp, Bùi Mộc Vân thở dài một hơi

“Được, nếu người đó cần tiền công, cậu nói với mình, mình có một ít tiền để dành”.

“Hiện tại cậu còn muốn tìm diễn viên kịch chác?” Lúc này, Nguyễn Bích Dao thật sự bị cô bạn tốt luôn làm việc có nề nếp làm cho tức chết.

“Nếu không thì sao?”

“Mượn tạm bạn bè vậy.” Bùi Mộc Vân cúp điện thoại, rời khỏi cầu thang đi đến phòng bệnh. Việc này xem như có chút mất mặt, nhưng mà phải như thế mới lừa được Lôi Thanh.. Trở về phòng bệnh, cô đang muốn đẩy cánh cửa đi vào thì từ cửa sổ thủy tinh nhìn vào bên trong, một người đàn ông đang ngồi trước giường bệnh của tiểu Quả Đổng.

“Anh...sao anh lại tới đây?” Bùi Mộc Vân bước tới, trên mặt không mấy vui hỏi. Lôi Thanh nhìn chăm chăm tiểu Quả Đổng trên giường, thật sự là càng nhìn đứa nhỏ này càng giống anh, bây giờ cảm thấy cả khuôn mặt, đôi tai đều giống.

“Anh đến xem Quả Đổng, không liên quan tới em”.

“Cái gì không liên quan tới tôi?” Giọng nói của Bùi Mộc Vân có phần chói tai, cô nhất thời lớn tiếng, trong phòng vẫn còn hai người bệnh đột nhiên ngược mắt nhìn sang cô.

Cô có chút xấu hổ mà hạ giọng nói: “Anh ra ngoài một chút”.

Trên cầu thang vang lên tiếng mở đèn “ba”. Ánh sáng mờ nhạt chiếu lên hai người bọn họ, hai cái bóng kéo dài trên mặt đất. Bùi Mộc Vân nhìn chăm chăm Lôi Thanh, có chút mệt mỏi nói: “Tôi mệt mỏi lắm rồi, xin anh đừng có như vậy nữa được không?”

“Anh thế nào?” Lúc này, lời nói của Lôi Thanh có phần vô lại.

Bùi Mộc Vân buột miệng nói ra: “Chính là tôi thấy anh phiền, được không?” Thật sự là cô nóng nảy, nói ra lời này chứa chút mùi vị mờ ám. Lôi Thanh khẽ cười: “Đối với anh thì ngược lại, không những không phiền, mà còn muốn lúc nào cũng thấy em. Cách một giây như cách ba thu”.

Trong lòng Bùi Mộc Vân làm sao có thể giải thích, nếu cô có thể hiểu được, cũng sẽ không từ chối tấm lòng của anh. Bùi Mộc Vân im lặng, vốn cô có nói cái gì cũng vô ích, nhất là đối với người cố chấp như hắn, chính là chỉ có thể im lặng.

Cô không nói mà chọn im lặng, mặc kệ mọi chuyện coi như anh ta đang nói ba hoa chích chòe (1). Thấy Bùi Mộc Vân im lặng, Lôi Thanh có chút đau lòng, anh biết cô không khéo nói, mỗi lần cũng vì nóng giận mới nói vài câu. Thật ra anh cũng không muốn nói nhiều, nhưng không có cách nào khác, nếu hai người không nói, không phải sẽ thành một bộ phim không tiếng sao?. Lúc trước anh vốn là một người không thích nói chuyện, nhưng ở trước mặt người mình thích lại trở thành kẻ nói nhảm.

(1) ba hoa chích chòe: chỉ lời nói dối, nói không đúng sự thật

“Lôi Thanh, lần trước lời anh nói vẫn còn tính không?” Bùi Mộc Vân nhẹ nhàng hỏi.

“Lời nói của anh khi nào thì không tính?” Anh muốn xem cô định làm gì tiếp đây. Bùi Mộc Vân hít sâu một hơi.

“Tốt lắm, ngày mai Quả Đổng xuất viện, anh ấy... Bố của nó đang trên máy bay tới đây, ngày mai là tới rồi. Ngày mai anh cũng đến đây đi, hi vọng anh gặp anh ấy sau đó sẽ hết hi vọng. Mặc dù tôi không cần gặp anh, nhưng...anh vẫn nên quên tôi đi, tìm một cô gái tốt mà kết hôn, tôi không đáng để anh phải như vậy. Cứ...cứ như vậy đi”.

Bùi Mộc Vân xoay người rời đi, nhưng bị Lôi Thanh nắm được tay. Ánh mắt của anh có chút phiền muộn. “Chờ đến ngày mai rồi nói sau, bố của Quả Đổng là thật hay giả còn chưa biết được?”

“Anh yên tâm, anh ấy là thật” Bùi Mộc Vân muốn rút tay của mình về, tiếc rằng Lôi Thanh bắt được ngay, làm thế nào cô cũng không rút ra được.

“Anh thả ra...”

“Không thả”.

Lôi Thanh nhìn cô, dường như muốn nhìn mọi thứ trong mắt cô. Bùi Mộc Vân tiếp tục muốn giãy ra, vậy mà động tác của Lôi Thanh còn nhanh hơn, nhanh tay đem cô ôm vào trong ngực.

Môi anh dừng bên cạnh môi cô, sau đó quét qua gò má của cô, hướng về phía môi cô hôn xuống...Lúc này, trên hành lang đột nhiên truyền đến tiếng kêu to

“Người nhà của Đường Quả Đổng có ở đây không? Người nhà của Đường Quả Đổng...”

Bùi Mộc Vân chấn động cả người, gầm nhẹ: “Mau thả tôi ra, Quả Đổng đã xảy ra chuyện”.

Lôi Thanh cũng nghe thấy, vì thế vội vàng buông cô ra.

“Là tôi là tôi, làm sao vậy?” Bùi Mộc Vân chạy ra khỏi cầu thang, thở không đều hỏi. Y tá áo trắng liếc mắt một cái nhìn cô, tiếp theo nhìn thấy Lôi Thanh theo hướng Bùi Mộc Vân chạy đến, không quở trách mà nói: “Thằng bé vẫn khóc gọi mẹ. Hai người là người thân sao lại như thế? Bỏ mặt đứa nhỏ, đi nói chuyện yêu đương”.

Bùi Mộc Vân hung hăng trừng mắt nhìn Lôi Thanh, Lôi Thanh lại thấy lời nói của y tá rất thú vị. Nói chuyện yêu đương, hiện tại rất phù hợp với tâm trạng của anh...

Chương 7: Không còn cách khác đành nói rõ ràng

Bùi Mộc Vân đi vào phòng bệnh, Lôi Thanh thông thả theo vào. Lúc này, cô không còn cách nào cùng anh so đo, tính toán.

Trong phòng bệnh. cậu bé tỉnh dậy, nhưng không tìm được mẹ, cậu cho rằng mẹ đã bỏ rơi mình, liền nước mắt ngấn nước mắt dài, thở không ra hơi trông rất thương tâm.

Bùi Mộc Vân ôm lấy cậu, không nhịn được hỏi: “Quả Đổng thế nào rồi? Chỗ nào không khỏe sao? Bảo bố ngoan không khóc, mẹ ở đây. Không khóc không khóc...”

Cậu xoa xoa đôi mắt, nhìn thấy người tới là Bùi Mộc Vân, mặc dù trong lòng thoáng thả lỏng, nhưng cậu nhanh chóng lấy lại sức, nức nở nói: “Mẹ, con tưởng mẹ đi rồi, không cần Quả Đổng nữa. Mẹ, về sau Quả Đổng nhất định nghe lời mẹ, mẹ...Mẹ đừng bỏ Quả Đổng, Quả Đổng về sau sẽ không ăn đồ ngọt nữa, mẹ đừng đi...”

“Con ngoan, mẹ không đi, không bao giờ đi nữa, ngoan, đừng sợ!” Bùi Mộc Vân khẽ rơi lệ, cậu bé lúc nào cũng cảm thấy thiếu sự an toàn, đây chính là do sai sót của cô mà ra. Cô không nhìn được hôn lên trán cậu, tựa như muốn cho cậu biết rằng, cô rất yêu cậu, cho nên cô sẽ không bao giờ bỏ cậu mà đi.

Cậu bé dần bình tĩnh lại, Bùi Mộc Vân ôm cậu nhẹ nhàng đứng đưa, vừa lay động vừa hát cho cậu nghe bài.

“Hai con hổ, hai con hổ, chạy thật nhanh, chạy thật nhanh, một con không có lỗ tai, một con không có cái đuôi, thật kỳ lạ, thật kỳ lạ...”

Bùi Mộc Vân hát rất hay, bài hát được cô hát ra hết sức tinh tế cùng ngọt ngào. Lôi Thanh chưa từng nghe cô hát như vậy bao giờ, anh nghĩ nếu anh là Quả Đổng, nghe được giọng hát dịu dàng như vậy, anh cũng sẽ yên tâm mà ngủ.

Sau khi Quả Đổng ngủ say, Bùi Mộc Vân cẩn thận đặt cậu lên giường, đắp chăn cho cậu xong, cô vẫn không quên kiểm tra trán cậu, lạnh lạnh, chắc chắn là thân nhiệt đã không tăng lên. Cô cúi đầu yêu thương hôn lên trán cậu một cái, lúc ngẩng đầu lên đã thấy Lôi Thanh đứng bên cạnh mình, cô ngạc nhiên hỏi: “Sao anh còn chưa chịu đi?”

Nhưng Lôi Thanh hỏi lại cô một câu khác, “Em rất ít khi chăm sóc nó sao? Nó như vậy hình như rất sợ hãi?”

Bùi Mộc Vân nhìn khuôn mặt Lôi Thanh một chút, sau đó lại nhanh khép mắt lại. Người đàn ông này thông minh như vậy, cô rất sợ, không biết anh sẽ nhìn ra được điều gì? Bùi Mộc Vân nhìn trái nhìn phải rồi nói với anh, “Anh đi nhanh đi, con tôi tự tôi sẽ chăm sóc tốt cho nó, không cần anh lo lắng.”

Bùi Mộc Vân lạnh nhạt nói, Lôi Thanh cũng không để tâm, dù sao anh cũng đã quen rồi. Nhưng khi nhìn thấy bộ dáng mệt mỏi của cô, anh cuối cùng vẫn không kìm được lòng hỏi: “Mộc Vân, nhìn em rất mệt mỏi, không bằng tối nay anh giúp em trông chừng thằng bé, em đi nghỉ ngơi một chút?”

“Không cần đâu, anh trở về đi.” Bùi Mộc Vân vẫn lạnh nhạt nói: “Ngày mai bố của thằng bé sẽ đến, nếu thấy anh ở đây, chẳng phải tôi sẽ phải nhảy xuống sông Hoàng Hà tám sao. Nếu anh muốn giúp tôi, phiền anh mau đi đi.”

Bùi Mộc Vân nói xong không để ý đến anh nữa. Lôi Thanh cảm thấy không vui, nhưng dù sao cũng còn nhiều thời gian, anh thật mong chờ vào ngày mai.

Ngày hôm sau, Lôi Thanh thức dậy sớm, xuống lầu ăn điểm tâm, Lôi mẹ ngăn anh lại nói: “Con, buổi tối đi ăn cơm với mẹ.”

Lôi Thanh quái dị nhìn mẹ mình, nói: “Mẹ, con không rảnh. Không bằng bảo A Minh đi cùng với mẹ.”

A Minh đang cúi đầu ăn cơm nghe được Lôi Thanh nói như sét đánh ngang tai bèn lập tức phản đối: “Em cũng không rảnh, buổi tối em phải đi xem con trai.”

Lôi Thanh bĩu môi nhìn anh ta, anh ta lại nhìn Lôi Thanh chớp chớp đôi mắt. Lôi mẹ đứng một bên phát ra giọng nói mạnh mẽ: “Hai anh em các con đều như nhau cả, tất cả đều là người vô tình vô nghĩa.”

Lôi Minh lè lưỡi nhìn anh mình.

Lôi Minh nhỏ hơn Lôi Thanh ba tuổi, hai anh em rất giống nhau, chẳng qua ngũ quan Lôi Thanh nhìn cứng rắn sáng sủa, còn Lôi Minh thì nhu hòa. Tình cảm của hai người rất tốt, từ nhỏ Lôi Thanh đã rất cưng chiều cậu em trai này. Nghe mẹ nói vậy, Lôi Thanh đành phải cùng mẹ đi ăn tối.

Trời chưa kịp sáng hẳn, Bùi Mộc Vân đã tỉnh dậy. Từ trước đến giờ cô ngủ rất ít, hơn nữa bây giờ đang ở trong bệnh viện, chuyện của Quả Đổng làm cô rất lo lắng, giấc ngủ đương nhiên cũng không ngon. Cô xem

đồng hồ một chút, chỉ mới hơn năm giờ, lấy điện thoại ra, cô muốn gọi cho Nguyễn Bích Dao, nhưng rồi cô phát hiện ra còn quá sớm, lúc này cô ấy nhất định còn đang ngủ.

Không biết Bích Dao có giúp cô tìm được người đàn ông nào thích hợp không? Trong lòng cô khẽ thở dài một tiếng, cũng do cô gấp quá, nếu như hôm nay không tìm được người đàn ông nào giả làm chồng cô thì làm sao đây?

Cô rửa mặt sạch sẽ, theo thói quen đưa tay sờ sờ cái trán của Quả Đổng, không nóng nữa, cô cũng đỡ lo lắng. Cảm thấy có chút đói bụng, nhưng cô lại không dám ra ngoài mua đồ ăn, cô sợ khi Quả Đổng tỉnh dậy tìm không thấy cô thì sẽ khóc.

Trong phòng không mở đèn, chỉ có một mảng u ám. Dù sao cũng đang nhàm chán, cô dùng điện thoại đăng nhập vào hộp thư, lúc trước cô từng nộp sơ yếu lý lịch vào một công ty thiết kế đá quý. Cô còn tưởng rằng sẽ không thấy tăm hơi đâu, nhưng lại không ngờ nhanh như vậy, phía công ty đã hồi âm lại.

Nội dung bức thư rất đơn giản, chính là để cho cô vài ngày nữa đi công tác một chuyến.

Nhìn nội dung bức thư kia, rồi lại nhìn con trai mình đang im lặng ngủ trên giường, Bùi Mộc Vân cũng dần hiểu, có lẽ mọi chuyện cũng sẽ không tồi tệ như cô đã tưởng tượng.

Tám giờ rưỡi sáng, theo thường lệ bác sĩ sẽ đến kiểm tra phòng, sau đó y tá sẽ đo nhiệt độ. Kiểm tra xong bác sĩ vừa viết lời căn dặn, vừa nói: “Đường Quả Đổng giường số 1 có thể xuất viện, lát nữa có thể đi làm thủ tục xuất viện.”

Bùi Mộc Vân nghe thấy như vậy thì rất vui vẻ. Cô nhanh chóng đi làm thủ tục, rồi gọi cho cô bạn thân Bích Dao, Bích Dao nói cô ấy đang trên đường đi đến bệnh viện.

Đến khi cô làm thủ tục xong xuôi, Bích Dao cũng đến.

“Thế nào rồi?” Cô nhìn thấy Bích Dao liền hỏi cô ấy về việc tìm người.

Nguyễn Bích Dao lắc đầu thở dài, nói: “Người bạn đó của tớ đã đáp ứng rồi, nhưng buổi sáng vừa đến công ty bọn họ bỗng nhiên có việc gấp cần đến anh ấy, có tới hay không tớ cũng không chắc đâu?”

“Sao lại vào đúng lúc này chứ?”

“Mình cũng cố hết sức rồi.” Hai người cùng nhau đi đến phòng bệnh, “Như vậy có làm chậm trễ chuyện của cậu không?”

“Không có gì đâu, cậu giúp tớ tìm người đã là tốt lắm rồi.” Bùi Mộc Vân nói: “Cùng lắm thì nói với Lôi Thanh anh ấy trễ giờ bay hoặc là bố Quả Đổng có việc nên sẽ đến trễ một ngày chẳng hạn, tớ có thể tùy tiện tìm một lý do nào đó, huống chi anh ta cũng bận rộn như vậy, hôm nay nhất định anh ta sẽ không đến.”

Nhưng Bùi Mộc Vân hoàn toàn đánh giá thấp khả năng cùng tốc độ làm việc của Lôi Thanh.

Đến khi các cô trở lại phòng bệnh, Lôi Thanh đã ngồi sẵn ở trên giường cùng Quả Đổng nói cười vui vẻ. Cũng không biết anh nói chuyện gì mà có thể làm Quả Đổng cười khanh khách thế kia.

“Mộc Vân, xem ra cậu đã tính toán sai rồi, anh ta đúng thật là thần tốc.” Nguyễn Bích Dao thấp giọng nói.

Mi tâm Bùi Mộc Vân căng lên, lướt qua Lôi Thanh, chìa tay về phía Quả Đổng nói: “Quả Đổng, qua đây với mẹ nào.”

Tiểu Quả Đổng ngoan ngoãn nghe lời, nhào vào trong lòng mẹ. Cậu ngẩng đầu lên nhìn Bùi Mộc Vân, vui vẻ nói: “Mẹ. con có thể xuất viện rồi, vậy mẹ có thể dẫn con đi ăn bít tết không? Vừa nãy chú kia bảo, chú biết một nhà hàng bít tết ngon lắm, mẹ, chúng ta có thể đi cùng chú được không?”

Bùi Mộc Vân nhìn lướt qua Lôi Thanh một cái, sau đó nhìn Quả Đổng cười cười: “Đương nhiên là không được rồi. Chúng ta sẽ đi cùng với dì Bích Dao nha.”

“A, đúng vậy” Cậu bé nhìn Nguyễn Bích Dao ở bên cạnh, lè lưỡi nói, “Con quên mất dì.”

Nguyễn Bích Dao vươn tay yêu thương nheo má cậu một cái, “Quả Đổng, đến đây, dì mang con đi chơi có được không? Để mẹ con còn dọn dẹp mọi thứ nữa.”

Nguyễn Bích Dao cố ý mang Quả Đồng đi, nhường lại không gian cho Bùi Mộc Vân cùng Lôi Thanh.

Lôi Thanh nhìn hành lang trống rỗng, hỏi: “Bố của Quả Đồng đâu? Không phải em nói hẳn hôm nay đến sao?”

Bùi Mộc Vân đang thu dọn đồ đạc thì dừng tay lại, xoay người nói: “Ba Quả Đồng có việc đột suất, không thể tới được. Anh nghĩ khi thấy được anh ấy, tôi sẽ giới thiệu các người với nhau chắc?”

“Ha.” Lôi Thanh cười lạnh một tiếng, nắm lấy tay của Bùi Mộc Vân, đôi mắt lạnh đi mấy phần: “Bùi Mộc Vân, em xem anh là người ngu sao, em cho rằng anh sẽ tin em sao?”

Bùi Mộc Vân không hề sợ anh, bốn mắt nhìn nhau, “Tôi tin tưởng anh sẽ không thất hứa.”

Giữa hai người, tia lửa văng khắp nơi, chỉ còn thiếu dao kiếm vung lên.

Đột nhiên một giọng nói non nớt vang lên, làm hòa giải không khí đầy mùi thuốc súng giữa hai người.

“Mẹ, chúng ta có thể đi được chưa?” Tiểu Quả Đồng đem túi dưa đi vào, khuôn mặt vui vẻ hỏi. Vừa nãy cậu cùng dì Bích Dao chờ ở ngoài, nhưng chờ thật lâu cũng chưa thấy mẹ đi ra, không phải mẹ đã nói có thể xuất viện sao? Cậu rất muốn xuất viện, ở trong bệnh viện mấy ngày thật chán..

Nguyễn Bích Dao thấy bộ dáng không chờ đợi được nữa của cậu, đành phải đem cậu quay lại phòng bệnh. Nhưng bây giờ không khí trong phòng thật lạ, không biết Bùi Mộc Vân có nói chuyện thỏa đáng với anh ta không nữa?

Bùi Mộc Vân thu hồi ánh mắt, nhìn Quả Đồng cười cười, “Được rồi, chúng ta đi thôi.” Cô một tay xách hành lý, một tay kéo Quả Đồng, “Bích Dao chúng ta đi thôi.”

Tiểu Quả Đồng đi bên cạnh mẹ, quay đầu lại, cứ thế nhìn Lôi Thanh, vẫy vẫy tay nhỏ giọng nói: “Chú, hẹn ngày gặp lại.” Cậu cảm thấy người chú này cũng rất đáng thương, đầu óc không được bình thường nhưng lại chạy khắp nơi, chú ấy có phải không có mẹ không? Có phải cũng giống cậu như trước kia không?

Tiểu Quả Đồng mang theo nghi vấn đi xuống lầu cùng mẹ. Hai người đang đợi xe thì Bùi Mộc Vân cảm thấy tay trái mình trống rỗng, hành lý trên tay không cánh mà bay.

“Không bằng để anh đưa em về.” Lôi Thanh nhìn cô nói.

“Không cần.” Bùi Mộc Vân muốn lấy lại hành lý, nhưng Lôi Thanh lại không chịu trả cho cô, quay đầu đi về nơi đậu xe của mình.

“Ai...” Bùi Mộc Vân buộc lòng phải kéo tay Quả Đồng nhanh chóng bước theo anh, “Aizzz, tại sao anh cứ thích hành xử theo ý thích của mình thế? Tôi đã nói không cần rồi, Bích Dao sắp lái xe tới đây, anh mau trả hành lý lại cho tôi.”

Lôi Thanh bước nhanh từng bước lớn, Bùi Mộc Vân lại phải dắt Quả Đồng đi thật nhanh mới có thể đuổi kịp. Cô thật vất vả mới bắt kịp anh, vươn tay định đòi lại hành lý, nhưng do vừa nãy đi nhanh, lại còn dắt theo Quả Đồng nên cô đã hết sức lực, không thể lấy lại được, huống hồ đối phương lại là Lôi Thanh.

Đúng lúc hai người đang tranh giành, Bích Dao lái xe tới, cô vội vàng xuống xe giúp đỡ, lúc này đột nhiên truyền đến một tiếng gọi.

“Mộc Vân...”

Chương 8: Một trái tim cực kỳ cứng rắn

Tiếng kêu ấy kinh thiên động địa, đám người chạy hết về phía phát ra tiếng động.

Một chiếc BMW 520 màu xám bạc dừng lại tại vị trí cách họ khoảng 3m, lúc này cửa xe đang mở, một người đàn ông đeo kính không gọng, ôn tồn nhô nhả từ trong xe đi ra.

Bùi Mộc Vân chớp chớp mắt, nhanh chóng lục tìm những người quen biết trong trí nhớ, sau đó cô hơi nhíu mày. Người đàn ông này, cô quả thực không quen.

Nguyễn Bích Dao đứng bên thấy có người tới, suýt nữa hét lên kinh ngạc. Gã này hay lắm, đây gọi là chiêu thức nguy hiểm sao? Cô nhanh chóng cúi đầu nói với Bùi Mộc Vân một câu.

Nhưng Bùi Mộc Vân còn chưa lên tiếng, người đàn ông đó đã đi tới trước mặt cô, cười hòa nhã: “Anh tới muộn rồi, em không giận chứ?” Sau đó người đàn ông ấy lập tức ngồi xuống, ôm lấy Quả Đổng: “Bảo bố, bố tới đón con xuất viện.”

Lôi Thanh nghe thấy tiếng người đàn ông đó nói, đôi mày càng nhíu chặt. Anh nhìn về phía người đàn ông rồi lại nhìn Bùi Mộc Vân, hỏi với vẻ không dám tin: “Anh ta chính là chồng cô, bố của Quả Đổng?”

Bùi Mộc Vân cười tươi: “Phải, giờ anh tin rồi chứ?”

Nhưng Quả Đổng bị người đàn ông ôm thì đỡ hẳn. Thì ra mẹ thật sự biết làm ảo thuật, biến ra một người bố cho nó. Nó lấy tay chọc chọc vào má người đàn ông, mềm mềm: “Đúng là bố thật.”

Thật ra ý của Quả Đổng là người đang ôm nó thực sự tồn tại, không phải ảo ảnh. Nhưng Lôi Thanh nghe được câu này lại hiểu thành :người đàn ông này thật sự là bố của Quả Đổng. Trẻ con sẽ không nói dối. Anh hiểu được điều này, trái tim bỗng chốc rơi xuống vực sâu.

“Vị này là?” Người đàn ông nhìn Lôi Thanh bằng ánh mắt kỳ lạ.

Bùi Mộc Vân vội vàng tiếp lời: “Chỉ là một người bạn bình thường tới thăm Quả Đổng. Vậy... chúng ta đi thôi.” Cô lấy lại hành lý trong tay Lôi Thanh, bước nhanh về phía chiếc BMW xám bạc. Cô không dám quay lại nhìn Lôi Thanh, cũng không dám nhìn những người khác, cô sợ quay lại sẽ tiết lộ bí mật nơi đây mất.

Người đàn ông kia cười cười với Lôi Thanh: “Vậy chúng tôi xin phép đi trước.”

Quả Đổng, tạm biệt chú đi con!” Lúc nói những lời này, anh ta lại quá thoải mái và quen thuộc. Quả Đổng vẫy vẫy tay: “Tạm biệt chú.”

Người đàn ông đó lại nói với Nguyễn Bích Dao: “Vậy chúng tôi đi đây, có gì liên lạc sau.”

“Vâng.” Nguyễn Bích Dao đáp một tiếng, đi về phía xe của mình. Người đàn ông tới gần trước chiếc BMW, giao Quả Đổng cho Bùi Mộc Vân trước sau đó ngồi vào ghế lái, lái xe ra ngoài.

Khi chiếc xe đi ngang qua người Lôi Thanh, Quả Đổng dí mặt lên cửa sổ nhìn người bên ngoài. Trong lòng thằng bé bỗng nảy ra một suy nghĩ. So với người đàn ông đang lái xe này, thật sự nó càng muốn người chú trong đầu có vấn đề kia là bố mình hơn. Mặc dù suy nghĩ này rất không tốt nhưng nó vẫn không kiểm soát được.

Lôi Thanh ngồi vào trong xe, châm một điếu thuốc, hít mạnh một hơi. Anh đợi cô ba năm, lẽ nào thật sự là phí công vô ích? Sao cô có thể cứ như vậy kết hôn với người đàn ông khác? Anh nên từ bỏ cô ư? Nhưng anh không cam tâm, ngàn lần không cam tâm.

Trong xe, Tiểu Quả Đổng bò lên ghế lái, thò đầu hỏi người đàn ông lái xe: “Chú thật sự là bố của con sao? Nhưng vì sao chú không tới thăm con? Chú không thích Quả Đổng à?”

Người đàn ông kia liếc nhìn gương chiếu hậu có vẻ ngượng ngập, đúng lúc bắt gặp ánh mắt Bùi Mộc Vân. Bùi Mộc Vân gượng gạo cười với anh ta, rồi kéo Quả Đổng lại, giải thích: “Quả Đổng, chú ấy... chú ấy không phải bố.”

“Không phải bố?” Tiểu Quả Đổng không hiểu: “Mẹ ơi, nhưng chẳng phải ban nãy mẹ nói chú ấy là bố ư? Sao lại không phải rồi? Bố có thể biến qua biến lại sao?”

Bùi Mộc Vân liếm liếm môi. Cô quả thực không biết nên giải thích chuyện này với Quả Đổng sao cho hợp lý: “Quả Đổng, chuyện này khá phức tạp. Mẹ chỉ có thể nói với con rằng, bố con... không còn nữa.”

“Không còn? Không còn là sao ạ?” “Không còn...” Bùi Mộc Vân vắt óc suy nghĩ: “Không còn tức là lên thiên đường như bà ngoại ấy.”

“Thiên đường? Thiên đường là nơi nào ạ? Có vui không ạ? Chúng ta có thể lên đó tìm bà ngoại và bố không?”

Bùi Mộc Vân xoa đầu thằng bé, có chút bi thương: “Chúng ta không thể lên thiên đường tìm họ chơi, vì thiên đường xa chúng ta lắm, không tới được con ạ.”

Tiểu Quả Đồng nghiêng đầu suy nghĩ, rồi nghiêm túc nói với Bùi Mộc Vân: “Mẹ ơi, con nghĩ kỹ rồi, sau này lớn lên con sẽ chế tạo phi thuyền.”

“Sao lại chế tạo phi thuyền?”

“Vì phi thuyền bay nhanh lắm, như thế chúng ta có thể lên thiên đường chơi với bố và bà ngoại.” Tiểu Quả Đồng phấn khích nói.

Bùi Mộc Vân nghe xong, lòng càng nằng nề hơn. Thằng bé thật đáng thương, sau này cô nhất định phải hết lòng thương yêu nó.

Chiếc xe đi tới trước cửa nhà Nguyễn Bích Dao, vừa đúng lúc Nguyễn Bích Dao cũng đến. Người đàn ông kia giúp Bùi Mộc Vân bê hành lý xuống xe. Bùi Mộc Vân đón lấy, mỉm cười nói: “Hôm nay thật cảm ơn anh quá, không ngờ anh diễn đạt như vậy. Hôm khác tôi mời anh ăn bữa cơm nhé?”

Bên cạnh, Nguyễn Bích Dao tiếp lời: “Chọn ngày chẳng bằng gặp ngày, vừa đúng hôm nay anh đã giúp chúng tôi một việc lớn.” Nói rồi, cô nháy mắt với Kiều Tử Phương.

Kiều Tử Phương ngại ngần nói: “Chỉ là diễn một vở kịch thôi mà, không cần khách sáo.”

“Đi thôi, đi thôi.” Nguyễn Bích Dao thúc giục: “Vừa hay hôm qua nhà tôi mua rất nhiều đồ ăn, hôm nay mọi người phải phụ trách ăn bằng sạch cho tôi.”

Thức ăn do Bùi Mộc Vân nấu, Nguyễn Bích Dao ở bên giúp việc. Ngoài phòng khách, Kiều Tử Phương cùng chơi với Tiểu Quả Đồng. Có lẽ thằng bé chưa bao giờ được chơi vui như vậy, không ngừng cười khanh khách.

Nguyễn Bích Dao rửa rau, ngó ra phòng khách, huých vào cánh tay Bùi Mộc Vân, cười nói: “Thế nào? Tử Phương không tội chứ hả?”

Bùi Mộc Vân múc món cá kho tàu trong nồi vào đĩa, tùy ý gặt đầu: “Ừm, cũng không tệ.”

“Tớ thấy hay là cậu suy nghĩ thử xem sao?”

“Suy nghĩ gì chứ?”

Bùi Mộc Vân cầm nồi rửa dưới vòi nước, nhân tiện lùi xa Nguyễn Bích Dao một chút: “Này, dịch ra kia, tớ rửa nồi đã.”

Nguyễn Bích Dao dịch ra chút xíu rồi làm mặt nghiêm túc: “Đương nhiên là chuyện cả đời của cậu rồi. Cậu xem Tử Phương tốt như vậy, lại chịu giúp đỡ cậu, hơn nữa tớ cũng kể hoàn cảnh của cậu cho anh ấy nghe rồi...”

“Hả?” Bùi Mộc Vân đang rửa nồi chợt khựng lại: “Không lẽ cậu kể cả quãng thời gian giữa tớ và Lôi Thanh?”

“Xì!” Nguyễn Bích Dao lườm nguyệt: “Cái đó thì nhiên là không. Tớ chỉ nói cậu chưa cưới đã có con, người đàn ông đó chết rồi, dứt điểm rồi, đúng chưa?”

Bùi Mộc Vân lắc đầu, cô nàng này cũng biết bốc phét thật, nhưng lý do này cũng được lắm. Người đàn ông đó chết rồi, cô hy vọng người đàn ông đó chết rồi, sau đó sẽ không chạy tới làm đảo lộn cuộc sống bình yên của cô nữa, nhưng chuyện đời đâu như người ta mong muốn!

“Cậu đấy, bớt lo cho mình thôi, lo cho cậu trước đi. Chuyện lớn của cậu chẳng phải cũng chưa giải quyết xong sao? Minh chỉ ít còn có Quả Đồng.” Vừa nghĩ tới Quả Đồng, lòng cô lại mềm nhũn ra.

Bữa cơm rất thịnh soạn, mấy người ăn rất vui vẻ, đặc biệt là Kiều Tử Phương giữa chừng còn khen Bùi Mộc Vân mấy lần. Nguyễn Bích Dao nhạy cảm, đương nhiên nhận ra Kiều Tử Phương có chút tình ý với Bùi Mộc Vân.

Ăn cơm xong, Kiều Tử Phương xin phép về để đi làm. Nguyễn Bích Dao nhân cơ hội đẩy Bùi Mộc Vân ra cửa: “Mộc Vân, cậu tiễn Tử Phương giúp tớ đi, tớ chơi với Quả Đồng.”

Bùi Mộc Vân khó xử nhìn Nguyễn Bích Dao, đành tiễn Kiều Tử Phương ra cửa.

Hai người đi thang máy xuống. Tầm gương nhẵn bóng trong thang máy soi rõ bóng hai người. Bùi Mộc Vân nhìn qua, đúng lúc thấy Kiều Tử Phương đang nhìn mình. Hai người nhìn vào mắt nhau, Kiều Tử Phương cụp mắt xuống, đẩy đẩy kính, lộ vẻ xấu hổ.

Thật ra Kiều Tử Phương trông rất ưa nhìn, gương mặt sáng sủa, sống mũi cao, đeo kính vào trông lại rất học thức, hơn nữa tính cách cũng ôn hòa nhã nhặn, là một đối tượng rất lý tưởng, chỉ là hiện tại Bùi Mộc Vân không có tâm tư nghĩ chuyện này.

Kiều Tử Phương lên tiếng: “Thật ra tôi thường nghe Bích Dao nhắc về cô.”

Bùi Mộc Vân có chút bất ngờ: “Vậy sao? Cô ấy nói gì về tôi?”

Kiều Tử Phương cười nói: “Cô ấy nói cô rất đẹp, ưa nhìn nhất trong những người bạn của cô ấy. Hôm nay gặp rồi, tôi cảm thấy cô ấy không hề nói quá.”

Thang máy tới tầng một. Hai người bước ra, xe của Kiều Tử Phương ở ngay bên ngoài: “Vậy... anh lái xe cẩn thận, cảm ơn anh.”

Kiều Tử Phương chần chừ giây lát rồi rút di động ra: “Cho tôi số điện thoại của cô đi, sau này có chuyện gì cũng tiện liên lạc.”

“Dạ? À...” Bùi Mộc Vân đành đọc số di động của mình.

Tiến Kiều Tử Phương đi rồi, Bùi Mộc Vân chợt thở phào.

Quả thực chuyện này cô không đối phó nổi, mong là không có lần sau.

Lôi Thanh lái xe ra ngoại ô dạo một vòng rồi trở về, hít thở một chút không khí trong lành, tâm trạng cũng khá hơn. Khi anh trở về công ty cũng là đúng ba giờ chiều. Liễu Thường Thanh thấy Lôi Thanh đi vào trong văn phòng, không khỏi có chút ngạc nhiên. Chẳng phải anh nói phải đi làm việc riêng, mấy ngày sẽ không đến ư? Lẽ nào xong cả rồi? Anh biết Lôi Thanh trước nay là người cuồng công việc, hầu như đều không xin nghỉ phép, lần này xin nghỉ quả thực hiếm có.

Anh cầm tài liệu đi vào phòng làm việc của Lôi Thanh thấy anh đang ngồi nghiêm chỉnh trước bàn làm việc, cầm bút viết nhanh từ giờ đó lên giấy.

Liễu Thường Thanh đưa tài liệu và nói: “Đây là hình ảnh và phương án đơn vị thiết kế ‘Mỹ lệ gia viên’ lần này cung cấp. À, tôi còn yêu cầu họ gửi thêm hồ sơ của kiến trúc sư.”

“Ừm.” Lôi Thanh đáp khẽ một tiếng, đón lấy tập hồ sơ. Lúc anh giơ tay lên, Liễu Thường Thanh cuối cùng đã nhìn rõ chữ anh viết trên giấy – Bùi Mộc Vân.

Anh chợt tỉnh ngộ, thì ra cậu ấy lại nhớ người con gái đó rồi. Anh biết ông chủ của mình có một tính lạ, là những khi nhớ về người đó sẽ thích viết tên cô ấy lên giấy, viết đầy một mặt rồi vo tròn ném đi, xong lại viết tiếp. Lúc tâm trạng không vui, có khi cậu ấy ngồi viết cả ngày. Sau đó ngày hôm sau đảm bảo bác lao công sẽ lại tới oán thán với anh: Cậu xem, sắp lại lãng phí giấy rồi, vứt cả một sọt rác.

Anh quả thật không hiểu một người luôn mạnh mẽ, quyết đoán trong mọi việc sao lại không thể nhìn thoáng chuyện tình cảm? Nhớ một người có thể nhớ tới bốn năm, trái tim của hẳn quả thật cứng rắn?

Chương 9: Trùng hợp

Lôi Thanh nhìn chằm chằm vào trang tư liệu phía dưới, lật đến phần lý lịch cá nhân của người thiết kế lần này thì bàn tay không khỏi dừng lại.

“Người đàn ông này?” Lôi Thanh chăm chú xem hết một lượt phần lý lịch. Tầm ảnh dán phía trên là một người đàn ông đeo kính nhìn rất nho nhã.

Liễu Thường Thanh nhìn qua rồi giải thích: “Người này là thiết kế chính của dự án ‘Gia viên mỹ lệ’. Anh ta là người rất có năng lực, đã nhiều lần đạt được các giải thưởng lớn ở nước ngoài.”

“Anh ta họ Kiều chứ không phải họ Đường à?”

“A....” Liễu Thường Thanh có chút khó hiểu, chẳng nhẽ lý lịch lại viết sai. Anh xem lại một lượt rồi khẳng định: “Đúng vậy. Anh ta họ Kiều, tôi còn nghe đồng nghiệp gọi anh ta là Kiều Công.”

Khóe môi Lôi Thanh khẽ nhắc: “Anh Liễu, việc lần này anh làm quả thật không tồi.”

Liễu Thường Thanh có phần không hiểu ý ông chủ, đành gật đầu đáp: “Là việc nên làm. Vậy khi nào chúng ta kí hợp đồng với bên thiết kế?”

Lôi Thanh ném tập tài liệu lên bàn, giọng có vẻ không hài lòng: “Phương án quá sơ sài, bản thiết kế thì qua loa. Bảo anh ta làm lại đi.”

“Việc này....” Liễu Thường Thanh tự nhủ: “Không phải vừa rồi mới nói không tồi hay sao? Tại sao đã thay đổi ngay rồi? Tâm tư cậu đúng là khó đoán.”

Liễu Thường Thanh cầm lấy tập văn kiện trên bàn chuẩn bị ra ngoài thì lại nghe Lôi Thanh nói tiếp: “Anh Liễu, anh giúp tôi tra xem người đàn ông này và Bùi Mộc Vân rốt cuộc có quan hệ gì?”

“Bùi Mộc Vân? Sao lại có liên quan tới người phụ nữ này?” Tuy thắc mắc nhưng Liễu Thường Thanh cũng không hỏi lại chỉ gật đầu đáp: “Tôi lập tức đi làm ngay.” Vừa định xoay người rời đi thì chợt nhớ ra một việc, anh liền lấy chùm chìa khóa đặt lên bàn: “Lôi tổng, đây là phòng anh yêu cầu, phòng 1002 tầng 3 Tân Giang trên đường Thanh Giang.”

Lôi Thanh nhìn chùm chìa khóa trên bàn suy nghĩ rất lâu. Ba năm không gặp bản lĩnh của người phụ nữ kia quả thật tăng lên không ít, giờ còn dám lừa gạt cả anh. Không biết cô tìm đâu được người đàn ông phối hợp vô cùng ăn ý, thiếu chút nữa anh đã bị lừa. May mà ông trời có mắt, thật trùng hợp, người đàn ông đó lại đang hợp tác cùng công ty anh.

Bùi Mộc Vân ơi Bùi Mộc Vân, mọi chuyện em làm coi như đã phí công vô ích rồi.

Anh với tay lấy chùm chìa khóa rồi đi ra thang máy. Ngồi vào trong xe anh không khỏi thở dài một tiếng. Làm thế nào mới có thể lại gần trái tim cô? Phải làm thế nào để cô tha thứ cho lỗi lầm của anh?

Anh chậm rãi lái xe ra đường lớn nhưng chợt nhận ra chính bản thân cũng không biết nên đi về hướng nào. Anh đã quên mất sự việc quan trọng nhất: anh không biết nơi ở hiện tại của Bùi Mộc Vân.

“Phải tin tưởng bản thân!” Anh hung hăng đắm vào vô lăng.

Anh lấy di động ra gọi cho Bùi Mộc Vân, chuông kêu nhưng không ai bắt máy. Không nản chí anh tiếp tục gọi, quá ba lần bên kia mới truyền đến một giọng nói nhẹ nhàng: “A lô...”

“Là anh.”

Trái tim Bùi Mộc Vân như nhảy lên, âm thanh này quen thuộc quá. Nhìn về phía Đường Quả Đổng vừa mới ngủ, cô nhẹ nhàng cầm di động ra ngoài.

“Anh tìm tôi có chuyện gì?” Cô lãnh đạm hỏi.

Lôi Thanh cũng không để ý hỏi thẳng: “Em ở đâu?”

“Chuyện này hình như không liên quan tới anh....” Vừa trả lời Bùi Mộc Vân vừa đẩy cửa ra ngoài ban công, đã quá trưa nên ánh nắng cũng trở nên dịu dàng hơn.

“Bùi Mộc Vân em đừng quá đáng...” Lôi Thanh khẽ quát. Vốn định cùng cô nói chuyện nhẹ nhàng nhưng người phụ nữ này luôn khiến anh tức chết.

“Anh còn muốn gì nữa?” Bùi Mộc Vân khẽ nhíu mày. Ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, những đám mây trắng đang thong thả trôi xa. Cô cảm thấy được làm mây cũng thật tốt, có thể tự do phiêu du, sẽ không như cô lúc này bị ràng buộc bởi quá nhiều chuyện. “Không phải chính anh nói sẽ không lật lọng hay sao? Tình huống xảy ra lúc sáng chắc anh cũng đã hiểu, tôi là phụ nữ đã có chồng, Quả Đổng cũng có cha, vậy nên anh hãy quên mọi chuyện đi, được chứ?”

Lôi Thanh cười lạnh: “Người đàn ông đó thật sự là chồng em? Người đàn ông tên Kiều Từ Phương kia sao? Em có chắc anh ta là họ Đường chứ không phải họ Kiều không? Hai người diễn xuất cũng thật tốt, em cho là như vậy là có thể lừa được anh?”

Bùi Mộc Vân sững sốt, đáy lòng chợt cảm thấy lạnh lẽo, không ngờ sự việc lại bại lộ nhanh như vậy. Rốt cuộc vì cái gì mà người đàn ông này nhất định không buông tha cho cô? Anh nói anh yêu cô nhưng cô không hề yêu anh. Thậm chí cô còn cảm thấy chán ghét anh. Chính anh là người hủy hoại cuộc sống của cô, giờ anh lại muốn bù đắp, cô đâu phải con ngốc, cô có thể đồng ý sao?

Nghe âm thanh tắt máy ở đầu bên kia Lôi Thanh tức giận ném điện thoại sang ghế bên cạnh. Không muốn ở cùng một chỗ với anh? Được anh sẽ quấy rầy em cả đời, xem ai sợ ai?

Không còn tâm trạng quay lại công ty nên anh quyết định lái xe đi lòng vòng. Anh vừa đi vừa nghĩ thầm: “Có khi nào sẽ gặp được cô ấy ở ngã tư đường nào đó?”

Trời cũng dần tối, tiếng chuông điện thoại vang lên. Cứ nghĩ Bùi Mộc Vân gọi anh vội với tay lấy di động. Màn hình hiển thị tên mẹ khiến anh không khỏi cười khổ. Người phụ nữ kia tránh anh còn không kịp thì làm gì có chuyện gọi điện cho anh.

“A lô, mẹ à.....”

“Con đang ở đâu?” Mẹ Lôi có chút to tiếng.

“Con đang ở công ty...” Lôi Thanh nói dối.

“Vẫn còn ở công ty sao? Chẳng phải mẹ đã dặn con buổi tối đi ăn cơm cùng nhau sao? Mau đến đi mọi người đã đợi rất lâu rồi.”

Lôi Thanh gác máy, lệnh của mẫu thân đại nhân sao anh dám làm trái, vội quay xe lại.

Đó là một nhà hàng Tây theo phong cách tao nhã, nổi tiếng với món bít-tết. Lôi Thanh đã tới đây vài lần cùng bạn bè.

Anh đẩy cửa đi vào vừa lúc thấy mẹ Lôi đang vẫy tay. Đến gần anh mới phát hiện ngồi ở bàn không chỉ có mẹ anh.

“Xin chào, Dì Cố thì ra là dì đang cùng mẹ con dung bữa. Nhưng sao lại gọi con ra đây?” Anh nhìn về dì Cố, ánh mắt không hề nhìn qua cô gái ngồi ngay cạnh đó. Cùng ăn cơm sao? Chắc hẳn là muốn anh đi xem mắt.

“Ăn cơm cùng nhiều người càng vui chứ sao.” Cố Nhã Lệ liếc mắt nhìn Lôi Thanh rồi lại nhìn sang cháu gái mình. Hai đứa ngồi cạnh nhau đúng là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ.

“Đúng vậy, ăn cơm một mình đúng là rất cô đơn.” Mẹ Lôi cũng nói hòa theo. Sau đó, bà quay sang bên cháu gái Cố Nhã Lệ nhỏ giọng: “Đây chính là cháu gái dì Cố. Mẹ vẫn hay kể cho con nghe về con bé đấy. Thế nào rất xinh đẹp phải không?”

Từ lúc Lôi Thanh bước vào đến giờ, ánh mắt Cố Tri Noãn chưa từng rời khỏi anh. Cô cảm thấy như có dòng điện chạy qua cả cơ thể. Cô hào phóng vươn tay ra nói: “Xin chào, tôi là Cố Tri Noãn, được nghe bác nhắc đến anh từ lâu nhưng hôm nay mới có dịp gặp mặt.”

Lôi Thanh cứng ngắc cười lấy lệ: “Rất vui được gặp cô.” Sau đó cũng không nói gì thêm.

Mẹ Lôi thấy thế vội nói tiếp: “Tri Noãn à, tiểu Thanh nhà cô nó không biết cách nói chuyện. Cháu đừng để ý.”

Cố Tri Noãn xua tay: “Không sao ạ. Cháu cũng thích đàn ông ít nói.”

Cố Nhã Lệ cùng mẹ Lôi vừa nghe xong thì đuôi mày nhếch lên: cái này không phải là đang thổ lộ sao? Thấy Lôi Thanh một chút phản ứng cũng không có mẹ Lôi càng thêm sốt ruột. Bà kéo tay con trai, nhỏ giọng nói: “Con trai à, con cũng nói gì đi chứ.”

Lôi Thanh buồn bực hỏi lại: “Con biết nói gì mới được.”

Mẹ Lôi cũng thật tức chết với đứa con này: “Tiểu Thanh nhà cô ấy à, ngoại trừ làm việc thì nó cũng rất thích kết bạn, còn có bóng rổ, leo núi, bơi lội...”

“Những cái này cháu cũng rất thích.” Cố Tri Noãn say đắm nhìn Lôi Thanh. Người đàn ông này quả thật quá hoàn hảo.

Lôi Thanh chỉ im lặng chăm chú ăn phần bít-tết của mình. Lúc ngẩng đầu lên anh vô tình bắt gặp ánh mắt nồng cháy của Cố Tri Noãn. Điều này khiến anh không thoải mái. Chợt anh nhớ tới ánh mắt thần nhiê đầy xa cách của Bùi Mộc Vân. Nếu một ngày cô dùng loại ánh mắt này nhìn anh thì cảm giác sẽ thế nào nhỉ? Hẳn là anh sẽ sung sướng đến chết.

“Haha...”

“Anh cười gì thế Lôi Thanh?” Cố Tri Noãn thấy anh tự nhiên bật cười không khỏi tò mò hỏi.

Lúc này Lôi Thanh mới nhận ra mình thất lễ: “Không có gì chỉ là vừa mới nhìn thấy một khách hàng quen.”

“Vậy sao...” Cố Tri Noãn vui vẻ đáp.

Lôi Thanh tùy ý gật đầu.

Người lớn hai bên vội trao đổi ánh mắt: chúng ta cũng nên rời đi để lại không gian cho đôi trẻ. Vì thế hai người một trước một sau nhanh chóng đứng lên ra ngoài. Trước khi rời đi mẹ Lôi còn dặn dò: “Tiểu Thanh, dùng bữa xong thì đưa Tri Noãn đi xem phim. Nhớ đưa con bé về tận nhà đấy.”

Người lớn vừa đi thì bàn ăn rơi vào im lặng. Đợi mãi không thấy Lôi Thanh nói chuyện, Cố Tri Noãn đành lên tiếng trước: “Lôi Thanh, anh muốn đi xem phim không?”

Lôi Thanh liếc nhìn Cố Tri Noãn, ngón tay thon dài gõ nhẹ từng nhịp lên bàn. Phải làm sao để cô ấy hiểu, nên khéo léo giải thích hay là cứ nói trực tiếp?

“Thật ngại quá! Cố Tri Noãn, hình như mẹ tôi đã hiểu nhầm chuyện gì rồi.”

“Nhầm chuyện gì?” Cố Tri Noãn nhìn Lôi Thanh đầy khó hiểu. Lôi Thanh ngừng một lát rồi nói: “Thật ra tôi đã yêu một người. Hơn nữa cả đời này tôi sẽ chỉ yêu cô ấy.”

“Cái gì?” Cố Tri Noãn đứng phắt dậy, sự nhục nhã trào dâng đến cực điểm. Không do dự cô hất thẳng cốc nước về phía Lôi Thanh: “Lôi Thanh anh thật quá đáng!”

Lôi Thanh đưa tay sờ qua mặt. Cũng may đây là nước lọc không thì chắc anh đã bị hủy dung rồi.

Lúc này bỗng vang lên giọng nói của trẻ con: “Chú à, sao chú lại ở đây?”

2. Chương 11 ~> 20

Chương 11: Cuộc gặp gỡ kỳ diệu

Bùi Mộc Vân không nghĩ tới cô sẽ gặp lại Lôi Thanh một lần nữa, hơn nữa còn trong tình trạng như vậy. Cô muốn tránh xa anh, nhưng ông trời lại đùa giỡn cô, làm cho họ một lần rồi lại một lần gặp nhau. Nhất là trong lúc này khi quan hệ giữa cô và anh không rõ ràng.

“Mộc Vân, mau dẫn Quả Đổng lên xe.” Lôi Thanh che dù kéo tay Bùi Mộc Vân, Bùi Mộc Vân khẽ kéo tay mình ra, Lôi Thanh nhíu mày một cái, ngữ khí không tốt nói: “Trời mưa lớn như vậy, chẳng lẽ em muốn Quả Đổng nhiễm lạnh sao? Nếu như muốn hành động theo cảm tính thì ít nhất không phải trong lúc này đâu?”

Điểm yếu của cô chính là Quả Đổng, cô có thể bị bệnh, nhưng tuyệt đối sẽ không để Quả Đổng bệnh. Cho dù là không muốn, Bùi Mộc Vân đành chịu thiệt, để mặc Lôi Thanh kéo cô lên xe.

Vì mở máy sưởi mà không khí trong xe rất ấm áp, thoải mái. Lôi Thanh mở ngăn kéo nhỏ trước xe, đưa ra một cái khăn bông, giọng điệu ôn hòa nói: “Lau đi, trên mặt Quả Đổng dính nước mưa.” Anh nhìn Quả Đổng, đúng lúc bắt gặp cậu đang mở đôi mắt to sáng nhìn anh, cái ánh mắt đó như một ngôi sao đang tỏa sáng trên bầu trời đêm.

Bùi Mộc Vân ngăn người, nhưng vẫn nhận lấy khăn, lúc này quả thật không phải là thời điểm để tính toán chi li với anh. Cô cẩn thận lau hết nước mưa trên mặt, trên đầu Quả Đổng, sau đó nhẹ nhàng hỏi: “Quả Đổng, con có lạnh không?”

Cậu lắc đầu chậm rãi, mở to đôi mắt vô tội nhìn chằm chằm vào Lôi Thanh.

Lôi Thanh nhận thấy có điều kì lạ trong đôi mắt, bèn hỏi: “Quả Đổng làm sao vậy, sao không nói cái gì thế?”

Cậu ngẩng đầu nhìn Bùi Mộc Vân, rồi lại nhìn anh, sau đó cậu lắc đầu.

Bùi Mộc Vân cũng nhìn thấy sự khác thường của cậu, vì thế cô cũng hỏi: “Nói cho mẹ nghe, con thế nào, không thoải mái ở đâu sao?”

Cậu bĩu môi, lúc này mới chậm rãi mở miệng, “Không có.” Sau đó cậu quay sang nhìn Lôi Thanh, “Mẹ dặn không được nói chuyện với người lạ.”

Lôi Thanh nhìn Bùi Mộc Vân, ánh mắt hai người chạm nhau, Bùi Mộc Vân nhanh chóng né tránh, nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài, mưa càng ngày càng lớn, nước mưa đánh lộp bộp vào kính xe, sau đó là từng giọt nước mưa bắt đầu đua nhau trượt xuống theo cửa kính xe.

Tuy cô không nhìn Lôi Thanh, nhưng cô biết Lôi Thanh đang dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn cô. Ánh mắt này của anh làm cô cảm thấy rất khó chịu, cô buồn cười hỏi: “Sao không lái xe?”

Lôi Thanh vươn tay sờ đầu cậu bé, đáy mặt hiện lên một tia vui vẻ, xong mới xoay người khởi động xe.

Trong xe rất yên tĩnh, không ai nói tiếng nào, Lôi Thanh chăm chú lái xe, lâu lâu lại nhìn sang kính chiếu hậu một chút, lúc này, Bùi Mộc Vân nghiêng đầu ngăn người nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Mùa này không còn quá lạnh, Bùi Mộc Vân mặc một chiếc áo thun màu trắng cổ tròn, phụ kiện bên ngoài chỉ là một chiếc áo khoác bằng vải kaki. Tóc của cô hơi dài, đen óng như màu mực, buông xõa hai vai. Mái tóc đen nhánh làm nổi bật chiếc cổ thon dài trắng nõn của cô. Lôi Thanh không nhịn được nhìn vào đó nhiều lần, nhớ tới cảm giác hôn lên chiếc cổ đó ba năm trước, thật là hạnh phúc.

Nhưng thực ra, gò má Bùi Mộc Vân mới là đẹp nhất, vẻ đẹp này của cô cũng là do anh phát hiện thấy.

“Sao không lo lái xe đi?” Bùi Mộc Vân đột nhiên quay đầu, có chút tức giận nói.

Lôi Thanh thu hồi ánh mắt của mình lại, không có ý định từ bỏ, lẩm bẩm nói: “Anh đang lái mà.”

Lừa ai chứ! Bùi Mộc Vân chầm chọc trong lòng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào anh, nếu cô không nhắc nhở, đoán chắc người đàn ông này sẽ đem xe lao xuống cống mất thôi.

“Quả Đổng, có muốn nghe nhạc không?” Lôi Thanh đem sự chú ý chuyển lên người Quả Đổng bé nhỏ. Anh suy nghĩ một cách cẩn thận, nếu không đi được đường chính, đành phải đi đường tắt vậy, trước phải thu phục trẻ nhỏ, rồi mới thu phục được người lớn, như vậy chẳng phải sẽ dễ dàng hơn sao?

Quả Đổng vừa nghe thấy, lập tức hứng thú hỏi: “Con muốn nghe bài ‘ngựa bạch long’, chú có không?”

” ‘Ngựa bạch long’ sao?” Nhớ tới bài hát thiếu nhi này, anh cũng không biết đã tốn bao nhiêu công sức để đi tìm, chạy vào vài tiệm đĩa, mua hơn mười cái CD, anh mơ hồ nhớ được có một ca khúc như vậy, nhưng lại không biết cái đĩa ở đâu. Anh mở ngăn kéo ra, đem túi CD đưa cho Bùi Mộc Vân, rồi nói với Quả Đổng: “Bài hát này chú có, nhưng lại không biết ở đĩa nào, không bằng cứ để mẹ con tìm được không?”

Tiểu Quả Đổng bộ dạng mong đợi nhìn Bùi Mộc Vân. Bùi Mộc Vân nhận lấy túi đĩa, lục tìm bài hát mà Quả Đổng muốn nghe.

Lôi Thanh nhìn thấy Bùi Mộc Vân ngoãn ngoãn nghe lời không chống cự lại anh như vậy, xem ra đi đường tắt có vẻ hiệu quả cao hơn.

Bùi Mộc Vân cúi đầu tìm kiếm, xem mục lục bài hát từng tờ một, mở ra đến tờ thứ mười thì cô tìm được bài hát đó. Cô chỉ vào tấm hình hỏi Quả Đổng, “Quả Đổng, có phải là cái này không?”

Đường Quả Đổng nhìn chăm chăm vào bức hình trên đĩa CD nửa ngày, lắc đầu nói, “Mẹ, con không biết đọc chữ.”

Bùi Mộc Vân cười một cái, cúi đầu nói: “Không sao, sau này mẹ sẽ dạy cho con.”

Lôi Thanh cũng vội tiếp lời: “Quả Đổng, nếu không để lần khác chú sẽ dạy cho con. So với mẹ, chú dạy tốt hơn nhiều lần.”

Tiểu Quả Đổng nghiêng đầu hỏi mẹ, “Mẹ, chú giỏi hơn mẹ sao ạ?”

“...Không có đâu.” Bùi Mộc Vân không muốn nói chuyện cùng Lôi Thanh, vì thế đành kết thúc đề tài tại đây: “Kìa, chúng ta cùng nghe bài ‘ngựa bạch long đi!’ ” Được ạ.” Tiểu Quả Đổng vỗ tay cười nở.

Lúc lấy đĩa CD ra, Bùi Mộc Vân lại gặp khó khăn, nếu cô muốn đưa đĩa cho Lôi Thanh thì bắt buộc phải gọi anh, không đưa cho anh thì lại không có cách nào để phát bài hát được. Cuối cùng cô đành đưa CD cho Quả Đổng, “Con đưa cho chú đi.”

Tiểu Quả Đổng gạt đầu, nhận lấy đĩa CD: “Đây chú.” Lôi Thanh đem CD bỏ vào trong đầu máy, sau đó lựa bài hát mà Quả Đổng muốn nghe bật lên, tiếng nhạc vui vẻ trong phút chốc bỗng vang lên.

Tiểu Quả Đổng nghe thấy âm thanh quen thuộc, không khỏi hát theo nhạc.

Xe lái gần hai mươi phút thì tới nơi, mưa cũng đã nhỏ dần lại. Bùi Mộc Vân mở cửa xe, một cơn gió lạnh lẽo đập vào mặt, cô co người lại một chút.

Đang muốn ôm Quả Đổng xuống xe, nhưng đôi tay vừa vươn ra một nửa đã dừng lại, đây là chỗ nào? Một nơi hoàn toàn xa lạ.

“Tại sao chúng ta lại tới đây?” Bùi Mộc Vân không hiểu nhìn Lôi Thanh.

Lúc này, Lôi Thanh cũng đang che ô bước xuống xe, đến gần Bùi Mộc Vân, đem ô che người cô, rồi nói: “Dù sao cũng phải ăn cơm trưa. Em không đói bụng, nhưng tiểu Quả Đổng chắc đã đói bụng rồi, phải không Quả Đổng?”

Tiểu Quả Đổng đâu thể biết được quan hệ của bọn họ, gạt đầu thành thật nói: “Dạ, đã đói bụng rồi.”

Trong lòng Bùi Mộc Vân dâng lên một dự cảm không tốt, cô phát hiện mình luôn bị người đàn ông này dắt mũi, mà mỗi lần như vậy, anh đều lấy Quả Đổng làm lý do, khiến cho cô thật sự nổi giận.

Cô biết, anh là người rất thông minh. Quả Đổng nói đói bụng, Bùi Mộc Vân không còn cách nào khác đành đi theo Lôi Thanh vào trong.

Đến tầng cao nhất của khách sạn, một người phụ nữ mặc trang phục màu đen, nhìn thấy Lôi Thanh liền nở một nụ cười hoan nghênh.

“Lôi tiên sinh, ngài đã đến. Bàn ngài đặt đã được chuẩn bị xong, mời đi theo tôi.” Nói xong, không khỏi tò mò liếc nhìn Bùi Mộc Vân một cái.

Bùi Mộc Vân không thèm để ý đến ánh mắt kia, vươn tay đỡ lấy Quả Đổng từ trong lòng Lôi Thanh qua, nhưng Lôi Thanh lại nhất quyết không chịu đưa cho cô, “Quả Đổng còn lạnh, cứ để anh bế nó.”

Cánh tay Bùi Mộc Vân vươn ra giữa không trung, trong lòng có chút bức bối, anh dựa vào cái gì mà được bế con trai cô?

Chương 12: Tan chảy trong lòng

Đúng lúc chỗ ngồi của bọn họ sát cửa sổ, còn ở tầng thượng, tầm nhìn vô cùng rộng lớn, gần như có thể thấy nửa thành phố. Còn chưa đến nơi thắng địa đã yêu thích nơi này. Nó vỗ tay nói: “Mẹ, nơi này thật lớn, sau này chúng ta còn có thể tới nữa hay không?” Bùi Mộc Vân định nói tiếp, vậy mà tốc độ của Lôi Thanh đã nhanh hơn: “Tất nhiên là có thể, sau này chú có thể dẫn con tới đây mỗi ngày”.

Bùi Mộc Vân oán giận liếc mắt: “Đừng tùy tiện hứa hẹn với nó, nếu không thể thực hiện sẽ làm tổn thương lòng tin của nó”. Lôi Thanh nhìn Bùi Mộc Vân thật sâu: “Anh không có tùy tiện hứa hẹn, nên em đồng ý, mỗi ngày anh sẽ dẫn nó đến đây ăn cơm có được không?”

“Xin anh đừng lôi kéo tôi”.

“Mộc Vân, em thật sự không thể tha thứ cho anh sao?”

“Lôi Thanh, bây giờ đứa nhỏ ở đây, tôi không muốn nói chuyện với anh về vấn đề này”.

Bùi Mộc Vân đi lên dắt tay Quả Đổng, mỉm cười: “Quả Đổng, chúng ta đi rửa tay có được hay không?”

Tiểu Quả Đổng không nghe rõ lời nói của bọn họ, nhưng trực giác nói cho cậu biết, hình như bọn họ cãi nhau, tại sao bọn họ phải cãi nhau? Bùi Mộc Vân dẫn cậu đi rửa tay, trên đường đi cậu đều tự hỏi vấn đề này, đúng là quan hệ của mấy người lớn quá phức tạp, cậu càng nghĩ càng thấy khó hiểu.

Khi bọn họ quay về, đúng lúc phục vụ đứng ở chỗ bọn họ chờ gọi món. Lôi Thanh cúi đầu nhẹ nhàng hỏi Quả Đổng: “Quả Đổng, con muốn ăn cái gì?”

“Con muốn ăn bò bít tết, còn muốn ăn tôm hùm, cái loại thật là to. Trước đây con thấy Nữ Nữ nhà bên cạnh ăn, ba của bạn ấy là đầu bếp trong nhà hàng có thể nấu rất nhiều món ăn ngon”.

Ánh mắt thằng bé sáng rực.

“Nhưng bà chỉ biết chưng cá và luộc trứng, ăn không ngon chút nào”. Thằng bé chu miệng, ánh mắt ảm đạm. Lôi Thanh cầm thực đơn nói nhỏ với phục vụ vài câu, lúc này mới hỏi:

“Vậy mẹ không có nấu món ăn ngon cho con sao?”

“Mẹ...” Tiểu Quả Đổng giương mắt nhìn mẹ, Bùi Mộc Vân nói thì chậm mà làm thì nhanh, đưa tay chặn cái miệng nhỏ của Quả Đổng

“Cá và trứng đối với trẻ nhỏ...rất dinh dưỡng, ăn nhiều có thể...trở nên thông minh”.

Lôi Thanh nhăn mặt nhũn mảy, động tác và vẻ mặt của Bùi Mộc Vân có chút kỳ quặc, nhưng rốt cuộc lạ ở chỗ nào thì anh cũng nhìn không ra.

Một lát sau, món ăn bọn họ gọi đã được dọn lên bàn. Đĩa bò bít tết của Quả Đổng còn chưa cắt, vì thế Bùi Mộc Vân lấy đĩa của cậu qua, dùng dao đĩa cắt bò bít tết ra sau đó mang trả lại cho cậu. Thằng bé xiên miếng bò bít tết ăn ngon lành.

“Ăn ngon không, Quả Đổng?”

Giọng nói Lôi Thanh dịu dàng, mang theo ý cười nhẹ nhàng. Anh cảm thấy Quả Đổng chính là một liều thuốc hòa giải tốt nhất, trong lúc này có thể hòa giải mối quan hệ của anh với Bùi Mộc Vân.

Trong ba năm qua, anh không biết Bùi Mộc Vân phải trải qua cuộc sống như thế nào, nhưng anh biết cô rất hận anh. Năm đó trong đêm tân hôn của cô và Mục Thiếu Du, anh kiên quyết xông vào, quấy nhiễu chuyện tốt của bọn họ, làm cho cô phải rời đi ra nước ngoài. Nhưng khi anh muốn chịu trách nhiệm việc này, Bùi Mộc Vân lại biến mất không tìm thấy. Anh tìm thật lâu, từ đầu đến cuối vẫn không thể tìm thấy cô.

“Dạ, ngon lắm ạ”.

Thằng bé trả lời giòn giã, trong miệng đều là thức ăn. Cậu xiên một miếng bò bít tết giơ lên trước mặt Lôi Thanh, nói: “Chú, chú có muốn ăn thử bò bít tết của con không”.

Không thể từ chối, Lôi Thanh hơi cúi xuống ăn miếng thịt bò. Thằng bé lại xiên miếng bò bít tết đưa trước mặt Bùi Mộc Vân: “Mẹ, mẹ muốn ăn thử bò bít tết của con không?”.

Bùi Mộc Vân đang cười thầm Lôi Thanh, đành phải xấu hổ cúi đầu lấy miếng bò bít tết cho vào miệng.

“Ăn ngon không?” Thằng bé cười tủm tỉm hỏi.

Bùi Mộc Vân che miệng, gật đầu: “Ngon lắm”.

Dừng một chút lại nói: ” Quả Đổng, chúng ta ăn nhanh lên, con còn phải về ngủ trưa nữa?”

Qua mấy ngày chăm sóc Quả Đổng cô cũng rút ra một ít kinh nghiệm, ví dụ như sau khi ăn trưa thằng bé nhất định phải ngủ trưa một chút, như vậy mới có tinh thần. Hay là, trước khi ngủ thằng bé thích uống sữa nóng, ngủ không đủ giấc sẽ khóc, ngủ đủ rồi sau khi rời giường nhất định sẽ cười tủm tỉm...

Bùi Mộc Vân nói như vậy, Lôi Thanh hiển nhiên nghe ra được lời của cô có ý khác, luckygirl_cô không phải là muốn nhanh chóng dẫn Quả Đổng rời khỏi anh sao? Chẳng qua hôm nay với anh như vậy đã rất thỏa mãn, không thể khiến Bùi Mộc Vân lập tức chấp nhận mình, cứ từ từ sẽ được, Ngu Công đều có thể dời núi mà, Bùi Mộc Vân càng không phải một ngọn núi, anh không tin không thể làm cô cảm động.

Ba người đang ăn, đột nhiên vang lên một giọng nói: “Lôi tổng, thật trùng hợp, anh cũng dùng cơm ở đây sao?”

Giọng nói pha lẫn tiếng Quảng Đông nồng đậm. Lôi Thanh ngẩng đầu, đứng lên cười nói: “Nghê tổng, thật trùng hợp.”

Trước mặt là người đàn ông chừng bốn mươi tuổi, cao gầy, đeo gọng kính màu vàng, anh ta là bạn làm ăn với Lôi Thanh. Vị Nghê tổng này nhìn Bùi Mộc Vân và Quả Đổng, cố ý biểu lộ ánh mắt chỉ trích: “Lôi tổng, anh thật là không đúng, kết hôn cũng không báo tin cho anh em biết, anh xem con trai của anh đã lớn như vậy, tôi đây còn không có đến ăn bánh cưới?”

Lôi Thanh liếc mắt nhìn Bùi Mộc Vân, thấy dáng vẻ cô tự nhiên, cũng không có biểu hiện gì là phản đối vì thế tiếp lời nói: “Hôm nào nhất định mời Nghê tổng dùng cơm”.

“Được, cứ quyết định vậy đi”. Nghê tổng rất biết điều gật đầu.

“Vậy các người cứ từ từ ăn, tôi đi trước”.

Sau khi Nghê tổng đi rồi, Lôi Thanh cười tủm tỉm nói: “Em xem, người khác đều đều thấy chúng ta giống vợ chồng, vị Nghê tổng kia rõ ràng thấy Quả Đổng giống anh”.

“Hừ”. Bùi Mộc Vân cười nhạo

“Đừng tự khoe khoang, Quả Đổng làm sao lại giống anh”.

“Được, vậy thì giống em”.

Bùi Mộc Vân không để ý Lôi Thanh, chỉ mong Quả Đổng ăn nhanh lên. Ăn một bữa cơm hơn một giờ, ở bên ngoài đã hết mưa, không khí hết sức trong trẻo nhưng hơi lạnh.

“Lôi Thanh, không cần đưa chúng tôi đi nữa, chúng tôi tự đón xe về”.

“Như vậy sao được?”.

Lôi Thanh hiển nhiên là không chịu, anh quay đầu hỏi Quả Đổng: “Quả Đổng, chú đưa hai người về có được không?”

Tiểu Quả Đổng đáng thương nhìn Bùi Mộc Vân: “Mẹ, để cho chú đưa đi, con thích ngồi xe của chú ấy”.

Nhìn ánh mắt của thằng bé, lòng của cô làm sao cũng không thể cứng rắn, thở dài: “Chỉ cho phép một lần, lần sau không được như vậy nữa”.

Chỗ ở của Bùi Mộc Vân, lần trước Lôi Thanh đã đến một lần. Hiển nhiên là quen thuộc, đến nơi, Lôi Thanh ôm Quả Đổng xuống xe. Bùi Mộc Vân không cảm ơn Lôi Thanh, dắt tay tiểu Quả Đổng đi phía trong hành lang, đi vài bước, đột ngột dừng lại, cô ngồi xổm xuống đối diện tiểu Quả Đổng nói: “Quả Đổng, chờ mẹ một chút”.

Bùi Mộc Vân xoay người đi ra bên ngoài hành lang, đi đến trước mặt Lôi Thanh, cô biết anh còn chưa đi.

“Lôi Thanh” Bùi Mộc Vân lập tức nói: “Sau này đừng đi theo chúng tôi nữa, tôi không phải đồ ngốc, anh đã đi theo chúng tôi từ chỗ nghĩa trang? Tôi đã nói rồi, chúng ta không có khả năng. Anh đi con đường ánh sáng của anh, tôi phải vượt qua con đường gian nan của tôi, hi vọng anh đừng đến quấy nhiễu tôi”.

Nói xong, Bùi Mộc Vân tự nhiên xoay người, không định dừng lại mà đi vào nhà. Lôi Thanh đứng ở đó, nắm chặt tay, anh biết bước vào trái tim Bùi Mộc Vân rất khó khăn:

“Bùi Mộc Vân, trái tim của em làm bằng sắt đá sao?”

Cho dù nó sắt đá thì anh cũng nhất định làm cho nó tan chảy.

Chương 13: Anh không phải là ba

Vào mùa thu, ban ngày bắt đầu trở nên ngắn ngủi, chưa đến sáu giờ trời đã tối. Lúc Nguyễn Bích Dao về, Bùi Mộc Vân đang nấu bữa tối trong phòng bếp còn tiểu Quả Đổng thì đang đứng trên một cái ghế nhỏ bên cạnh cô. Quả Đổng nghĩ một vấn đề vô cùng phức tạp, vấn đề này làm cho cậu thấy rất rối rắm thật sự không thể nghĩ ra, vì thế ngửa đầu hỏi Bùi Mộc Vân: “Mẹ, chú chính là ba sao?”

Bùi Mộc Vân đang rửa rau không thể không ngừng tay, quay đầu cười hỏi lại: “Ba làm sao có thể là chú được?”

“Vậy tại sao chú lại đối xử tốt với con như vậy?” Cậu có thể cảm thấy được chú thật sự rất thích cậu.

“Anh ta đối xử tốt với con?” Bùi Mộc Vân hỏi.

“Dạ”.

“Con thích anh ta?”.

“Dạ”.

Bùi Mộc Vân bỏ rau đang rửa trong tay, ngồi xổm người xuống, nghiêm mặt nói: “Quả Đổng, con phải nhớ kỹ, chú ấy không phải là ba, ba đã mất rồi, biết không?”

Tiểu Quả Đổng chặt vật cúi đầu “Đã mất có phải là vĩnh viễn cũng không gặp mặt nhau có phải không? Cũng giống như con không gặp lại được bà nữa đúng không ạ?”

“Đúng”.

Tiểu Quả Đổng hai tay ôm lấy cổ mẹ “Mẹ, vậy mẹ sẽ chết sao?”

Bùi Mộc Vân sửng sốt, cô không nghĩ rằng Quả Đổng lại hỏi cô một vấn đề như vậy. Cô sẽ chết sao? Đường nhiên sẽ chết, là người thì đều phải chết. Cô nhẹ nhàng vỗ lưng Quả Đổng, thanh âm mềm mại nói: “Phải, tiểu Quả Đổng ngày một lớn lên, mẹ sẽ ngày một già đi, sau đó có một ngày, mẹ sẽ chết”.

Tiểu Quả Đổng đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt hồng hồng có chút chặt vật nói: “Mẹ, mẹ nói mẹ sẽ chết, nước mắt con chảy ra nhanh hơn, mẹ đừng chết có được không?”

Thấy tiểu Quả Đổng buồn, Bùi Mộc Vân không thể không đau lòng, cô đành phải an ủi nó: “Được, mẹ không chết, mẹ sẽ ở mãi với Quả Đổng có được không?”

Không biết khi nào Nguyễn Bích Dao đã thay xong đồ ở nhà đi ra, cô dựa vào cửa phòng bếp thấy hai mẹ con như vậy, có hứng thú đùa giỡn, nói: “Này, hai người làm gì vậy, ở đây diễn bi kịch tình mẫu tử sao?”

Tiểu Quả Đổng xoa xoa mắt, nghiêng đầu hỏi: “Bi kịch tình mẫu tử là cái gì ạ?”

Nguyễn Bích Dao xì một tiếng cười nói: “Mộc Vân, mình phát hiện hình như con của cậu trong đầu chứa mười vạn câu hỏi vì sao. Đáng tiếc...”

Cô bước lên, ôm lấy tiểu Quả Đổng, vuốt tay điểm chóp mũi của cậu: “Đáng tiếc, dì không phải biên tập, không thể trả lời con được”

Tiểu Quả Đổng mở miệng định nói chuyện, Nguyễn Bích Dao vội vàng chặn cái miệng của cậu: “Chắc chắn con định hỏi biên tập là cái gì? Chờ một chút kêu mẹ hỏi Độ Nương. Chắc chắn con lại hỏi Độ Nương là gì, đợi một lát con đi hỏi mẹ con. Bây giờ chúng ta ra ngoài chơi, cho mẹ con yên tâm nấu cơm, bằng không cả ba chúng ta đều sẽ đói bụng.”

“Đi, chúng ta đi chơi máy bay”

Nguyễn Bích Dao ôm lấy tiểu Quả Đổng đang ngồi cuối bàn, làm động tác cắt cánh, tiểu Quả Đổng mừng rỡ cười to ha hả. Tiểu Quả Đổng vừa đi, trong phòng bếp tức thì trở nên yên tĩnh. Bùi Mộc Vân bắt đầu nhanh nhẹn xào rau, nấu cơm, trong chốc lát hương thơm đồ ăn bay ra bên ngoài, tràn ngập cả căn phòng.

Buổi tối, Lôi Thanh ở chỗ cũ “Hoa Giá” phòng 308 hẹn vài người bạn ăn cơm. Lúc nào anh cũng đến sớm, vài người bạn của anh còn chưa có đến. Một vài người trong bọn họ là khách quen ở “Hoa Giá”, bình thường gọi đồ ăn gì, uống trà gì, muốn uống rượu nào, ông chủ đều nhớ. Bởi vậy Lôi Thanh vừa mới vào phòng,

ông chủ đã mang lên cho anh một bình rượu hồng đào đỏ thượng hạng. Anh đang uống thì cửa phòng mở ra, người vào là Phương Tài.

Phương Tài nhìn mặt Lôi Thanh, mở miệng nói: “Ồ, lại là hồng đào đỏ, buổi tối uống rượu mới ngủ được sao? Cậu nên có bạn gái, buổi tối không ngủ được đúng lúc có thể vận động”.

Hắn ngồi vào bàn, rót một ly nước lọc: “Hiện tại tình cảm của tôi đang trống trải nên chỉ có thể uống cái này”.

Lôi Thanh liếc mắt một cái, uống một ngụm rượu, có chút kinh thường nói: “Cậu mà tình cảm trống trải mở cửa chờ đợi sao, lừa quỷ đi!”

Người bạn này của anh có sở trường là bày ra bộ mặt yêu nghiệt, các cô gái nhỏ nhìn thấy như mở cờ trong bụng, hận không thể nhào vào lòng ngay lập tức, ai coi thường chứ anh ta không coi thường cô gái nhỏ của mình. Vì vậy, tóm lại tình cảm của cậu ta làm sao có thể trống rỗng mà mở cửa chờ đợi?

Phương Tài không nói gì nhún nhún vai, nhìn quanh phòng một chút

“Thế nào mà A Thật và tiểu Dật còn chưa tới?”

Hắn vừa dứt lời, cửa phòng “Phanh” một tiếng mở ra. Vinh Gia Thật và Úc Thần Dật một trước một sau đi vào.

“Này, vội chết”

Vinh Gia Thật là bác sĩ ngoại khoa danh tiếng, bình thường giao tiếp nhiều nhất cũng là người bệnh, hắn vừa mới hoàn thành một ca giải phẫu, thấy bạn bè gọi, vội vàng đến.

“Mọi người đều vội, chỉ có tôi là rảnh rỗi”. Úc Thần Dật duỗi ngón tay rung chuông: “Kêu ông chủ đến gọi món đi, đói chết đi được”.

“Cậu không vội mà đói cái rắm”- Phương Tài ném cây tăm qua, Úc Thần Dật tay vừa chạm đến, dễ dàng bắt được.

“Tôi không vội, nhưng dạ dày vội”.

“Vội cái gì”. Phương Tài hỏi.

“Vội tiêu hóa” Ánh mắt Úc Thần Dật nhìn Phương Tài như nhìn một thằng ngốc, sau đó tự mình khua chân múa tay, tư thế ưỡn ngực: “Các cậu không phát hiện là gần đây cơ thể tôi cường tráng hơn à?”

“Cái rắm, cường tráng để có tinh lực sử dụng sao, bây giờ xem công phu trên giường được không?”

Phương Tài trợn mắt nhìn Úc Thần Dật, trơ mặt ra hỏi Lôi Thanh: “Lão Lôi, làm sao, lâu như vậy không thấy cậu có bạn gái, nhịn lâu như vậy, ở một chỗ với cô ấy có hay không làm hơn ba trăm hiệp?”

Lôi Thanh cười khở ở trong lòng, còn hơn làm ba trăm hiệp, anh còn chưa được nắm tay, chứ đừng nói tới cái khác.

“Bùi Mộc Vân cô ấy...Quan hệ của chúng tôi rất bế tắc, người phụ nữ này thật sự là khó nắm bắt.”

Vinh Gia Thật gật đầu đầy tình cảm: “Đúng vậy, người phụ nữ từng sử dụng chính là phiền toái. Giống như Đường Chi Kiều, cái gì cũng có thể làm. Muốn ly hôn? Ly thì ly, bây giờ cha mẹ cô ta một lòng muốn tôi và cô ta ân ái, tôi khinh! Gia đây cũng không phải diễn viên, muốn diễn là diễn!”

“Bình tĩnh, bình tĩnh, anh em, đối phó với phụ nữ nhất định phải lúc nóng lúc lạnh, biết không?” Phương Tài đem nước lọc đổ đi, rót ly hồng đào đỏ, nhẹ nhàng uống một ngụm, vẫn là mùi vị này tốt hơn.

“Phụ nữ so với Hồng Đào, động lại càng lâu thì càng thơm”. Úc Thần Dật hừ lạnh một tiếng, nội tình cuộc gặp gỡ là vạch trần sự ngay thẳng: “Giả dối, đúng là giả dối. Phương Tài là người như thế nào ai mà không biết, đối với phụ nữ, từ trước đến nay cậu duy trì chính là mới mẻ, ham muốn vẫn là mới mẻ, một khi đã hết cảm giác mới mẻ, cậu còn không nói với người ta say goodbye”.

“Ai, tôi nói...” Phương Tài đang muốn phản bác, Lôi Thanh đã lên tiếng

“Được rồi, chúng ta tới đây là để ăn cơm, đừng bàn về phụ nữ nữa, chán”.

Một đám người im lặng, lúc này đồ ăn cũng được bưng lên. Sau ba lần chuyển rượu, Phương Tài chỉ vào Lôi Thanh nói: “Lão Lôi, tôi chỉ cho cậu một chiêu, cậu có muốn nghe không?”

“Chiêu gì?” Lôi Thanh cầm ly rượu hỏi.

“Bùi Mộc Vân là một người phụ nữ lạnh lùng có đúng hay không?”

Lôi Thanh gật đầu, đủ lạnh lùng.

Đối với anh hề hững, chưa từng mang vẻ mặt hòa nhã.

“Nếu muốn đối phó với phụ nữ như vậy, chỉ dùng một chiêu là đủ rồi. Chiêu này gọi là quần lấy, quần đến khi nào trái tim cô ấy nóng lên, như vậy mới có cửa, chuyện tiếp theo sẽ dễ dàng hơn”...

Ngày hôm sau, Bùi Mộc Vân dậy thật sớm, hôm nay cô được mời đi phỏng vấn, còn phải tìm một vài nhà trẻ hỏi việc nhập học. Quả Đổng bốn tuổi, nên đi nhà trẻ, bằng không cả ngày ở trong nhà cũng không phải là cách. Sau một trận mưa, thời tiết lạnh rất nhiều. Cũng may hôm nay có mặt trời, xua tan một chút không khí lạnh. Lúc cô lục lọi vali tìm quần áo, phát hiện quần áo trước đây của Quả Đổng đều quá nhỏ, phải tìm thời gian dẫn thằng bé ra cửa hàng mua quần áo.

Lúc bảy giờ rưỡi, thằng bé dậy, mở to đôi mắt còn buồn ngủ. Nó dụi mắt hỏi: “Mẹ, mẹ phải ra ngoài sao?”

Cậu thấy Bùi Mộc Vân không mặc quần áo ở nhà, hơn nữa mặc ngay ngắn, đáng vẻ chính là muốn ra ngoài. Bùi Mộc Vân mặc quần áo cho thằng bé, vừa mặc vừa nói: “Phải, mẹ muốn đi phỏng vấn, chính là tìm việc làm. Hôm nay, đúng lúc dì Bích Dao nghỉ ngơi, con ở với dì có được không, mẹ xong việc sẽ về với con?”

Tiểu Quả Đổng ngoan ngoãn gật đầu “Dạ, dì sẽ dẫn Quả Đổng đi chơi lái máy bay”

“Rất ngoan” Lúc tám giờ rưỡi, Bùi Mộc Vân mang Quả Đổng giao cho Nguyễn Bích Dao, sau đó ra cửa. Cô bắt taxi đi ‘Vân Thượng’- công ty trang sức, chính là nơi hôm nay cô đến phỏng vấn.

Chương 14: Anh chính là ma quỷ

Công ty “Vân Thượng” nằm ở bên cạnh một con sông nhỏ, bên kia sông chính là công viên Tú Sơn khá nổi tiếng của thành phố. Nguyên nhân khiến công viên đó nổi tiếng như vậy có lẽ là do công ty “Vân Thượng” thiết kế theo phong cách cổ xưa rất riêng biệt.

Khi Bùi Mộc Vân mang đôi giày cao gót đi vào trong, người lễ tân lịch sự hỏi: “Xin hỏi cô cần gì?”

Bùi Mộc Vân mỉm cười, nói: “Tôi đến phỏng vấn.”

“Phỏng vấn à, vậy cô ngồi ở bên kia chờ một chút.” Người lễ tân chỉ vào một chiếc sofa màu đỏ ở phía trước: “Vân tổng của chúng tôi đang họp.”

“Được.” Bùi Mộc Vân nhìn đồng hồ một lúc, bây giờ là chín giờ sáng ở Bắc Kinh, cô và Vân tổng kia hẹn nhau lúc này.

Bùi Mộc Vân đợi gần nửa tiếng đồng hồ, người lễ tân lúc này mới đi tới nói: “Thưa cô, Vân tổng của chúng tôi đã xong rồi, bây giờ muốn gặp cô, mời cô đi theo tôi.”

Bùi Mộc Vân suy nghĩ, thật không biết vị Vân tổng này là thần thánh phương nào, sẽ không phải là một là một ông già béo phệ chứ? Chắc là... không đến mức như vậy đâu.

Khi Bùi Mộc Vân nhìn thấy người đứng đầu công ty “Vân Thượng” thì cô không khỏi thán phục một tiếng, giám đốc là một người phụ nữ, lại còn rất trẻ tuổi.

Vân Lý nhanh nhẹn chỉnh sửa mái tóc ngắn, mặc chiếc áo sơ mi lụa trắng, rất hợp với chiếc váy đen dài đến đầu gối, trên chân mang một đôi giày cao gót mũi nhọn tầm chín phân. Bùi Mộc Vân chưa từng thấy qua một cô gái nào đẹp và có khí chất trang nhã như vậy.

“Lý lịch của cô tôi đã xem qua rồi, không tồi một chút nào.” Vân Lý in lý lịch ra và cả tác phẩm Liên Liễu Phiên, “Thiết kế của cô rất riêng biệt, tôi rất thích.”

Nghe người khác khen mình như thế, Bùi Mộc Vân nhất thời không kịp thích ứng, “Cảm ơn.”

Vân Lý khẽ thở dài một hơi, “Nói thật ra, ở đây chuyên gia thiết kế của chúng tôi tuy rằng có nhiều kinh nghiệm, nhưng lối thiết kế có phần hơi máy móc, thiết kế ra cái gì đó lúc nào cũng như nhau. Tôi mong cô có thể gia nhập vào mang đến cho chúng tôi nhiều sản phẩm mới mẻ hơn nữa. Lúc nào cô có thời gian để có thể bắt đầu đi làm?”

“Hả?” Bùi Mộc Vân có chút không phản ứng kịp, không phải đây là phỏng vấn sao, cứ như vậy rồi kết thúc ư? “À... Tôi lúc nào cũng có thời gian.”

“Vậy được.” Vân Lý đứng lên, “Sáng mai cô cứ tới đây đi làm đi.” Cô giơ tay ra “Chào mừng cô gia nhập vào ‘Vân Thượng’.”

Bùi Mộc Vân không nghĩ rằng cuộc phỏng vấn lại thuận lợi vậy, một chút khó khăn cũng không có. Thời gian vẫn còn sớm, cô dự định đi xung quanh xem một chút, xem có nhà trẻ thích hợp hay không. Nếu có, sau này việc đưa đón Quả Đồng cũng thuận lợi.

Lúc cô ra đến cửa công ty “Vân Thượng”, đang định rời đi, bỗng nhiên một âm thanh gọi cô lại.

“Mộc Vân.” Âm thanh trầm ấm và ôn hòa, xen lẫn sự ngạc nhiên.

Bùi Mộc Vân nhìn về phía phát ra âm thanh, “Kiều Tử Phương.”

Kiều Tử Phương nhìn biển hiệu công ty “Vân thượng”, sau đó hỏi: “Sao cô lại ở chỗ này?”

Bùi Mộc Vân nói: “Tôi đến phỏng vấn xin việc, ngày mai có thể đến đi làm rồi.”

Kiều Tử Phương suy nghĩ một chút, nói: “Tôi nghe Bích Dao nói cô là một nhà thiết kế trang sức, nhưng lại không ngờ cô lợi hại như vậy.”

“Không có đâu.” Bùi Mộc Vân có chút xấu hổ nói: “Bích Dao nói quá rồi, tôi đâu có giỏi như vậy.”

“Tác phẩm thiết kế của cô có được khen ngợi không?”

Bùi Mộc Vân khẽ gật đầu, mặc dù tác phẩm thiết kế của cô được khen ngợi, nhưng cô nghĩ rằng những lời khen thưởng kia đều rất nhỏ nhoi, cái gì mà tài năng mới, cái gì mà đặc biệt nổi trội... Cô nghĩ thiết kế mà được khen thưởng thì tốt nhưng không được vượt giới hạn.

“Đó chính là lợi hại còn gì.”

“Được rồi.” Bùi Mộc Vân đành phải đồng ý.

Kiều Tử Phương đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, không khỏi hưng phấn mà nói: “Đúng lúc thật, em của tôi sắp đính hôn rồi, nó nhờ tôi tìm cho nó một nhà thiết kế trang sức, không phải cô chính là lựa chọn sao? Thế nào, vậy tờ đơn đặt hàng này được không?”

Bùi Mộc Vân nhún nhún vai, “Có thể. Chỉ có điều ngày mai tôi mới đi làm.”

“Không sao, tôi sẽ kêu nó ngày mai tới tìm cô.”

“Được.”

“Vậy bây giờ cô muốn đi đâu, hay là tôi đưa cô đi?” Kiều Tử Phương thấy việc gặp được Bùi Mộc Vân chính là duyên phận, cơ hội tốt như vậy đương nhiên không thể bỏ qua.

“Không cần đâu, tôi...tôi phải đi tìm nhà trẻ cho Quả Đồng nữa.”

Kiều Tử Phương nhìn bốn phía, “Cô muốn tìm ở gần đây sao?”

“Nếu như gần đây có chỗ nào thì thật tốt, thuận tiện cho việc đưa đón. Còn nếu mà quá xa, tôi lại muốn đi làm, thời gian sẽ cực kỳ gấp rút.” Cô hy vọng chuyện này có thể thành công, hy vọng gần đây sẽ có nhà trẻ, như thế cô cũng không quá mệt mỏi, mà Quả Đồng cũng nhận được sự giáo dục tốt.

Kiều Tử Phương cười nói: “Vậy hôm nay cô xem như là gặp đúng người rồi.”

“Hả?”

“Tôi có một người bạn mở nhà trẻ, hơn nữa còn gần đây. Thế nào, có muốn tôi đưa cô đi hay không?”

“Đương nhiên muốn rồi.”

Khi Kiều Tử Phương cùng với Bùi Mộc Vân đi tìm nhà trẻ, Lôi Thanh đang một mình ngồi ở bên trong phòng làm việc lật xem sách kế hoạch nghiệp vụ.

“Lôi tổng, đây là thiết kế đơn vị phía Bắc mới vừa đưa tới, dự án ‘Mỹ lệ gia viên’ và bản vẽ thi công, bọn họ chỉ mới làm một phần, anh có muốn xem không?” Liễu Thường Thanh cầm xen lẫn tài liệu trước đó, hẳn nghĩ rằng ông chủ lần này là có chút ‘con gà trong trứng tìm xương’, khi ‘Mỹ lệ gia viên’ kia phân đề án thiết kế cũng rất tốt, lại không biết phía Bắc thiết kế sân ra làm sao mà đặc tội tổng tài, vẫn cứ cấp xuống phía dưới.

“Để đó đi, tôi sẽ xem lại.”

Liễu Thường Thanh đem văn kiện đặt vào góc bàn, nhân cơ hội đó nhìn sắc mặt ông chủ, không có gì khác thường, chẳng nhìn ra chút giận dữ nào, dừng một lúc, lúc này mới cẩn thận nói: “Lôi tổng, anh muốn tôi điều tra chuyện đó, tôi đã thực hiện rồi.”

Lôi Thanh nghe thế, đang lật xem văn kiện thì tay ngừng lại, ngẩng đầu, rất nghiêm túc hỏi: “Đã điều tra được gì rồi?”

Liễu Thường Thanh nói: “Tên Kiều Tử Phương đó và Bùi Mộc Vân trước mắt không có quan hệ gì, bọn họ chỉ vừa mới quen biết nhau. Hiện nay Bùi Mộc Vân tạm thời đang ở nhà bạn cô ấy là Nguyễn Bích Dao, đây là địa chỉ.”

Liễu Thường Thanh cầm trong tay tờ giấy ghi địa chỉ nhà Nguyễn Bích Dao, Lôi Thanh phát tay, “Địa chỉ này tôi đã biết rồi. Còn có cái khác không?”

“Hình như Bùi Mộc Vân đang tìm việc làm, cô ấy đã từng gửi hồ sơ cho trang sức ‘Vân Thượng’.”

“Trang sức ‘Vân Thượng’?” Lôi Thanh nhíu mày suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi: “Liễu ca, anh tìm cho tôi một căn nhà gần công ty trang sức ‘Vân Thượng’ được chứ?”

“Đường Thanh Giang và đường Cẩm Tú cách nhau một con sông, giữa sông có một cây cầu, rất gần.”

“Ừ, tốt lắm.” Khóe miệng Lôi Thanh nhếch lên cười, “Vậy bên trong căn nhà đó có người ở không?”

“Việc này...” Liễu Thường Thanh có phần không nắm bắt được tâm tư của ông chủ.

“Nếu như không có người sống thì rất tốt, còn nếu có người, anh đưa cho đối phương tiền thuê rồi bảo họ hãy rời đi. Anh hãy tìm căn nhà đó, rồi đem căn nhà cho Bùi Mộc Vân.”

“Hả?” Liễu Thường Thanh có chút khó khăn, “Vậy nếu như căn nhà thuê không vừa ý Bùi Mộc Vân thì sao?”

“Yên tâm đi.” Lôi Thanh liếc mắt nhìn Liễu Thường Thanh, trong mắt hoàn toàn chắc chắn, “Chờ khi cô ấy tìm được việc làm, thì cô ấy nhất định sẽ dọn ra khỏi nhà Nguyễn Bích Dao.” Mặc dù Bùi Mộc Vân không muốn nhờ hắn, nhưng tính cách của cô ấy, hẳn ít nhiều gì cũng hiểu rõ.

Cô ấy, là người không thích phiền phức.

Sau khi Liễu Thường Thanh đi, Lôi Thanh lúc này mới cầm lấy đề án thiết kế đặt ở góc bàn. Thật ra thiết kế của Kiều Tử Phương rất vừa ý hắn, chỉ có điều số mệnh hắn không tốt, thế nào lại động phải Bùi Mộc Vân. Mà Bùi Mộc Vân là điểm yếu của hắn, hắn không cho phép ai động vào.

Kiều Tử Phương giới thiệu nhà trẻ quả thực không sai, không những hoàn cảnh tốt, mà giá cả còn rất rẻ. Quan trọng nhất là nó rất gần công ty ‘Vân Thượng’, chỉ cách hai dãy phố, đi bộ mười phút là tới.

Buổi chiều Bùi Mộc Vân quay về nhà Nguyễn Bích Dao, cứ nghĩ rằng lúc này cũng đã gần hai giờ trưa – là thời gian mà Quả Đồng đang ngủ. Không ngờ còn chưa mở cửa, đã chợt nghe tiếng cười đùa âm ỉ từ trong nhà truyền ra.

Chuyện gì đã xảy ra vậy? Cô nghi hoặc trong lòng.

Cô cầm chìa khóa mở cửa, một vật không rõ hình dạng “vèo” một tiếng hướng về phía cô mà bay đến. May mà cô nhanh tay nhanh chân, tránh được cái vật không rõ hình dạng đó.

Cô nhìn nó, là một chiếc gối đệm ghế sofa.

Sau đó cô nhìn về phía phòng khách, bên trong phòng khách rất bừa bộn, dưới đất, trên ghế sofa, trên bàn trà... Khắp nơi chỗ nào cũng thấy đồ đạc, giống như những gia đình thông thường khác.

Bùi Mộc Vân không khỏi an ủi, ai có thể nói cho cô biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?

“Mẹ...” Đứa bé kia nhìn thấy Bùi Mộc Vân, gọi một tiếng, vui mừng nhào tới.

Bùi Mộc Vân đỡ lấy đứa bé kia, trước tiên hôn một cái, sau đó hỏi: “Đường Quả Đổng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hả? Sao lại làm cho nhà của dì lộn xộn như thế, dì đâu rồi?”

Đứa bé chỉ vào một thùng nhỏ đằng sau tấm rèm cửa sổ rồi nói: “Mẹ ơi, hôm nay Bàn Hồ qua đây chơi, chúng con đang đánh quái thú.”

Lúc này Bùi Mộc Vân mới phát hiện Bàn Hồ đang trốn ở phía sau rèm cửa.

Bàn Hồ đi tới, gãi đầu, ngượng ngùng gọi một tiếng, “Cháu chào cô.”

Bùi Mộc Vân véo nhẹ cái cằm mập mập của nó, “Ừ, ngoan lắm.” Sau đó lại hỏi: “Là mẹ cháu đưa cháu qua đây sao?”

Bàn Hồ lắc đầu, “Không phải, là Quả Đổng đưa cháu qua.”

“Quả Đổng?” Bùi Mộc Vân đem cậu bé xuống đất, nhìn vào mắt nó hỏi: “Có đúng là dì Bích Dao đã đưa Bàn Hồ qua đây không?”

“Không phải ạ.” Đứa bé kia đột nhiên che miệng, đi đến chiếc ghế sofa vừa nhảy, “Là chú đưa đến.”

“Chú?” Bùi Mộc Vân càng thêm nghi hoặc, “Ai là chú?”

“Mộc Vân, là anh.” Không cần Quả Đổng trả lời, âm thanh quen thuộc từ phía sau cô đã truyền đến.

Lôi Thanh bưng một đĩa trái cây đã gọt từ trong phòng bếp đi ra, sau đó cười híp mắt mà quan tâm hai đứa bé, “Các cậu bé, mau tới ăn trái cây nào.”

Bùi Mộc Vân đứng bất động tại phòng khách, sắc mặt rất khó coi, tên ma quỷ này rốt cuộc là từ đâu xuất hiện ra thế?

Chương 15: Thủ đoạn theo đuổi phụ nữ

“Tại sao anh lại ở đây?” Bùi Mộc Vân đánh giá Lôi Thanh từ trên xuống dưới. Người đàn ông này bình thường đều mặc âu phục đi giày da khiến đối phương luôn cảm thấy anh lạnh lùng, nghiêm nghị. Nhưng hôm nay anh lại mặc áo T-shirt trắng, phía trước còn đeo chiếc tạp dề in hình Kitty màu hồng phấn. Như vậy thật sự nhìn rất không quen.

Bùi Mộc Vân nghĩ lại thấy có điểm không thích hợp vội vàng hỏi: “Bích Dao đâu? Anh đem cô ấy đi đâu rồi?”

Lôi Thanh cười lạnh một tiếng rồi rầu rĩ nói: “Cô ấy là người sống sờ sờ như thế thì anh có thể mang giấu ở đâu? Cô ấy không nói gì với em sao?”

“Nói gì vậy?” Bùi Mộc Vân khó hiểu hỏi lại. Chợt nhớ tới di động, vội vàng đi về phía sofa, lấy điện thoại trong túi ra xem: không gọi điện, ngay cả tin nhắn cũng không có. Bích Dao không phải là người vô trách nhiệm như thế. Cô vội lên QQ kiểm tra nhưng vẫn không có tin tức gì. Cuối cùng cô phát hiện ra một đoạn tin nhắn ngắn. Quả thật Bích Dao có để lại lời nhắn nhưng sáng nay cô lại không phát hiện ra.

Đọc lại lời nhắn của Nguyễn Bích Dao, Bùi Mộc Vân nắm được đại khái mọi chuyện qua bốn tin nhắn. Thứ nhất: “Mộc Vân tớ không sao.”, thứ hai: “Mộc Vân à, thật ngại quá công ty có việc tớ phải sang châu Âu gấp.”, thứ ba: “Vừa ra ngoài thì gặp ngay cái người mà cậu ghét. Nhưng hình như Quả Đổng rất thích anh ta, nhìn anh ta như thể chắc sẽ không đối xử tệ với Quả Đổng đâu. Thật có lỗi nhưng tớ đã nhờ anh ta trông chừng Quả Đổng rồi.” và thứ tư: “Mộc Vân, thấy lời nhắn nhớ trả lời lại nhé!”.

Bùi Mộc Vân đành bất đắc dĩ trả lời: “Tớ đã gặp anh ta rồi. không có chuyện gì đâu cậu cứ yên tâm làm việc đi.” Gửi tin nhắn xong cô mới ngẩng lên nhìn thì thấy hai đứa bé đang vui vẻ giải quyết đĩa hoa quả trên bàn. Không biết từ bao giờ Lôi Thanh đã ngồi bên cạnh Quả Đổng, không hiểu anh ta nói gì mà thằng bé cười cười gật đầu một cái rồi đem miếng táo nhét vào miệng anh ta.

Lúc này, khuôn mặt nhỏ bé kia mang theo tia ấm áp. Nhưng cô lại cảm thấy vô cùng ghen tị. Cảm giác như con trai cô đã bị người ta lừa gạt đi mất, mà kẻ lừa gạt ấy lại là người cô vô cùng chán ghét. Không thể nói ra tiếng cảm ơn, Bùi Mộc Vân tiến về phía bàn rồi đá nhẹ chân Lôi Thanh, nói: “Giờ tôi đã có thời gian trông Quả Đổng, anh có thể đi được rồi.”

Anh liếc mắt nhìn Bùi Mộc Vân một lúc lâu. Gương mặt này của cô lạnh lùng muốn chết, nhưng không hiểu sao chỉ có gương mặt ấy mới khiến anh cảm thấy sục sôi đầy kích động. Nếu không phải Quả Đổng đang ngồi bên cạnh thì anh thật muốn đem cô đè xuống sofa để xem cô còn có thể tỏ ra lạnh lùng như thế được hay không.

Thấy Lôi Thanh không trả lời mà cứ nhìn chằm chằm mình, Bùi Mộc Vân không khỏi trờn mắt hung hăng liếc xéo anh ta một cái thuận tiện lại đá vào chân: “Quả Đổng còn phải ngủ trưa, anh cứ như vậy sao bọn trẻ có thể ngủ?”

Bùi Mộc Vân rõ ràng là rất chán ghét anh, nhưng giờ đây không phải điều anh lo lắng. Lôi Thanh nhớ tới thủ đoạn mà Phương Tế Ngộ đã dạy mình.

“Gặp phải phụ nữ lạnh lùng như Bùi Mộc Vân thì phải liều chết mà quần lấy, bám riết không tha, hơn nữa da mặt cũng phải dày. Người ta càng đẩy cậu ra thì cậu càng phải bám lấy. Vô tình cũng được, cố ý cũng được, nhưng tốt nhất là cả ngày có thể gặp mặt. Từng giờ từng phút phải để cô ấy thấy sự tồn tại của cậu, tôi không tin cô ấy không cảm động.”

Lôi Thanh bình tĩnh nắm lấy tay Bùi Mộc Vân kéo về phía sofa. Bùi Mộc Vân đứng không vững thiếu chút nữa ngã vào lòng Lôi Thanh.

“Anh làm cái gì vậy?” Bùi Mộc Vân tức giận hỏi. Sao người đàn ông này lại như vậy, là chuẩn bị từ trước sao?

Lôi Thanh mỉm cười: “Em xem hai đứa bé đang chơi đùa vui vẻ như vậy, thỉnh thoảng có không ngủ trưa thì cũng đâu phải chuyện quá nghiêm trọng?”

Bùi Mộc Vân khó chịu vịn vịn cổ tay nói thầm: “Tất nhiên anh sẽ nói thế rồi, anh đâu phải dạy dỗ thằng bé.”

Ai ngờ Lôi Thanh lại nói tiếp: “Ban ngày hay tối anh đều có thể đến.”

Anh dựa sát vào cô khiến cô có thể cảm nhận hơi thở dịu dàng của anh. Quả thật anh là người đàn ông vô cùng xuất chúng. Anh có đôi mắt to nhìn qua lại có cảm giác thờ ơ, lạnh nhạt. Sống mũi cao thẳng tắp.

Đôi môi hơi mỏng, chỉ khi cười mới cong lên. Nhưng anh cũng không hay cười, bình thường chỉ hơi nhếch mép, lúc ấy cả gương mặt toát lên vẻ nghiêm nghị.

Người đàn ông như thế chắc chắn sẽ có rất nhiều người phụ nữ chào đón, nhưng không hiểu sao anh lại cứ bám riết lấy cô không rời? Nếu tìm cho anh một người phụ nữ khiến anh quan tâm chắc hẳn anh sẽ không đến làm phiền cô nữa. Đột nhiên cô cảm thấy đây cũng là một ý kiến không tồi.

“Đang suy nghĩ chuyện gì thế?” Lôi Thanh lại tiến gần cô thêm chút nữa.

Bùi Mộc Vân giật mình tỉnh lại, cô vội đẩy Lôi Thanh ra xa: “Liên quan gì đến anh.” Không thèm để ý Lôi Thanh, cô đi đến bên hai đứa nhỏ, cúi người hỏi: “Chơi có vui không?”

Quả Đổng vui vẻ trả lời: “Vui ạ. Mẹ, sau này con có thể thường xuyên gọi Bàn Hồ tới đây chơi được không?”

Bùi Mộc Vân đau lòng nhìn con trai, tự nhiên đồng ý: “Tất nhiên là được rồi. Sau này nếu con muốn Bàn Hồ tới đây, mẹ sẽ gọi điện xin phép mẹ Bàn Hồ là được mà.”

“Vâng.” Ăn xong hoa quả, Quả Đổng kéo tay Bàn Hồ nói: “Bàn Hồ, chúng ta chơi xe tăng điều khiển đi.”

“Xe tăng điều khiển?” Trong trí nhớ, cô chưa bao giờ mua qua nhiều đồ chơi cho con, quay lại nhìn Lôi Thanh thấy anh cũng đang nhìn mình, cô hỏi: “Là anh mua?”

Hai đứa bé mang món đồ chơi mới ra phòng khách chơi.

“Anh cũng không thể đến tay không.” Lôi Thanh đứng lên, mang ấm trà đặt lên khay: “Nhưng anh thật nghi ngờ không biết Quả Đổng có thật là do em sinh ra hay không?”

Bùi Mộc Vân nghiêng đầu hỏi: “Anh....có ý gì?”

Lôi Thanh mang trà đi vào bếp, Bùi Mộc Vân cũng tự nhiên đi theo.

Lôi Thanh....anh nói rõ ràng cho tôi.” Cho dù là trước đây hay bây giờ cô vẫn không thể hiểu nổi con người anh.

Nhưng cô cũng rất sợ phải hiểu rõ người đàn ông này, khi hiểu rồi, cô sợ ý nghĩ của anh sẽ khiến cô càng thêm sợ hãi.

Lôi Thanh đặt ấm trà vào chậu rửa rồi mở vòi, nước chảy ào ào, anh rửa sạch toàn bộ chỗ ẩm chén vừa mang vào.

“Em đưa Quả Đổng từ nước ngoài về đây?”

“Phải....” Bùi Mộc Vân dừng lại một chút rồi ngay lập tức khẳng định: “Đúng vậy....”

“Bình thường thằng bé và em vẫn nói chuyện bằng tiếng Trung?”

“Đúng vậy.” Rốt cuộc người đàn ông này đang nghi ngờ điều gì?

“Nhưng sao anh lại cảm thấy thằng bé rất quen thuộc với mọi thứ ở đây?”

“Vậy thì có gì kì lạ, là tôi kể cho thằng bé nghe.”

“Nhưng thằng bé lại nói nó rất ít khi thấy em, chẳng lẽ em nhiều việc như vậy sao? Thằng bé bảo trên đùi có vết sẹo nhỏ là do bị ngã, lúc ấy rất đau, bà đã bôi thuốc cho nó. Nói về chuyện trước kia, ,thằng bé kể rất nhiều về bà nhưng lại rất ít nói đến em. Xem ra em đã không làm hết trách nhiệm của một người mẹ, Quả Đổng thật sự do em sinh ra sao?”

Chương 16: Lôi Thanh là người đàn ông ẩm áp

Mắt Bùi Mộc Vân có chút đỏ lên, người đàn ông này cư nhiên lại nghi ngờ Quả Đổng không phải con trai ruột của cô, thực sự quá buồn cười. Nếu như không phải là hần...Đúng, nếu như không phải là hần, làm sao có thể sẽ có Quả Đổng? Dù cho có Quả Đổng, nếu như không phải vì né tránh hần, cô tại sao lại phải trốn ở nước ngoài? Lẽ nào cô không muốn Quả Đổng sao? Không muốn ở bên cạnh Quả Đổng sao? Cô cả ngày lẫn đêm đều muốn, thế nhưng cô chỉ có thể lựa chọn im lặng mà rời đi.

Nghĩ đến đây, cô càng hận người đàn ông trước mắt này. Đem tâm hồn của cô, người đàn ông này lừa cô, sau đó chiếm lấy cô, hiện tại hần lại có quyền gì đứng ở đây mà chất vấn cô? “Mỗi người đều có cái bất đắc dĩ khác nhau. Nếu như năm đó anh không gạt tôi, giờ cao đánh khẽ buông tha cho tôi, tôi làm sao có thể chạy sang nước Anh?” Bùi Mộc Vân gần như cắn răng nghiêng lợi nói.

Lôi Thanh nhẹ nhàng cười: “Nhưng vì sao em không hận Mục Thiếu Du? Là hần ta đem em đẩy tới bên cạnh anh. Năm đó nếu như không phải hần ta vì tiền tài lợi ích buông tha em, anh làm sao có thể chiếm tiện nghi của em được?”

“Cho nên các người đều là cá mè một lứa.” Chuyện năm đó Bùi Mộc Vân thật sự không muốn nhớ lại, nó quá tàn nhẫn: “Lôi Thanh, anh đi đi, đi đi...” Bùi Mộc Vân đẩy Lôi Thanh bắt hần phải đi. Nhưng Lôi Thanh đứng vẫn không nhúc nhích, tùy ý để Bùi Mộc Vân đẩy.

Bên ngoài Quả Đổng nghe được âm thanh này, bỏ lại chiếc xe tăng mà nó yêu thích, vội vã chạy vào trong phòng: “Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

Hai người quay đầu lại nhìn Quả Đổng, Bùi Mộc Vân vừa định nói, vậy mà Lôi Thanh nắm lấy tay cô, đưa lên môi hít một hơi, sau đó thông dong điềm tĩnh nói: “Không có việc gì, đầu ngón tay của mẹ con bị cái chén làm xước, chú đang giúp mẹ con cầm máu.”

Bùi Mộc Vân vội vàng rút tay về, sau đó hung hăng trừng mắt nhìn Lôi Thanh, tên lừa đảo, lời nói dối như vậy mà nói được.

Tiểu Quả Đổng đi về phía trước, tò mò hỏi: “Hút một chút như vậy có thể cầm máu sao?”

“Đúng vậy, nếu không tin chú thì con kêu mẹ con cho xem tay coi có đúng đã ngừng chảy máu hay không.” Lôi Thanh nói khoác mà không biết ngượng.

Bùi Mộc Vân buộc lòng phải đưa ngón tay cho Quả Đổng xem: “Mẹ không có sao đâu, con xem này.”

Hai vai của tiểu Quả Đổng rũ xuống, rất người lớn mà nói: “Con yên tâm rồi.”

Bên ngoài Bàn Hồ đang gọi nó, thằng nhóc kia nghe được liền nhảy về phía trước mà đi ra ngoài.

Tiểu Quả Đổng vừa đi, bên trong phòng bếp trong nháy mắt lại yên tĩnh lại. Bùi Mộc Vân thực sự không chịu nổi cái bầu không khí này, không để ý tới Lôi Thanh mà đi tới. Cô bây giờ rốt cuộc đã biết, người đàn ông này không chỉ là một tên lừa gạt người khác hơn nữa còn rất vô lại. Hắn không trách móc cô, đuổi cũng không đi, có thể làm sao đây? Xem ra cô phải nhanh chóng tìm một căn nhà mang theo con trai mình dọn ra ngoài ở, để hắn sau này không tìm được cô nữa.

Bọn nhóc chơi một hồi, mẹ của Bàn Hồ tới đón Bàn Hồ đi. Cô ấy nhìn thấy Lôi Thanh, vẻ mặt có chút ngạc nhiên, lúc sau vẻ mặt lại có chút hiểu rõ. Bùi Mộc Vân không giải thích, cô ấy liền hiểu lầm mà đi.

Lúc Bàn Hồ vừa đi, Bùi Mộc Vân liền đưa Quả Đổng về phòng ngủ. Đến lúc cô đỡ Quả Đổng ngủ xong đi ra, người đàn ông kia vẫn còn ở đó.

Bùi Mộc Vân không khỏi tức giận, “Tại sao anh không đi đi?”

“Anh giúp em thu dọn phòng.” Lôi Thanh bình tĩnh nói.

Bùi Mộc Vân giương mắt nhìn thì thấy phòng khách sạch sẽ không ít, thế nhưng ai muốn hắn thu dọn?

“Tôi tự thu dọn là được rồi không cần phải nhờ đến anh. Còn nữa buổi chiều anh không cần phải đi làm sao?”

Trên mặt Lôi Thanh hiện lên ý vui vẻ mà trêu ghẹo: “Em đang quan tâm anh sao?”

Bùi Mộc Vân hừ lạnh, “Ai thèm quan tâm anh, tự mình đa tình.”

Bùi Mộc Vân đi toilet định kéo thùng nước lên để lau nhà, ai dè Lôi Thanh đi tới một tay đoạt lấy: “Anh làm giúp em, em nghỉ ngơi đi.”

Bùi Mộc Vân liếc mắt, nghĩ thầm, được, anh đã thích làm thì cho anh làm, tôi vui vẻ nhàn rồi. Cô biết Lôi Thanh bây giờ ngoan cố, đuổi cũng không đi. Vì vậy cô định thực hiện chính sách “ba không”, không nói, không nghe, không quan tâm.

Cô cầm điều khiển, ngồi trên ghế salon xem tivi.

Lôi Thanh một bên kéo thùng, một bên lại giống như tùy ý hỏi: “Nghe nói em đi Vân Thượng phỏng vấn sao?”

Bùi Mộc Vân liếc liếc mắt hướng về phía Lôi Thanh, không nói một lời, chỉ nghiêm túc chú tâm xem tivi.

“Anh có quen vợ chồng ông bà chủ ở Vân Thượng, có cần anh nói họ giúp đỡ em không?” Lôi Thanh tiếp tục hỏi.

“Anh đừng xen vào chuyện của người khác nữa được không?” Bùi Mộc Vân nhin không được nên phải nói, sau khi nói xong mới nghĩ người đàn ông này nhất định là cố ý.

Lôi Thanh mỉm cười: “Nghe nói em đưa Quả Đổng đi nhà trẻ, đã tìm được chỗ chưa?”

Bùi Mộc Vân mắt trợn trắng, cả việc này mà hắn lại có thể biết, không lẽ là Bích Dao nói cho hắn biết?

“Cần anh giúp không?”

Bùi Mộc Vân tự nhủ trong lòng, không được nghe, không được nghe...

“Em không nói gì thì có nghĩa là đồng ý rồi, anh sẽ cho Liễu ca làm.”

“Này, tôi đồng ý lúc nào, tôi cần anh giúp sao?”

Lôi Thanh cầm cây lau nhà lẳng lặng nhìn cô, khóe miệng lại càng cong hơn: “Lúc em tức giận nhìn rất là đáng yêu, anh rất thích bộ dạng này của em.”

“Anh...đồ thần kinh.”

Để kiểm soát bản thân không trả lời nữa, cô suy nghĩ ra một biện pháp – ngủ. Có chuyện gì nữa xảy ra thì ngủ cũng không biết gì hết.

Sau khi lau nhà xong rồi, Lôi Thanh quay lại thì không thấy Bùi Mộc Vân im lặng không nói tiếng nào, đến gần thì mới phát hiện nguyên nhân là cô đang ngủ. Thấy cô ngồi ngủ như vậy nhất định rất là khó chịu, hắn muốn ôm cô vào phòng nhưng lại sợ làm cô thức giấc. Vì vậy đem cô đang ngồi cuối ghế salon nằm xuống ghế. Sau đó đi vô phòng lấy một cái chăn nhẹ nhàng đắp lên người cô.

Đây là lần thứ hai hắn không có chút kiêng kỵ nhìn khuôn mặt cô chăm chăm. Lần đầu tiên là đêm tân hôn của cô, hắn lừa gạt cô đến khách sạn, kết quả là cô cứ như vậy mà ngu ngốc đi tới, đem hắn biến thành Mục Thiển Du. Sau khi hắn chiếm lấy cô, lúc cô còn đang yên tĩnh ngủ, hắn cứ như vậy lẳng lặng mà nhìn cô. Cô yên tĩnh như một con mèo.

Bùi Mộc Vân ngủ không ngon, nhẹ nhàng nhíu chân mày lại. Lôi Thanh nghĩ, cô chắc hẳn là không cần hắn chứ? Nhưng sẽ có một ngày, hắn nhất định làm cho cô đi vào trong lòng hắn, làm cho cô yêu hắn.

Bùi Mộc Vân nghĩ ngủ được một giấc như vậy rất tốt. Khi tỉnh lại thì ngửi thấy mùi cơm và thức ăn. Cô đứng dậy thì cái chăn đắp trên người trượt rơi xuống đất, cô nhặt lên, sững sốt một chút, là Lôi Thanh đắp cho cô sao?

“Mẹ, mẹ dậy rồi!” Quả Đồng từ dưới nhà bếp chạy ra, nhảy về phía trước ôm chặt cổ cô. “Mẹ, chú đang ở phòng bếp làm đồ ăn ngon, rất là thơm.”

Bùi Mộc Vân xoa xoa lên vùng trán, hắn quả nhiên vẫn còn đang ở đây, chẳng lẽ cô thật sự phải cảm cái chổi mới có thể đuổi đi được sao?

Thật sự là oan nghiệt mà!

Lúc này, Lôi Thanh vừa vặn bưng đồ ăn đi ra, thấy ánh mắt Bùi Mộc Vân nhìn hắn chán ghét, tự động bỏ mặc ánh mắt đó, sau đó cười mà hỏi: “Tỉnh rồi à, đi ăn cơm đi.”

Bùi Mộc Vân lắc đầu thở dài, cô thật sự thua người đàn ông trước mặt này.

Lôi Thanh làm ba món mặn một món canh, rất giống như là việc thường ngày. Cải trắng xào, thịt kho tàu cá hổ (1), sườn xào chua ngọt, cộng thêm một chén súp trứng cà chua. Mà hắn còn rất thân mật múc hai chén cơm trắng.

(1) Cá hổ có thân hình dài (trung bình từ 60–90 cm) rất dẹt một bên, dài như một cái dải lưng quần, không có vây, giống dạng lươn. Toàn thân cá màu xanh lam như màu thép có ánh bạc. Cá hổ có giá trị dinh dưỡng cao và là nguyên liệu cho nhiều món ăn được ưa chuộng trên thế giới.

“Anh rất ít nấu ăn, cũng không biết rõ khẩu vị của em. Không thì em ăn thử cái này trước đi.” Lôi Thanh vừa đưa ra vừa nói.

Quả Đồng nhảy lên bàn ăn đầu tiên, gấp miếng thịt sườn chua ngọt bỏ vô trong miệng.

“Chú à, sườn này ăn ngon quá!”

Lôi Thanh xoa xoa đầu Quả Đồng, ôn hòa mà nói: “Ăn ngon là tốt rồi.” Hắn nhìn Bùi Mộc Vân, thấy cô không có phản ứng gì: “Quả Đồng, vậy con cùng mẹ con ăn cơm thật ngon, chú có việc phải đi trước.”

“Chú phải đi sao, không ăn cùng con với mẹ sao?” Tiểu Quả Đồng kéo kéo góc áo của Lôi Thanh.

“Không được, con phải nghe lời mẹ ăn cơm thật ngon, biết không?”

Tiểu Quả Đổng gật đầu, đôi mắt nhỏ thông minh có chút lưu luyến không rời,

Lôi Thanh mặc áo khoác vào rồi cũng mở cửa đi. Bùi Mộc Vân đang ngồi im liền thở dài, lập tức kết luận, người đàn ông này thật khó đoán...

Chương 17: Buổi tối đặc biệt

Chương này, các bạn có thể coi như đây là một phiên ngoại, sau khi xem xong, tôi muốn các bạn thoải mái mà nói, đây là cái quái quỷ gì? Haha...

“Thưa cô, chính là chỗ này.” Người quản lý ở khách sạn kính cẩn đưa tay ra mở cửa phòng, cười một cách rất cung kính.

Bùi Mộc Vân nhìn căn phòng tối om, nghi ngờ hỏi: “Quản lý Triển, anh xác định có vị tiên sinh kia ở bên trong không?” Cô không nhìn rõ được bên trong, ánh sáng bên ngoài hành lang cũng chỉ có thể chiếu một vào bên trong cánh cửa. Khiến cho cô có chút không hiểu, chồng của cô đêm tân hôn lại có thể yêu mình trong khách sạn, cái này tốt nhất là buổi tối, không phải là ở trong ngôi nhà ấm áp sao?

“Đúng vậy, thưa cô. Vị tiên sinh kia nói, ngài ấy muốn cho cô bất ngờ.” Triển quản lý cung kính hạ thấp người, sau đó đi tới mở cửa phòng, cầm thẻ mở cửa phòng quẹt vào, bên trong liền sáng sủa lên.

Lúc Bùi Mộc Vân thích ứng với ánh sáng, nhìn bốn phía xung quanh một cái.

Đây là mùi hương đặc biệt trong phòng tổng thống, giá cả đắt đủ để dọa chết người, Mục Thiếu Du hình như đã sai khi nghĩ làm như vậy sẽ khiến cô ngạc nhiên mừng rỡ, thế nhưng trong lòng cô cũng không có một chút gì gọi là vui vẻ còn kinh ngạc thì có không ít.

Cô luôn cảm thấy chuyện đêm nay hình như có chút gì đó kỳ lạ, ví dụ như ban nãy cô ở nhà đợi chồng mới cưới, thế nhưng mãi vẫn không thấy hắn trở về, gọi điện thoại cũng không bắt máy. Ở nhà cô cũng không biết làm thế nào cho thời gian trôi qua nhanh, người quản gia kia tới, sau đó đã đưa cô tới nơi này.

Đợi đến lúc Bùi Mộc Vân quay người lại muốn hỏi rằng vị tiên sinh kia đâu thì cửa phòng kia đã đóng lại, trong phòng trống rỗng chỉ còn một mình cô.

“Thiếu Du, anh ở đâu?” Bùi Mộc Vân đi dọc theo thảm nhung dày trong phòng. Phòng lớn như vậy có lấp đèn xanh vàng rực rỡ, bóng đèn màu vàng sáng chói lợi được treo trên đỉnh đầu đường như nở ra đóa hoa rực rỡ.

Thế nhưng nhìn quanh bốn phía, ngoại trừ không khí lạnh lẽo, không có một chút hơi người, Bùi Mộc Vân trong lòng nghi ngờ nhiều hơn. Lấy điện thoại ra gọi vào dãy số quen thuộc, tiếng nhạc chuông lại phát ra từ phòng tắm, chẳng lẽ hắn đang tắm?

Nghĩ như vậy, Bùi Mộc Vân cũng nhấc đôi giày cao gót chín phân hướng về phía phòng tắm.

Đẩy cửa phòng tắm ra, có tiếng nước róc rách truyền đến, mà điện thoại di động lại được đặt trên nền đá cẩm thạch màu đen bên cạnh bồn tắm, màn hình lóe sáng lên, chờ chủ nhân nhận cuộc gọi.

Bùi Mộc Vân quay đầu nhìn về hai bên trái phải cánh cửa bằng thủy tinh ở phòng tắm, tiếng nước từ bên trong truyền tới: “Thiếu Du, anh ở bên trong đúng không?”

Vừa định vươn tay ra kéo cửa thì tất cả các bóng đèn bên trong phòng “bụp” một tiếng liền tắt, xung quanh liền trở thành bóng tối vô tận.

Trong lòng Bùi Mộc Vân có chút hoảng hốt, đưa tay ra sờ ngực mình, cô còn có thể nghe thấy tiếng tim mình đập “Thình thịch” như tiếng trống.

Xung quanh là bóng tối vô tận như những con rắn độc quấn lấy cô, làm cho cô hoảng sợ.

Bùi Mộc Vân rụt rè, nhắm mắt tiến lên, âm thanh phát ra có chút run rẩy: “Thiếu Du...Thiếu Du...Anh đang ở đâu?” Thế nhưng đáp lại tiếng cô từ trong phòng tắm vẫn là tiếng nước chảy róc rách, không có chút xú hơi người.

Cô cũng không kịp làm gì, lò mò đi hướng về phía cửa, cô muốn rời khỏi đây, tình cảnh này làm cho cô có cảm thấy tim đập nhanh và sợ hãi. Trong đầu đột nhiên lại hiện lên những câu chuyện tình đáng sợ, hình như cũng là trong đêm tối mù mịt như thế này, cô bây giờ cần nhất là ánh sáng, cho dù chỉ là một chút ánh sáng thôi cũng mong muốn.

Đột nhiên cô nhớ tới túi xách của mình, cái điện thoại để bên trong có đèn flash. Cô nắm chặt bàn tay đang run rẩy của mình, vừa định lấy ra, trong bóng tối có một đôi tay vươn ra, dùng sức kéo cô. Vì vậy cô không đứng thẳng được, lảo đảo một cái rồi ngã vào một lồng ngực ấm áp.

“A!” Bùi Mộc Vân kinh ngạc hô thành tiếng, trán cô toát mồ hôi lạnh, đang định giãy dụa, cái người kia kéo người cô lại rồi lấy tay bịt miệng cô. “Suyt!”

Chỉ cần tiếng này, tâm trạng của Bùi Mộc Vân dần dần bình tĩnh lại, quanh mũi dường như có mùi thuốc quanh quẩn, cái mùi kia là mùi cô rất quen thuộc, làm cho cô như cây cỏ được tưới mát sau cơn mưa.

“Thiếu Du, anh làm em sợ muốn chết.” Cô đánh vào người đàn ông trước mặt, đem gương mặt vùi vào trong lồng ngực ấm áp kia, nước mắt nhẹ nhàng rơi ròng rọc.

Người đàn ông kia mặc kệ cô ôm, yên lặng lắng nghe tiếng khóc nức nở của cô, thật lâu sau mới đưa tay ra vỗ nhẹ lưng cô, làm cho cô vừa thoải mái vừa yên tâm, hắn ở đây, vẫn luôn ở đây.

Khóc được một lúc, Bùi Mộc Vân sau đó mới ngừng đầu. Trong bóng tối, cô không thấy rõ mặt của Mục Thiếu Du, chỉ có bầu không khí quen thuộc, làm cho cô trong chớp mắt liền cảm thấy yên tâm.

“Thiếu Du, chúng ta về nhà được không?” Tiếng nói của Bùi Mộc Vân tuy hơi khàn nhưng lọt vào tai người kia lại là âm thanh êm nhẹ, người đàn ông trước mặt không có phản ứng, chỉ hít thở đều đều, yên lặng nhìn cô.

“Làm sao vậy, Thiếu Du?” Mặc dù không nhìn thấy gì hết, nhưng Bùi Mộc Vân có thể cảm thấy Mục Thiếu Du vẫn đang lẳng lặng chăm chú nhìn cô, thế nhưng loại cảm giác này rất kỳ lạ, hình như rất quen thuộc nhưng rồi lại lộ ra một tia xa cách và lạ lẫm.

Người đàn ông ôm lấy cô không có động tĩnh gì hết, nhưng Bùi Mộc Vân có thể cảm thấy hắn đang chậm rãi cúi đầu xuống, mạnh mẽ chiếm lấy môi cô.

Nụ hôn kia sâu vô cùng, làm cho cô phảng phất cảm thấy ngọt ngào như đang là ở trong rừng vào mùa xuân có muôn hoa đang nở. Không phải là Mục Thiếu Du chưa từng hôn cô, thế nhưng cô chẳng biết tại sao cô luôn có cảm giác ngày hôm nay hình như đặc biệt hơn. Có thể do tối nay là đêm tân hôn của hai người, cô rất tập trung, hắn cũng rất tập trung.

Nụ hôn kia tiến nhanh đến xương quai xanh của cô, sau đó lại nhẹ nhàng di chuyển lên sau tai cô. Tay của người đàn ông rất tự nhiên luồn vào quần áo của cô, vuốt ve lưng cô. Hai người quấn quýt hôn nhau đi đến bên giường lớn,

Người đàn ông rất cẩn thận đem mình chôn sâu vào người cô, Bùi Mộc Vân lại phát ra âm thanh vui vẻ. Cô ngửi thấy trên người của hắn có mùi thuốc lá nhàn nhạt, làm cho cô cảm thấy rất yên tâm.

Vào giờ phút này, cô cùng hắn rốt cuộc đã kết hợp với nhau thật rồi. Cô rất thỏa mãn cũng rất hạnh phúc.

Một đêm triền miên, khi tỉnh lại đã là sáng sớm.

Bùi Mộc Vân bị ánh sáng từ rèm cửa chiếu vào mặt, cô quay người lại nhìn người đàn ông mình yêu, thế nhưng...“Thiếu Du, anh phẫu thuật thẩm mỹ sao?” Nhìn gương mặt xa lạ trước mặt mình, trong lòng Bùi Mộc Vân dâng lên sự nghi ngờ và khó hiểu. Chuyện gì đang xảy ra, chẳng lẽ là cô đã xuyên qua sao?

Người đàn ông lại cười bốn cợt, cô gái này không phải là rất thông minh sao, cô làm sao có thể suy nghĩ ra ý tưởng thú vị như vậy, phẫu thuật thẩm mỹ ư? Người đàn ông sờ râu mới mọc ra sau một đêm, cúi đầu,

ép sát vào mặt cô, mặt mày cũng không che dấu được vẻ giễu cợt: “Hiện tại có cách để phẫu thuật thẩm mỹ nào như vậy, đêm qua là anh đã tới đây, anh và chồng của em trao đổi cho nhau.”

“Anh...anh là ai?” Bùi Mộc Vân liếc mạng cổ nhìn cơn buồn nôn xuống ngực, lãnh đạm suy nghĩ hỏi người đàn ông xa lạ trước mặt. Chẳng lẽ ngày hôm qua mình cùng người đàn ông này triền miên một đêm, nhưng mà tại sao lại là người đàn ông xa lạ này, người kia rõ ràng là Mục Thiếu Du, rõ ràng là hần.

“Anh đương nhiên là chồng của em, Mục Thiếu Du.” Người đàn ông cười cười phủ nhận.

“Chết tiệt!” Bùi Mộc Vân kéo chân quần chặt lấy cơ thể mình, chặn được cô quần lên cổ như có như không mùi thuốc lá phiêu tán ra. Cô không biết chuyện gì xảy ra, hiện tại cô đang có rất nhiều câu hỏi, Mục Thiếu Du đi đâu, nhưng mà chỉ qua một đêm, thế nào lại biến thành người đàn ông này?

“Anh với Mục Thiếu Du là sao?” Cô bất chấp tình hình trước mắt mình, cô muốn biết nhất là Mục Thiếu Du đi đâu xảy ra chuyện gì? Cái người đàn ông xa lạ này là ai? Hần tại sao lại muốn làm như vậy?

Người đàn ông đứng lên, nhàn nhã mặc xong quần áo, quay người lại, buồn cười nhìn người phụ nữ trước mắt tỉnh táo khác thường, “Không phải là anh cùng Mục Thiếu Du ra sao, mà là Mục Thiếu Du cùng em ra sao?”

“Anh...có ý gì?” Lòng Bùi Mộc Vân không khỏi lạnh lẽo, trực giác của cô cho cô biết là câu trả lời của người đàn ông này không tốt chút nào.

“Em vẫn chưa hiểu sao?” Người đàn ông bắt đầu thất cầ-vật, “Mục Thiếu Du đem em đi bán.”

“Bán?” Đầu óc Bùi Mộc Vân quay vòng vòng một lúc, Mục Thiếu Du đem cô đi bán, bán cho người đàn ông trước mắt.

“Không có khả năng, Thiếu Du sẽ không làm như vậy. Anh ấy rất yêu tôi, ngày hôm qua là đêm tân hôn của chúng tôi...”

“Vậy thì sao?” Người đàn ông tiếp tục quay người lại buồn cười nhìn người phụ nữ trước mắt: “Người đàn ông có thể vì tiền tài lợi ích chức vị mà hy sinh cả người phụ nữ của mình, đây mà gọi là yêu sao, còn là đêm tân hôn nữa.” Người đàn ông nhướn mày lên, “Giống cô gái như em vậy, đối với hần chỉ là có khả năng để hần lợi dụng tiền bạc. Bây giờ lợi dụng xong, hần có được thứ hần muốn, em...” Người đàn ông chỉ về phía cô: “Một người bị hần vứt bỏ.”

Cô, thế nào lại trở thành người bị vứt bỏ? Rõ ràng ngày hôm qua không phải rất cao hứng, ân ái ái ái tiến vào nhà thờ, hát một bài hát về hôn nhân cho cặp vợ chồng mới cưới sao? Tại sao mà cô bỗng chốc từ thiên đường lại rơi xuống địa ngục?

“Anh nghĩ rằng tôi sẽ tin vào câu chuyện hoang đường của anh sao?”

“Em không tin?” Người đàn ông đưa mắt liếc nhìn cô một chút, “Chúng ta bây giờ không phải là minh chứng tốt nhất sao?”

Bùi Mộc Vân đón lấy ánh mắt của người đàn ông, nghiêng răng nghiêng lợi: “Tôi sẽ kiện anh.” Nước mắt từ trong viền mắt chảy ra, chỉ trong lòng cô tự hiểu rõ, người đàn ông này nói không sai, đây tất cả là một âm mưu, từ khi người quản lý bắt đầu đưa cô đến đây, cô đã bắt đầu tham gia vào âm mưu của họ.

“Kiện anh? Kiện anh cái gì?” Người đàn ông nhìn cô đầy hứng thú, “Chúng ta không phải là em tình anh nguyện sao, đêm qua không phải em cũng sung sướng sao?”

“Khốn kiếp...” Bùi Mộc Vân kéo chiếc gối bên cạnh, hướng tới người đàn ông hung hăng mà ném tới. Đêm qua thật kinh khủng, cô không muốn nghĩ tới nữa. Nhưng có một số chuyện cô nhất định phải tự mình hỏi người đàn ông đã phụ bạc cô.

Cầm điện thoại trong tay, bấm cái dây số mà cô thuộc lòng, thế nhưng cũng lại tắt máy. Bùi Mộc Vân bấm lại một lần nữa, trong điện thoại vẫn truyền ra âm thanh cứng nhắc.

“Đừng gọi nữa, Mục Thiếu Du chắc chắn sẽ không nhận điện thoại của em, nói chính xác hơn là hần ta đang ở trên một đảo nhỏ ở Thái Bình Dương, ôm mỹ nữ mà phơi nắng.”

Tiếng nói của người đàn ông kia vang lên lần nữa: “Được rồi, nói cho em biết sự thật này.” Người đàn ông lấy từ trong người ra một tờ giấy đưa tới: “Chuyện này thật ra là... Vị hôn phu của em thiếu anh một khoản tiền, nếu như không trả, hẳn nhất định sẽ phải nhảy lầu, hẳn cầu xin anh, liềng mạng mà cầu xin anh. Anh thấy hẳn như vậy thật đáng thương. Vì vậy nói, nhìn vợ sắp cưới của anh không tệ, nếu như anh nguyện ý cho cô ấy theo tôi một đêm, như vậy thì khoản tiền kia sẽ xóa bỏ. Lúc đó anh chỉ thuận miệng nói một chút, không nghĩ hẳn lại dễ dàng đáp ứng anh.”

Người đàn ông nhún nhún vai, chứng kiến người phụ nữ không có nhận tờ giấy trong tay hẳn, mà chỉ chờ người ra ngồi trên giường, cũng không biết là đang nghe hay là đang tập trung suy nghĩ.

Hắn buông tờ giấy trong tay ra, tờ giấy nhẹ nhàng rơi xuống ngực Bùi Mộc Vân. Cô cầm lấy tờ giấy kia, trên giấy chỉ có năm chữ: “Mộc Vân, anh xin lỗi.”

Cô nhận ra được, đó là nét chữ của Mục Thiếu Du.

Chương 18: Quả Đổng giống bố

Thời tiết mùa thu thay đổi bất chợt. Hôm qua còn nắng rực rỡ vậy mà hôm nay trời đã trở nên âm u như sắp có giông bão. Thời tiết xấu khiến cảm xúc của con người ta cũng trở nên tồi tệ. Nhưng điều ấy vẫn không tính là gì, từ sau khi Bùi Mộc Vân và Quả Đổng gặp người kia, cô cảm thấy tâm trạng cô càng ngày càng xấu đi.

Lúc này người đàn ông ấy đang đứng dựa vào thân xe, gió thổi bay khói thuốc cùng áo khoác ngoài của anh.

“Quả Đổng.” Lôi Thanh vừa ngồi xuống vừa gọi tên Quả Đổng. Nghe thấy tiếng gọi, tiểu tử kia lao ra khỏi vòng tay mẹ, vội vàng chạy về phía Lôi Thanh rồi nhào vào ngực anh.

“A, Quả Đổng.” Bùi Mộc Vân ở phía sau gọi với theo nhưng thằng bé hoàn toàn không nghe thấy.

Ở trong lòng Lôi Thanh thằng bé lè lưỡi, quay đầu làm mặt quỷ với Bùi Mộc Vân: “Chú, sao người lại ở đây?” Thằng bé cọ cọ vào cằm Lôi Thanh rồi vội vàng trở lại vòng tay anh: “Ha ha....chú....râu của chú thật là ngứa nha.”

“Ừ...sau này Quả Đổng trưởng thành, râu cũng sẽ dài rồi cũng sẽ ngứa.” Lôi Thanh vừa nói vừa bế Quả Đổng đi về phía Bùi Mộc Vân.

“Vì sao cháu có râu mà mẹ lại không có?” Quả Đổng quay đầu nhìn Bùi Mộc Vân, cảm mẹ luôn trống trơn một chút râu cũng không có.

Bùi Mộc Vân đi tới ôm lấy Quả Đổng, tức giận trừng mắt nhìn Lôi Thanh, khề nhừu mày hạ giọng hỏi: “Tại sao anh cứ như âm hồn không tan thế?”

Nheo neho hai má bụ bẫm của Quả Đổng, Lôi Thanh trả lời: “Anh tới thăm Quả Đổng, bây giờ chúng ta là bạn tốt phải không Quả Đổng?”

Tên nhóc kia ra sức gật đầu: “Đúng vậy nha. Mẹ, giờ con với chú Lôi Thanh là bạn tốt. Bạn tốt có thể thường xuyên gặp mặt, có thể ở chung một chỗ để nói chuyện. Mẹ, mẹ có muốn cùng chú trở thành bạn tốt hay không?”

Bùi Mộc Vân bế Quả Đổng về phía xe Nguyễn Bích Dao đang đỗ bên đường, vừa đi vừa tức giận nói: “Sao mẹ lại phải làm bạn tốt với anh ta?”

“Bởi vì như vậy hai người sẽ không cãi nhau nữa. Bạn tốt là không cãi nhau.” Quả Đổng nghiêm túc trả lời.

Bùi Mộc Vân im lặng nhìn con trai mấy giây, cô và người đàn ông kia có cãi nhau sao? Cô chính là lưỡi đôi co với anh ta mới đúng. Mà không biết từ lúc nào Lôi Thanh đã đứng bên cạnh cô.

Anh đề nghị: “Mộc Vân, để anh đưa hai mẹ con về được không?”

Bùi Mộc Vân suy đoán: “Lôi Thanh, dù tôi có làm gì thì anh cũng không định buông tha cho tôi phải không?”

“Đúng vậy.” Lôi Thanh thành thực gật đầu nhưng ánh mắt lại lóe lên tia thâm trầm đáng sợ.

Bùi Mộc Vân thở dài một tiếng: “Được rồi.” Nói xong ôm Quả Đổng đi về phía xe Lôi Thanh.

Nhìn về mặt của hai người, Quả Đổng len lén ở bên tai Mộc Vân hỏi: “Mẹ, như vậy là hai người đã giảng hòa rồi đúng không?”

Bùi Mộc Vân không đủ nhẫn nại, tên nhóc này quả thật rất cố chấp.

Ngồi trên xe, Quả Đổng giãy giụa thoát khỏi vòng tay mẹ nhào tới ôm phía sau ghế Lôi Thanh: “Chú, con chính là lính cứu hỏa đấy.”

“Lính cứu hỏa?” Vừa thất dây an toàn Lôi Thanh vừa nhìn ghế sau qua gương.

“Chú, sau này lớn lên con muốn trở thành lính cứu hỏa, vừa có thể dập lửa, vừa có thể cứu người.” Quả Đổng hăng say nói.

Ước mơ của đứa nhỏ khiến Lôi Thanh cảm thấy vui vẻ hẳn lên.

“Lính cứu hỏa.” Anh gọi thử một tiếng nhưng thật không ngờ tiểu tử kia lại hô to: “Có mặt.”

Lôi Thanh sửng sốt nhưng rồi lại nhẹ nhàng cười nói: “Nếu chú nhớ không nhầm thì hình như lần trước con nói muốn chế tạo phi thuyền cơ mà?”

“Lính cứu hỏa không thể chế tạo phi thuyền sao?” Quả Đổng nghiêng đầu hỏi.

“Đương nhiên là không được rồi. Lính cứu hỏa phụ trách dập lửa cứu người, còn phải đến rất nhiều nơi để giúp đỡ mọi người, làm sao có đủ thời gian để chế tạo phi thuyền.”

Đứa nhỏ cúi đầu, ngoan ngoãn trở lại bên cạnh Bùi Mộc Vân, sau đó ngửa đầu lên nói: “Mẹ ơi, hay đợi đến khi con về hưu thì lại đi chế tạo phi thuyền, như vậy có được không?”

“Chờ con về hưu...” Bùi Mộc Vân xoa đầu Quả Đổng: “Không biết tới lúc đó mẹ đã già đến thế nào rồi. Tới lúc đó sẽ thế nào nhỉ? Liệu còn có thể cùng người đàn ông này đây đưa một chỗ?”

Chẳng ai biết trước được tương lai, tương lai có lẽ còn rất nhiều chuyện xảy ra.

Khi xe đi đến đường lớn, Lôi Thanh mới hỏi: “Hiện tại chúng ta sẽ đi đâu?” Biểu hiện khác thường của Bùi Mộc Vân hôm nay khiến anh có chút vui sướng nhưng cũng càng thêm lo lắng. Cô sẽ thật sự ngoan ngoãn nghe lời sao? Nếu thật sự như vậy cô đã không phải là Bùi Mộc Vân.

“Trước tiên là đi tới siêu thị.”

Hôm nay cô định đưa Quả Đổng tới nhà trẻ nhưng vẫn chưa mua đủ vật dụng cần thiết cho con. Cần phải mua cặp sách, một ít đồ dung học tập, còn phải mua cho đứa nhỏ này mấy bộ đồng phục. Thời tiết cũng bắt đầu lạnh, mặc phong phanh dễ bị cảm.

Có lẽ là do vẫn sớm nên siêu thị cũng không có nhiều người. Quả Đổng cầm tay Bùi Mộc Vân lôi kéo, rồi lại quay đầu kéo tay Lôi Thanh đi cùng. Ba người nắm tay nhau nhìn thật giống hai vợ chồng đang cho con đi dạo phố.

Ba người đi lên tầng 3 rồi vào cửa hàng quần áo. Bùi Mộc Vân cẩn thận chọn quần áo cho Quả Đổng: một bộ thể thao màu lam còn bộ đồng phục là áo sơ mi trắng mặc cùng quần bò.

Tiểu tử này tuy còn nhỏ nhưng lại rất có phong độ, mặc sơ mi trắng cùng quần bò khiến bé càng trở nên đẹp trai, đáng yêu. Ngay đến nhân viên bán hàng cũng không nhin được mà khen ngợi: “Oa, đứa bé này quả thật rất đẹp trai nha, nhìn rất giống bố”.

Bùi Mộc Vân lập tức đen mặt, nói thầm trong lòng: “Làm sao có thể giống cái người đàn ông này? Rõ ràng thằng bé rất giống mình mà.”

Lôi Thanh nghe xong lập tức vẫy tay nói: “Lấy bộ này đi. Còn kiểu dáng nào khác không?”

Nhân viên bán hàng vội lấy ra mấy bộ. Một lúc trên tay cầm hơn chục bộ quần áo: “Đây....Đây....Đây đều là những mẫu mới nhất của năm nay.”

Lôi Thanh nhìn cái này rồi lại nhìn cái kia, rồi cầm mấy bộ khoa chân múa tay ướm thử lên người Quả Đổng, tất cả đều không tề: “Gói hết lại cho tôi.” Nhân viên bán hàng nghe vậy cười đến không khép được miệng lại. Đây đúng là người bỏ trong truyền thuyết!

Thấy Lôi Thanh tự mình quyết định, Bùi Mộc Vân không vui nói: “Anh đang đốt tiền à, mua nhiều như thế làm gì? Trẻ con lớn nhanh, sang năm chưa chắc còn mặc vừa. Đây là anh đang lãng phí đấy.”

Bùi Mộc Vân đem quần áo trên tay Lôi Thanh trả lại: “Tôi lấy hai bộ: bộ thể thao này và bộ đang mặc kia.”

“Hình như đếm thiếu rồi.” Lôi Thanh lại bỏ thêm ba bộ nữa vào, rút thẻ đưa cho nhân viên bán hàng: “Lấy năm bộ.”

Nhân viên bán hàng định cầm lấy thẻ thì bị Bùi Mộc Vân gọi lại: “Đợi chút....Đừng dùng thẻ đấy. Quét thẻ này đi.”

“Quét thẻ của anh.” Lôi Thanh kiên trì.

“Vẫn là quét thẻ của tôi thì hơn.” Bùi Mộc Vân đưa thẻ trả lại anh.

“Là anh đang mua quần áo cho Quả Đổng.”

“Không cần.”

Nhân viên bán hàng khó xử không biết làm sao. Nhưng trong lòng thầm nghĩ: Đôi vợ chồng này sao lại thế? Mua mấy bộ quần áo thôi mà cũng phải tính toán thế sao?

Đứng lâu nên cảm thấy mệt mỏi, Quả Đổng ngáp một cái rồi ra ghế sofa ngồi xem kịch vui.

Nếu chú là bố thì tốt rồi: bố, mẹ còn có Quả Đổng. Nếu nói như vậy liệu có thể giống trong truyện cổ Andersen, cuộc sống từ giờ trở đi sẽ mãi mãi hạnh phúc.

Chương 19: Ngẫu nhiên gặp một người

Nhờ sự giúp đỡ của Kiều Tử Phương, nên thủ tục nhập học của tiểu Quả Đổng được làm rất nhanh. Hiệu trưởng chỉ hỏi Quả Đổng mấy vấn đề, coi như là kiểm tra thông qua.

Hiệu trưởng dẫn theo ba người nhóm Bùi Mộc Vân đi về phía phòng học, vừa đi vừa nói: “Ở đây chúng tôi từng lớp đều có một tên, cấp mẫu giáo có lớp Mặt Trời, lớp Mặt Trăng và lớp Sao Nhỏ. Giáo viên từng lớp cũng rất tốt, đối với trẻ con rất tỉ mỉ kiên nhẫn. Quả Đổng phải vào lớp Mặt Trời, lớp Mặt Trời có cô giáo họ Đường, cô này đã dạy rất nhiều năm, nhìn qua thấy tuổi còn trẻ vậy mà rất có kinh nghiệm giảng dạy.”

Hành lang rất sạch sẽ, khắp nơi trưng đầy hoa tươi và cây cảnh, trên vách tường dán đủ kiểu tranh vẽ, giấy cắt, còn có các tác phẩm do chính các em nhỏ làm. Lớp Mặt Trời nằm ở lầu một, đi đến rất nhanh. Hiệu trưởng xoay người lại và nói: “Mọi người ở đây chờ một chút, tôi đi vào trong cùng cô Đường nói chuyện đã.”

Bùi Mộc Vân hé miệng gật đầu, cảm kích nói: “Được, cảm ơn bà, hiệu trưởng.”

Hiệu trưởng nhẹ nhàng đẩy cánh cửa đi vào trong. Sau khi cửa khép lại, Bùi Mộc Vân ngồi xổm xuống, ôn tồn nhỏ nhẹ hỏi Quả Đổng: “Quả Đổng, con thích nơi này chứ?”

Tiểu Quả Đổng ngẩng đầu nhìn ông mặt trời to lớn dán ở khung cửa, gật đầu: “Thích ạ.”

“Vậy sau này con có thể chơi cùng các bạn nhỏ ở đây con có vui không?”

Tiểu Quả Đổng cúi đầu xuống, suy nghĩ một lúc, nói: “Vui ạ.”

“Vậy... bà hiệu trưởng đưa con vào trong gặp gỡ các bạn nhỏ, con có can đảm không?”

Tiểu Quả Đổng chu miệng nhìn Lôi Thanh ở bên cạnh.

Lôi Thanh thấy nó rất tội nghiệp, không nhịn được mà cũng ngồi xổm xuống, khích lệ nói: “Quả Đổng, không phải con đã nói khi lớn lên muốn làm nhân viên cứu hỏa sao? Nhân viên cứu hỏa đều rất dũng cảm, cho nên Quả Đổng phải gan dạ đứng lên, biết không?”

“Dạ.” Thằng bé lại gật đầu lần nữa, “Mẹ, con không sợ.”

Bùi Mộc Vân lại hướng dẫn Quả Đổng, bởi vì cô có nghe Kiều Tử Phương nói qua, khi vừa tới nhà trẻ các em nhỏ hầu như gần mười ngày nửa tháng mới có thể thích ứng, cô hi vọng Quả Đổng không giống như thế, cô muốn Quả Đổng có thể mau chóng mà thích ứng với việc sinh hoạt trong nhà trẻ.

“Vậy khi Quả Đổng và các bạn nhỏ trong nhà trẻ chơi đùa cùng nhau, mẹ và...” Bùi Mộc Vân nhìn Lôi Thanh, tiếp tục nói: “Và chú đi trước, tiểu Quả Đổng không được khóc nhè nha.”

“Mẹ phải đi sao?” Thằng bé kia nhào vào lòng Bùi Mộc Vân, ôm cổ cô, “Mẹ, con không muốn để mẹ đi, mẹ đừng đi có được không, mẹ còn tới đây nữa không? Con không muốn rời xa mẹ...”

“Quả Đổng, ngoan, mẹ không đi. Mẹ và con chỉ tạm thời xa nhau một chút thôi, khi mẹ hết giờ làm sẽ quay lại đón con về nhà, được chứ?”

Tiểu Quả Đổng vẫn còn rất khó chịu: “Mẹ, nếu không thì con không vào nhà trẻ nữa, đến chỗ làm cùng mẹ có được không? Con không khóc cũng không làm ồn đâu, con chỉ ngồi bên cạnh mẹ thôi, được không mẹ?”

Bùi Mộc Vân lộ vẻ khó xử: “Quả Đổng, không phải con nói sẽ nghe lời mẹ sao? Trong nhà trẻ chơi rất vui, không phải con vừa mới nói là rất thích nơi này hay sao?”

“Nhưng mà so với ở lại đây, con thích ở cùng mẹ hơn.”

Thằng bé rõ ràng tâm tình không tốt, vừa nghĩ đến việc phải rời xa mẹ, trong lòng nó cảm thấy rất hụt hẫng.

Lúc này, cửa phòng học mở ra, hiệu trưởng và một cô gái trẻ đi ra. “Quả Đổng, lại đây nào.” Hiệu trưởng vẫy tay về phía nó.

“Mau đi con.” Bùi Mộc Vân đứng lên, đẩy Quả Đổng về phía trước.

Cô giáo này rất hòa nhã dễ gần, cô ngồi xổm xuống cười nói: “Con chính là Quả Đổng sao, hiệu trưởng đã nói cho cô biết rồi, là con muốn tới lớp Mặt Trời. Vừa rồi cô thông báo cho các bạn trong lớp, họ đều rất vui, đều muốn làm bạn với con, vậy con có muốn giống bọn họ, cùng làm bạn với nhau không?”

Thằng bé kia suy nghĩ kỹ càng một lúc, ngẩng đầu về phía Bùi Mộc Vân và Lôi Thanh.

“Mẹ, vậy khi hết giờ làm việc mẹ nhớ đón con đấy.”

“Được, chúng ta móc tay nào.” Bùi Mộc Vân đưa ngón tay út ra.

Cô giáo nắm tay Quả Đổng đi về phía phòng học, Quả Đổng đi một lát lại ngoảnh đầu, rất là lưu luyến.

“Yên tâm đi, trẻ con đùa nào cũng phải như thế một lần. Đến khi nó làm quen với các bạn mới, thích ứng được với cuộc sống ở đây, sẽ dần yêu mến nhà trẻ này thôi.” Hiệu trưởng nói khi bọn họ đi đến cửa vào.

Đạo lý này Bùi Mộc Vân cũng hiểu, đối với trẻ con, vẫn nên thử buông tay rời xa.

Hai người ra khỏi nhà trẻ. Không còn tiểu Quả Đổng bên cạnh, Bùi Mộc Vân đương nhiên không muốn lên xe của Lôi Thanh lần nữa. Thấy Bùi Mộc Vân chần chừ, Lôi Thanh còn tưởng rằng cô đang lo lắng về chuyện của Quả Đổng.

“Nếu em đã lo lắng như vậy, thế thì sau khi anh đưa em đi làm rồi, lại quay về trông coi Quả Đổng.” Lôi Thanh cẩn thận đưa ra đề nghị.

Bùi Mộc Vân vội vàng nói: “Không cần. Quả Đổng... Tôi tin nó sẽ thích ứng với việc này.”

“Để anh đưa em đi làm.” Lôi Thanh kéo tay Bùi Mộc Vân.

Bùi Mộc Vân dừng một chút, rút tay ra, rất bình tĩnh nói: “Tôi còn xe nữa. Cảm ơn anh đã đưa Quả Đổng đến nhà trẻ.”

“Mộc Vân...” Lôi Thanh muốn đuổi theo, vừa lúc đó tiếng chuông điện thoại trong túi vang lên. Sau khi hắn gọi điện xong, mới nhớ đến việc đuổi theo Bùi Mộc Vân, nhưng không còn thấy bóng dáng Bùi Mộc Vân trên đường nữa.

Lúc Bùi Mộc Vân trở lại “Vân Thượng” thì đã qua mười giờ. Vân Lý đúng lúc đó cầm một chồng bản vẽ từ trong văn phòng đi ra, vừa thấy Bùi Mộc Vân, vội vàng gọi cô lại.

“À, Mộc Vân, cô trở về thật đúng lúc. Đi theo tôi, có người muốn đích danh cô thiết kế đồ đạc.” Vân Lý vừa đưa cô vào phòng khách vừa nói: “Xem ra ở bên ngoài cô đúng thật là nổi tiếng, hôm nay mới đi làm ngày đầu tiên đã có người chọn đích danh tên cô. Nếu như công ty của tôi cũng tốt như vậy, tôi chẳng phải đã quá được lợi hay sao.”

Bùi Mộc Vân khiêm tốn cười cười, nhớ tới lời Kiều Tử Phương đã nói ngày hôm qua, người đã chỉ đích danh cô có lẽ chính là em trai của anh ta.

Đẩy cửa phòng khách ra, Bùi Mộc Vân thấy ngồi bên trong có một nam một nữ, nam hướng mặt về phía cô, nữ thì quay lưng.

“Ai da, đã để mọi người đợi lâu. Nhà thiết kế của chúng tôi đã đến rồi đây.”

Người đàn ông và người phụ nữ trong phòng khách đứng lên, người phụ nữ chậm rãi xoay người lại, trông thấy Bùi Mộc Vân, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Bùi Mộc Vân ngạc nhiên há miệng, một lúc lâu mới nói ra hai chữ, “Mộc Đóa.”

“Chị, đúng là chị rồi.” Bùi Mộc Đóa vội vàng đi tới, ôm lấy Bùi Mộc Vân, vui mừng mà khóc: “Em không nghĩ thực sự sẽ là chị. Chị à, chị đi đâu mấy năm nay, sao không trở về nhà?”

Vân Lý bị tình huống này làm cho sửng sốt, hóa ra người chỉ đích danh này chính là người nhà! Vân Lý dường như nhận thức được, lặng lẽ đi ra ngoài, trước khi ra còn đóng cửa lại.

Chương 20: Cùng nhau ăn một bữa cơm

Bùi Mộc Vân không hề nghĩ mình sẽ gặp Bùi Mộc Đóa. Năm đó, cô muốn lấy Mục Thiếu Du, người nhà liền kiên quyết phản đối, họ nghĩ Mục Thiếu Du là người nói năng tùy tiện, không đáng tin cậy, kết hôn với anh ta sẽ chịu khổ. Khi đó, Bùi Mộc Vân cũng đầu nhất định đòi kết hôn, ai khuyên cũng không nghe. Hơn nữa, cô còn nói với cha mẹ: “Dù cho Mục Thiếu Du không muốn gặp con, con cũng sẽ quay về nhà mà không khóc.”

Vốn dĩ con người khi đụng phải một bức tường thì đều muốn quay đầu lại, thế nhưng đã quá muộn rồi. Đúng là sau này Mục Thiếu Du phản bội cô, đem tân hôn chẳng biết đi đâu, mà cô lại xui xẻo cùng Lôi Thanh xảy ra quan hệ, sau còn có cả Tiểu Quả Đổng. Lúc ấy quan hệ giữa cô và cha mẹ vô cùng âm ỉ bế tắc, hơn nữa lại mang thai trước khi kết hôn, cô nào còn mặt mũi về nhà.

Kiều ngạo như cô liền bỏ đi ba năm cũng chưa từng liên lạc với người nhà một lần: “Chị, cùng em về nhà được không? Chị biến mất ba năm qua, cha mẹ đều rất nhớ chị. Lẽ nào chị không thể về thăm họ một chút?” Khi Bùi Mộc Đóa nghe Kiều Tử Phương nói về tin tức của chị, lúc đó cô thực sự vừa mừng vừa sợ. Cho là mình nghe lầm, phải hỏi kỹ lại lần nữa mới dám tin là sự thật. Thật vất vả mới đợi được đến thứ hai để tới Vân Thượng lại nghe ông chủ nói chưa đi làm.

Hiện tại chị của cô bằng xương bằng thịt đang đứng trước mặt thì cô mới thực sự mới yên tâm. Bùi Mộc Vân nhìn ánh mắt tha thiết của em gái, do dự một chút, nói: “Nếu không thì để hôm khác đi, chị còn chưa chuẩn bị tâm lý gặp họ nữa.”

“Đi gặp cha mẹ, chị còn phải chuẩn bị tâm lý nữa à?” Bùi Mộc Đóa khó hiểu.

“Chị. . . chị sợ cha mẹ sẽ trách móc chị.” Bùi Mộc Vân có chút áy náy, cúi đầu nhìn xuống đất, tâm tình của cô chắc Mộc Đóa không hiểu được.

“Không đâu, họ làm sao trách giận chị được?” Bùi Mộc Đóa còn muốn khuyên nữa, nhưng vị hôn phu Kiều Tử Yến bên cạnh cô đã tiến lên phía trước, nói: “Đóa Đóa, em không nên ép chị ấy, chúng ta chẳng phải đã biết tin về chị rồi sao, hôm nào cũng giống như nhau thôi.”

Bùi Mộc Đóa nhìn về phía vị hôn phu của mình, rũ bã vai xuống, thở dài một hơi, “Vây được rồi.”

Bùi Mộc Vân thoáng khen ngợi cách đối phó của Kiều Tử Yến. Sau đó kéo Bùi Mộc Đóa đi về hướng sô pha, “Hôm nay, chúng ta vẫn là nên nói chuyện thiết kế cho hai đứa trước đi. Chuyện của chị hôm nào rồi nói tiếp.”

Tiến Bùi Mộc Đóa và Kiều Tử Yến đi, cô nhanh chóng vui đầu vào công việc chính. Phòng làm việc Vân Thượng vốn có năm nhà thiết kế, hiện tại thêm cô nữa, tổng cộng là sáu người. Sáu người họ chia làm hai tổ, ba người một tổ. Cô ở tổ này, có tổ trưởng họ Tào, mọi người đều gọi cô ấy là Tào Tả.

Tào Tả chừng ba mươi lăm tuổi, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, ăn mặc thời thượng, đối với cô cũng không thân thiết cũng không xa cách lắm. Còn có một thành viên tên Đinh Tiểu Viên, so với cô thì trẻ hơn. Cô gái này vốn là một người hòa đồng nên Bùi Mộc Vân vừa ngồi vào vị trí của mình một lát là đã biết được ngày sinh và sở thích của cô ấy. Cuối cùng Đinh Tiểu Viên cũng đưa tay mình ra, thân thiện nói: “Hoan nghênh chị gia nhập vào tổ chúng em, về sau hợp tác vui vẻ.”

Có thể gặp được đồng nghiệp tốt như vậy, Bùi Mộc Vân rất vui vẻ. Chẳng phải đều nói nơi làm việc là một nơi đầy khói thuốc súng, mọi âm mưu, mọi cạnh tranh. . . đều có. Có thể gặp được đồng nghiệp tốt như vậy thì chắc là nhân phẩm của cô tốt đến mức nào rồi. Buổi trưa, mọi người đều mời nhau đi ăn cơm, Đinh Tiểu Viên cũng ngừng tay thiết kế lại, đi tới hỏi Bùi Mộc Vân, “Chị Vân, có muốn cùng em ăn cơm không ạ?”

Bùi Mộc Vân bỏ bút vẽ xuống, vắn cái cổ có chút cứng ngắt, cười nói: “Được, không bằng hôm nay chị mời em, muốn ăn cái gì nào?” Đinh Tiểu Viên nói: “Làm vậy chẳng khác nào em không biết xấu hổ sao?” “Không có gì đâu mà.” Bùi Mộc Vân thò tay đi lấy túi, nhưng lúc sắp đi, thì Tiền Thai vội vã đi tới, nói: “Nhà thiết kế Bùi, bên ngoài có bạn trai đang tìm cô.”

“Bạn trai?” Bùi Mộc Vân và Đinh Tiểu Viên liếc mắt một cái với nhau, sau đó cùng đi ra cửa.

Đinh Tiểu Viên nhìn chằm chằm nửa ngày vào người đàn ông đứng ngoài cửa lớn, sau đó đung đung cánh tay Bùi Mộc Vân, thấp giọng hỏi: “Người đàn ông này thật đẹp trai, là bạn trai chị sao?”

Bùi Mộc Vân nắm thật chặt quả đấm trong tay, im lặng đi về phía trước, liếc nhìn Lôi Thanh, nhú mào hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Lôi Thanh nhún vai, cười nói: “Đến đón em đi ăn cơm?”

“Không cần đâu.” Bùi Mộc Vân chỉ vào cửa chính chỗ Đinh Tiểu Viên rồi nói: “Tôi có hẹn với đồng nghiệp rồi.” Lôi Thanh rất hào phóng nói: “Vậy mời đồng nghiệp của em cùng đi luôn vậy.”

“Tiểu Viên cô ấy. . . Cô ấy không thích có người lạ đi ăn cùng.”

“Thật không?” Lần này Lôi Thanh không có hỏi Bùi Mộc Vân, mà là trực tiếp đi đến hỏi Đinh Tiểu Viên. Đinh Tiểu Viên nhìn anh đẹp trai đi về phía cô, mắt tròn, nước bọt chảy tới phân nửa lại bị cô hút trở lại. “Cô là đồng nghiệp của Mộc Vân?” Lôi Thanh hỏi. Đinh Tiểu Viên liền gật đầu. “Cô có muốn cùng chúng tôi đi ăn không? Đinh Tiểu Viên gật đầu còn mạnh hơn cả lần trước.

Lôi Thanh xoay người nhìn về phía Bùi Mộc Vân, sau đó buông tay, nói: “Đồng nghiệp của em đồng ý rồi.”

Lôi Thanh rất bỉ ổi, Bùi Mộc Vân từ trước đến nay đều rõ, nhưng hiện tại xem ra anh ta không chỉ ghê gớm mà còn rất gian trá. Anh luôn có biện pháp nhờ vào người khác, sau đó buộc cô phải đồng ý. Trước là Quả Đổng, giờ lại là Tiểu Viên. Nhưng cô đối với anh một chút biện pháp cũng không có.

Quán cơm Trung là một quán cơm riêng tư. Quán cơm riêng tư này vốn có cảnh vật xung quanh đẹp mắt, đồ ăn ngon, buôn bán rất tốt. Trước đây Bùi Mộc Vân có ăn vài lần, cô đặc biệt thích món canh hải sâm ở quán này lắm.

Bọn họ đến thì phòng đã không còn, vì vậy buộc phải ngồi ngoài sảnh.

Lôi Thanh rất lịch sự, kéo ghế giúp Bùi Mộc Vân và Đinh Tiểu Viên, sau đó ngoắc người phục vụ đến để gọi món. Sở thích của Bùi Mộc Vân như thế nào, Lôi Thanh từ trước đến nay đều rõ. Vì vậy không đợi cô mở miệng, anh đã chọn những món cô thích ăn nhất. Mà Tiểu Viên là một người theo chủ nghĩa ăn thịt, nên không có thịt thì không vui. Vì vậy, Lôi Thanh cố ý gọi thêm vài món thịt cho cô.

“Hải sản ở quán này đặc biệt tươi ngon, đều là vừa mới đánh bắt từ biển rồi được đưa tức thì đến đây. Tiểu Viên, cô rất thích ăn hải sản sao?” Lôi Thanh gấp một con tôm vào bát của Đinh Tiểu Viên.

Đinh Tiểu Viên tròn mắt thấy anh chàng thực sự đã đích thân gấp tôm cho mình, liền vội vàng gật đầu nói: “Thích, thích lắm, đặc biệt thích ăn tôm.” Thật ra còn hơn cả hải sản, cô thích ăn thịt, các loại thịt, thịt heo, thịt bò, thịt gà, thịt ba chỉ, sốt thịt. . .

“Thích là tốt rồi.” Lôi Thanh lại gấp một con tôm, bóc vỏ, chấm sốt giấm, nhưng bản thân không ăn, lại bỏ vào bát của Bùi Mộc Vân. “Mộc Vân cũng thích ăn hải sản, cô ấy mà không có hải sản thì không vui. Hơn nữa cô ấy đặc biệt thích ăn cua, cho nên đặc biệt thích mùa này?”

“Tại sao vậy?” Hóa ra vẫn có khác biệt, người đàn ông này đối xử với bạn gái rất thật lòng thật dạ, còn tự mình bóc vỏ tôm nữa.

Bùi Mộc Vân liếc nhìn con tôm đã chấm sốt giấm trên bàn ăn trắng như tuyết kia, không có ăn, lấy cái muỗng múc bỏ ra ngoài. Người đàn ông này lại còn biết cô thích ăn canh hải sản nên đã múc đầy một bát.

Lôi Thanh liếc nhìn Bùi Mộc Vân, nói: “Bởi vì em thích ăn cua, mà mùa thu thì tôm cua tương đối tươi.” Nói xong lại gấp một con cua, lột vỏ, lột thịt, cho một chút sốt giấm vào rồi đẩy tới trước mặt Bùi Mộc Vân.

“A.” Đinh Tiểu Viên gật đầu hiểu ra, sau đó quay đầu lại thì nhìn thấy vẻ hờ hững của Bùi Mộc Vân chỉ để ý đến dùng bữa, trong lòng cũng không căng thẳng, chị ấy sẽ không trách mình là kì đà cản mũi chứ?

“Chị Vân, sao chị không nói lời nào vậy?”

“A?” Mộc Vân cả kinh, ngẩng đầu: “Chị lúc ăn cơm không thích nói cho lắm.”

Đinh Tiểu Viên tính tình khá thật thà, cô thấp giọng hỏi: “Chị Vân, chị sẽ không trách em vì đã phá buổi hẹn hò giữa hai người chứ?”

Bùi Mộc Vân bật cười một cái, “Làm sao có thể? Em đừng có mà đoán mò.” Cô với Lôi Thanh trong lúc này chỉ có ân oán, cô không hề nghĩ Đinh Tiểu Viên sẽ nói vậy, thế nhưng cô gái này đã hiểu lầm không đúng rồi.

Lôi Thanh phát hiện mình cảm thấy rất thú vị, nhìn người khác hiểu lầm giữa mình và Bùi Mộc Vân, trong lòng rất là sướng khoái, sau đó lại nhìn Bùi Mộc Vân ra sức giải thích, trong lòng anh liền nghĩ, làm như vậy sẽ lại càng có nhiều hiểu lầm hơn.

Lôi Thanh vẫn dụi dằm quan tâm, nhưng trong mắt Bùi Mộc Vân xem ra không hề muốn hưởng thụ, còn ở trong mắt Đinh Tiểu Viên thì lại xem người đàn ông này cực kỳ tốt.

Ba người đang ăn cơm, bỗng lúc này một giọng nữ dễ nghe vang lên.

“Anh Lôi Thanh, thật trùng hợp.”

3. Chương 21 ~> 33 (end)

Chương 21: Tình cảm sâu sắc như vậy

Cố Tri Noãn và đồng nghiệp cùng đến ăn cơm, cô biết nhà hàng riêng tư này đồ ăn vô cùng ngon, vì thế đã gọi điện đặt phòng từ trước. Ăn được một nửa, đồng nghiệp cùng nhóm sợ thức ăn không đủ, vì thế nói cô đi ra ngoài đại sảnh phía trước xem còn có gì hợp khẩu vị để gọi không. Đối với thức ăn, cô như là một đứa bé vậy.

Vừa đặt chân ra khỏi phòng, liếc mắt về đại sảnh liền nhìn thấy Lôi Thanh cũng đang ăn cơm, trên mặt không khỏi tươi cười. Tuy rằng lần trước cô có hành động không được lịch sự, không phải đều do người đàn

ông trước mặt này sao? Hơn nữa đối với đàn ông, Lôi Thanh là người duy nhất lọt vào mắt cô, vậy mà lại đi nói với cô rằng đã có bạn gái, thử hỏi cô có thể không tức giận sao?

Nhưng cô vẫn có một chút vui vẻ, cũng không tức giận. Lôi Thanh chưa kết hôn, tức là cô vẫn còn có cơ hội thay thế người kia.

Cô nhìn lại một lần nữa, thấy Lôi Thanh ngồi bên cạnh hai người phụ nữ, một người bộ dạng không tồi, hơi gầy một chút, nhưng biểu cảm rất lạnh nhạt; còn một người đầy đặn hơn một tí, biểu hiện lại vô cùng nhiệt tình. Hai người phụ nữ này, đâu mới là người Lôi Thanh thích?

Cô nhẹ nhàng tiến về phía đại sảnh, hơn hờ chào Lôi Thanh một tiếng.

Lôi Thanh ngẩng đầu lên nhìn thấy Cố Tri Noãn thì cũng thoáng giật mình. Sau đó vô cùng tự nhiên cười nói: ”

Thật trùng hợp.” sau đó không nói gì nữa.

Cố Tri Noãn hiển nhiên sẽ không tự giới thiệu về mình, vì thế nói: ” Anh Lôi Thanh, sao không giới thiệu một chút, bạn của anh à?”

Bùi Mộc Vân không ngẩng đầu, chỉ ăn phần ăn của mình. Còn Đinh Tiểu Viên bên cạnh thì lại nhìn Cố Tri Noãn đầy tò mò.

“Này...” Đinh Tiểu Viên lén lút huých Bùi Mộc Vân một cái, thấp giọng hỏi: “Này, người phụ nữ kia là ai vậy? Bạn gái cũ của bạn trai chị sao?”

Lòng Bùi Mộc Vân bỗng chốc không tìm được sự hồi hộp, khoé mắt liếc Cố Tri Noãn một cái rồi cũng nhỏ giọng nói: “Không biết, với lại người đàn ông này không phải bạn trai của chị.”

Đinh Tiểu Viên lè lưỡi làm mặt quỷ với Bùi Mộc Vân, không phải bạn trai mà ân cần với chị như vậy? Có trời mới tin.

Lôi Thanh chỉ chỉ vào Bùi Mộc Vân và Đinh Tiểu Viên, nói: “Đi cùng hai người bạn.” sau đó lại im lặng.

Cố Tri Noãn đứng ở kia đen mặt một hồi, tức đến mức dậm chân, người đàn ông này thật làm người ta khó chịu, thái độ đối với cô luôn lạnh lùng, khiến cô không thể khống chế nổi.

Cô lướt qua Lôi Thanh, hướng hai người giới thiệu: “Chào mọi người, tôi là Cố Tri Noãn, là...” Cố tri Noãn nhìn lướt qua ánh mắt bình tĩnh của Lôi Thanh, nói: “Là bạn gái của Lôi Thanh”

“A” Đinh Tiểu Viên kinh ngạc kêu một tiếng, nhẹ nhàng kéo góc áo Bùi Mộc Vân: “Ê, đây là vở kịch gì đây”

Vì tò mò, Bùi Mộc Vân nhìn về phía Cố Tri Noãn, phản ứng đầu tiên chính là, ừ, bộ dáng người phụ nữ này rất được, sau đó mới nghĩ đến việc thì ra đây là bạn gái của Lôi Thanh, như vậy xem ra, cô đã có hi vọng thoát khỏi anh, đúng là chuyện tốt.

Mà Lôi Thanh lại đứng lên kéo cô ta qua một bên, sắc mặt có chút khó coi, hỏi: “Cố Tri Noãn, cô có ý gì?”

“Không có ý gì, em chỉ nói sự thật” Cố Tri Noãn không cam lòng liền yếu ớt phản bác, trong lòng lại cô đơn thêm một phần: “Một trong hai người phụ nữ kia có một người là anh thích?”

“Đúng vậy” Lôi Thanh quay đầu lại, nhìn về phía chỗ ngồi, lại chỉ nhìn thấy khuôn mặt đầy tò mò của Đinh Tiểu Viên nhìn qua bên này, còn Bùi Mộc Vân thì vẫn lạnh nhạt đứng uống nước, cũng chưa hề liếc anh một cái.

Trong lòng anh không khỏi có chút thất vọng, nhưng anh cũng đã quen rồi.

“Là cô gái lạnh nhạt kia sao” Cố Tri Noãn cười nhạt: “Lôi Thanh, không nghĩ tới anh cũng có ngày hôm nay, cô ấy hình như không hề muốn nhìn mặt anh nữa.”

Thì ra ai thích ai nhiều một chút liền bị ai đó coi thường, hơn nữa người đó còn không muốn để ý. Cô thích Lôi Thanh nhiều như thế này, mà Lôi Thanh lại bị cô gái kia hờ hững, cũng giống như cô thôi.

Một vòng tuần hoàn như vậy thật có chút buồn cười, lại không hề có nguyên nhân.

Ăn cơm không bao lâu, Bùi Mộc Vân lấy lí do rời đi để về phòng làm việc. Mà khi cô đang định đi, Lôi Thanh liền giữ cô lại: “Mộc Vân, anh có lời muốn nói với em”

Đinh Tiểu Viên thức thời đi trước, còn tặng cho Bùi Mộc Vân một ánh mắt cổ vũ.

“Anh muốn nói gì, nói nhanh lên?” Bùi Mộc Vân đưa tay vén sợi tóc xoã xuống ra phía sau đầu, giọng nói không hề có cảm xúc, không nghe ra vui buồn.

Lôi Thanh cẩn thận hỏi: “Tại sao em không tức giận?”

Bùi Mộc Vân “phì” một tiếng nở nụ cười: “Tại sao tôi lại phải tức giận. Anh có bạn gái là chuyện tốt, tôi sẽ thật lòng chúc mừng anh.”

“Tâm trạng em tốt như vậy sao? Từ tận đáy lòng em không phải chúc mừng anh có bạn gái, mà chúc mừng bản thân có thể thoát khỏi anh.” Lôi Thanh kéo Bùi Mộc Vân, đề cô lên vách tường, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Em nghĩ cũng đừng nghĩ tới.”

Bùi Mộc Vân thấy suy nghĩ của mình bị anh nhìn thấu, hung hăng liếc mắt Lôi Thanh: “Tuỳ anh nghĩ như thế nào cũng được, buông tôi ra.”

“Không buông.” Lôi Thanh có chút tức giận, anh rõ ràng có lòng tốt muốn giải thích với cô một chút, chỉ sợ cô hiểu lầm anh và Cố Tri Noãn, không ngờ người phụ nữ này lại không quan tâm cùng một chuyện với anh, nghĩ đến điều này, tâm trạng của anh không thể nào tốt được.

Bùi Mộc Vân buộc phải dịu giọng: “Tôi bây giờ phải đi làm nếu không sẽ đến muộn, hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi làm.”

“Em để cho anh hôn một cái, anh sẽ để em đi.”

Lôi Thanh phát hiện mình mỗi lần đối mặt Bùi Mộc Vân thì mình không thể nào kiên cường nổi.

“Cái gì? Anh có bệnh hả...?”

“Đúng vậy, bệnh tương tư.”

“Bệnh thần kinh...”

Chữ cuối cùng còn chưa kịp nói ra, liền bị Lôi Thanh đứng trước mặt hoàn toàn nuốt vào. Người đàn ông này thừa dịp cô không để ý, liền hôn xuống. Cô muốn dây dưa, nhưng tiếc rằng không đủ sức. Cô bị Lôi Thanh chiếm tiện nghi.

Trở về phòng làm việc, Bùi Mộc Vân ngồi vào vị trí của mình, nghĩ tới một màn vừa rồi, cô không nhin nổi mà tức giận, dựa vào cái gì mà cô luôn là người thua cuộc, lần sau nhất định sẽ cho Lôi Thanh mất mặt.

Đang lái xe, Lôi Thanh bỗng hắt xì, nếu anh mà biết được lời Bùi Mộc Vân, nhất định sẽ nói: “Đến đây đi, thật nhanh khiến anh mất mặt, anh chờ không nổi nữa.”

Vân Lý đến tìm Bùi Mộc Vân không dưới một lần, đại khái là hy vọng cô có thể vui vẻ hoà nhập làm việc, có thể đứng vững ở Vân Thượng hay không, điều quan trọng nhất chính là điều chỉnh được tâm trạng.

Nhưng lại có người thấy chướng mắt, một nhân viên nói: “Không phải là có người quen giới thiệu sao? Nếu không ai sẽ nhận một người mới vào nghề như cô ta chứ?”

Một nhân viên khác nói: “Cũng chưa biết được, còn chưa biết xoay sở thế nào đây, chỉ cần đừng phá hoại tổ chúng ta là được.”

Không ngờ là hai người cùng tổ, so sánh được lắm: “Tranh cãi vớ vẩn gì đấy, người ta có người quen giới thiệu cũng là một loại tài năng, có bản lĩnh các cô cũng đi tìm người quen như vậy đi, nhanh đi làm việc đi”

Đinh Tiểu Viên đi toilet vừa lúc nghe được mấy câu nói đó, trở lại phòng liền kể cho Bùi Mộc Vân nghe. Bùi Mộc Vân chỉ cười cười, nói: “Người khác nhiều chuyện, chúng ta cũng không thể làm gì được, làm tốt việc của mình là được.”

Dù là một tổ nhưng lại luôn có sự cạnh tranh, tuy các thành viên đều đối xử với cô không tồi, nhưng mà không thể cam đoan rằng tất cả đồng nghiệp đều tốt, đều thích cô. Bây giờ cô chỉ có thể làm tốt phần công việc trước mắt mới có thể ngăn chặn miệng lưỡi của những người đó.

Vì thế cô bắt đầu hết sức tập trung vào bản thiết kế. Được một nửa thời gian, cô gọi điện thoại cho Bùi Mộc Đoá

“Mộc Đoá, chỗ em có chuyên gia thiết kế váy cưới không?” Bùi Mộc Vân hỏi.

“Vâng, có. Nhà thiết kế là do Tử Yến mời.”

“Váy cưới có hoàn hảo không, ưng ý không?” Bùi Mộc Vân tiếp tục hỏi

“Có, em đã thử qua, nhưng còn muốn sửa vài chỗ. Sao vậy?”

Bùi Mộc Vân nghĩ nghĩ một chút rồi hỏi: “Em có ảnh chụp không? Chị nghĩ nếu kết hợp thiết kế với váy cưới của em thì kết quả chắc sẽ tốt hơn.”

“Được, chị chờ em một chút” Bùi Mộc Đoá cầm điện thoại trong tay, đi vào phòng đọc sách, cô nhớ lúc trước khi đi thử váy cưới có kêu Kiều Tử Yến chụp cho mình một bức hình.

“Đây rồi, em gửi ảnh qua email cho chị được không?”

“Email?” Bùi Mộc Vân do dự một chút, nói: “Được, em gửi qua đây đi”

Địa chỉ email này cô đã 3 năm không dùng, bây giờ mở lại phải suy nghĩ nửa ngày mới nhớ mật khẩu.

Mở email, thư mục nhận thư lại có hơn một nghìn lá thư chưa được đọc. Cô nghĩ có thể tất cả đều là thư rác nên muốn xóa đi. Sau đó cô liền mở hộp lưu trữ ra, lá thư trên cùng là của Mộc Đoá gửi cho cô, tốc độ thật nhanh. Cô nhìn xuống một chút nữa, kinh ngạc đến ngẩn cả người, ngoại trừ một ít thư rác được gửi từ bên ngoài, chỉ có một địa chỉ gửi thư duy nhất “Lôi Thanh”

Anh lại viết thư cho cô, không những vậy, còn viết rất nhiều, trong vòng 3 năm cô đi Anh.

Chuyện này.....thật kì lạ

Cô đang phân vân không biết có nên mở lá thư này ra xem không thì điện thoại reo, hai mắt cô chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, vươn tay lấy điện thoại.

“Này, chị nhận được chưa?” Giọng nói vui vẻ của Bùi Mộc Đoá trong điện thoại truyền tới .

“Ừ, nhận được rồi.” Cô mở ảnh chụp ra, có chút kinh diễm* (kinh diễm: kinh ngạc vì cái gì đó quá đẹp)

“Váy cưới này rất đặc biệt.”

“Khen thế thôi sao?” Bùi Mộc Đoá đắc ý cười nói.

“Ừ, rất đặc biệt. Em mặc vào chắc sẽ rất đẹp.” Cái váy cưới này gần như là trong suốt, nhưng chỗ nào cần kín thì che kín, ở những chỗ trong suốt có đính hạt trân châu làm đẹp. Cũng chính những hạt trân châu ấy khiến chiếc váy nhìn qua vô cùng gợi cảm mà lại cao quý, Bùi Mộc Đoá mặc vào sẽ mềm mại mà quyến rũ, rất phù hợp.

Nói chuyện cùng Bùi Mộc Đoá xong, Bùi Mộc Vân lại nhìn về phía những lá thư chưa đọc trong hộp lưu trữ, cô mở một lá thư gần đây nhất.

Gần nhất là lúc cô vừa về nước một thời gian.

“Bùi Mộc Vân, vẫn không có tin tức của em như trước, nhưng anh cũng đã quen rồi. Lại đến mùa thu, anh nhớ rõ em thích nhất mùa này, Tiểu Minh không biết mang về từ đâu rất nhiều cua hấp để ăn, mùi vị rất ngon. Nếu em ở đây thì thật tốt, anh cũng biết tính của em, nếu em ở đây cũng sẽ không nấu ăn cùng anh. Thôi, vẫn nên nói chuyện nào vui vẻ hơn một chút đi, công ty của Vân Lý khách khứa rất đông, không biết chủ ý của ai, nhưng anh nghĩ là chủ ý của anh Liễu, lại nói anh lên sân khấu hát một bài. Anh làm sao có thể hát, nhưng lại không muốn phá hư không khí vui vẻ của mọi người, vì thế..... Em có biết kết quả thế nào không? Mọi người im lặng chịu đựng giọng hát kì dị của anh....”

Bùi Mộc Vân mở một lá thư khác.

“Mộc Vân, cuối cùng là em đang ở đâu? Em cũng không hề xem thư của anh sao? Hay em đã đọc nhưng không muốn quay về, cũng có thể em đã xóa toàn bộ những bức thư đó rồi. Nhưng anh vẫn không ngừng muốn viết thư cho em, cái này có lẽ đã biến thành một phần trong cuộc sống của anh rồi.”

“Mộc Vân, không biết em đang ở đâu, nhưng chúc em một lễ Trung Thu vui vẻ.”

“Mộc Vân, lá thư này không biết em có xóa đi hay không, nhưng anh vẫn muốn viết. Bây giờ đã rất khuya, nhưng anh không thể ngủ được. Nếu 3 năm trước đây anh không cực đoan, có phải ấn tượng xấu của em với anh sẽ không nhiều, em có phải sẽ không hận anh?”

”Mộc Vân, lại đến mùa hè, em ở thành phố có nóng nực không? Thành phố B em biết đấy, mùa hè nóng muốn chết, Tiểu Dật đã chuẩn bị một nông trại trên núi, tuy rằng đường xá xa xôi, nhưng phong cảnh thật sự không tồi, hơn nữa rất mát mẻ. Nếu em ở đây, anh nhất định sẽ mang em đến đây nghỉ phép. Tiểu Dật nói buổi tối ở đây ngắm sao rất đẹp, vừa nhiều lại còn rất sáng, anh cũng muốn đi xem, nhưng nghĩ thấy chỉ có một mình anh đi, lại không đi nữa.”

“Mộc Vân, Mộc Vân, Mộc Vân.... Anh muốn được gọi em thêm vài tiếng nữa, sau đó nói cho em nghe. Hôm nay nhận được thiệp mời, tên kia dám kết hôn, làm cho người ta mở rộng tầm mắt, xú tiểu tử kia lại dám kết hôn trước anh. Vợ của anh cũng không tồi, rất được, nhưng lại là một cô ca sỹ, hy vọng bọn họ có thể hạnh phúc. Thật ra mà nói, anh cũng muốn được hạnh phúc, nhưng em lại không cho anh cơ hội này.”

.....

Bùi Mộc Vân kéo xuống đọc từng cái một, không thể tin nổi cô lại kiên nhẫn đọc hết từng lá thư một.

Anh đối với cô, tình cảm thật sự sâu đậm như vậy sao...

Chương 22: Thật giống một gia đình

Đến tận khi hoàn thành công việc, Bùi Mộc Vân mới giật mình nhớ ra thời gian cũng đã muộn rồi. Cô nhanh chóng cầm lấy túi xách chạy ra cửa, bắt taxi đi thẳng đến nhà trẻ.

Khi tới nơi Bùi Mộc Vân liền thấy nhà trẻ đã vắng tanh, những đứa nhỏ khác đều đã được bố mẹ đón đi cả rồi.

Tiểu Quả Đổng đâu? Trong lòng Bùi Mộc Vân hoảng loạn, sẽ không xảy ra chuyện trong ngày đầu tiên nhập học chứ?

“Tiểu Quả Đổng, Tiểu Quả Đổng...” Bùi Mộc Vân chạy dọc theo hành lang, nhưng mà trên hành lang trống rỗng, ngay cả một người cũng không có.

Làm sao bây giờ? Bùi Mộc Vân sợ muốn chết, lỡ như Tiểu Quả Đổng xảy ra chuyện xấu thì làm sao bây giờ?

“Mẹ của Tiểu Quả Đổng, cô có phải là mẹ của Tiểu Quả Đổng không?” Giọng của Hiệu Trưởng từ trên tầng truyền xuống, Bùi Mộc Vân như gặp được cứu tinh, vội vàng chạy lại : “Hiệu Trưởng, bà có thấy Tiểu Quả Đổng nhà tôi không?”

Hiệu Trưởng rất bình tĩnh nói: “Bố của Tiểu Quả Đổng không phải đã đón đi rồi sao?”

“Bố của nó?”

“Chính là người đàn ông buổi sáng đi cùng với cô đấy, chẳng lẽ không phải bố của Tiểu Quả Đổng?”

Thần kinh Bùi Mộc Vân như bị kéo căng, lại là Lôi Thanh, anh ta lại làm trò quỷ quái gì vậy? “Hiệu trưởng, cảm ơn bà”

Ra khỏi nhà trẻ, Bùi Mộc Vân mới nhớ là mình không có số điện thoại của Lôi Thanh, không biết người đàn ông này đưa Tiểu Quả Đổng đi đâu, có về nhà hay không?

Bùi Mộc Vân bảo taxi đi thẳng tới nhà của cô và Nguyễn Bích Dao. Nhưng mở cửa ra, bên trong không có ai, không về nhà, vậy đi đâu cơ chứ?

Bùi Mộc Vân lục tìm trong điện thoại, cô nhớ Lôi Thanh đã có lần gọi điện cho cô, nhưng rốt cuộc là số nào đây? Cô gọi vào từng dãy số xa lạ đã điện cho cô lúc trước.

Người thứ nhất không phải, người thứ hai không phải..... Cho đến khi gọi tới số thứ mười: “Lôi Thanh?”

“Mộc Vân. Em vậy mà còn lưu số điện thoại của anh?” Lôi Thanh nhếch miệng cười. Có trời mới lưu số điện thoại của anh, Bùi Mộc Vân rất muốn nói lại như vậy. “Tiểu Quả Đổng đâu? Anh làm gì Tiểu Quả Đổng rồi?”

“Ai...” Lôi Thanh thở dài: “Mộc Vân ơi là Mộc Vân, em có thể hiểu chuyện một chút được không, anh làm em có cảm giác phạm tội sao? Anh thích Tiểu Quả Đổng như vậy còn có thể làm gì nó sao?”

Bùi Mộc Vân quy kết: “Vậy tại sao anh mang Tiểu Quả Đổng đi cũng không báo cho tôi một tiếng, anh không biết tôi lo lắng thế nào ư?”

“Vậy mà em còn quên đón Tiểu Quả Đổng.” Bùi Mộc Vân cứng ngắc, cô quả thật đã quên, không thể nào phản bác.

Một lúc lâu sau, ở một ngôi nhà trong nội thành.

Bùi Mộc Vân đẩy cửa đi vào, cô nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy Lôi Thanh cách đó không xa vẫy tay với cô, cô liền đi lại, hỏi: “Tiểu Quả Đổng đâu?”

Lôi Thanh chỉ chỉ về khu vui chơi: “Đang chơi cầu trượt, em xem xem, nó chơi rất vui.”

Bùi Mộc Vân nhìn theo hướng đó, thấy Tiểu Quả Đổng thật sự chơi rất vui, còn khua tay múa chân loạn xạ. Tiểu Quả Đổng nhìn thấy cô, hét lớn lên một cách cao hứng: “Mẹ, mẹ, nơi này chơi thật vui.”

Bùi Mộc Vân đi về phía khu vui chơi, đứng bên cạnh nhìn không được dạn dò: “Tiểu Quả Đổng, con cẩn thận một chút, đừng chơi lâu quá.”

“Vâng, con biết rồi mẹ.” Tiểu Quả Đổng lại chạy lên cầu thang trượt, trượt xuống, sau đó chạy nhanh đến bên cạnh Bùi Mộc Vân, hào hứng ngẩng đầu lên nói: “Mẹ, con thích nơi này.”

Bùi Mộc Vân thấy đầu cậu chảy đầy mồ hôi thì không khỏi yêu thương: “Sao lại chơi đùa mệt như vậy” Nói xong liền lấy trong túi một chiếc khăn tay lau cho cậu: “Đã ăn cơm tối chưa?”

“Ăn, ăn hamburger, là chú mời. Mẹ, lần sau chúng ta cũng mời lại chú ấy được không? Cô giáo nói phải biết lễ phép mới là đứa trẻ ngoan.”

Bùi Mộc Vân cố ý lảng tránh chuyện về Lôi Thanh, cô bèn nói: “Ăn hamburger thì làm sao no được? Hay chúng ta đi ăn cơm nữa?”

Tiểu Quả Đổng đi dọc theo lan can của khu trò chơi, Bùi Mộc Vân chạy lên bắt lại đôi tay nhỏ bé của cậu. Tiểu Quả Đổng ưỡn bụng nói: “Mẹ, con ăn rất no rồi, ăn hamburger có thể no. Bản Hồ nói mỗi ngày bạn ấy đều ăn hamburger.”

Bùi Mộc Vân thâm nghĩ, chẳng trách lại mập như vậy, đều là từ hamburger mà ra.

Hai người cùng ngồi vào chỗ phía trước, Bùi Mộc Vân nhìn trên bàn, thấy hình như lại nhiều món hơn lúc trước.

“Em còn chưa ăn cơm chiều, anh gọi thêm vài món nữa.” Lôi Thanh lấy lòng nói.

Thật ra Bùi Mộc Vân có chút đói bụng, tuy rằng những đồ ăn nhanh đều không tốt, nhưng ăn một lần cũng không sao cả, lấp đầy bụng mới là quan trọng nhất.

Cô ngồi xuống bắt đầu tiêu diệt cái hamburger trước mặt. Lôi Thanh thấy cô không từ chối, trong lòng liền cảm thấy phấn khích.

Bùi Mộc Vân cắn một miếng hamburger, cảm thấy vẫn nên nói rõ: “Lôi Thanh, anh không nên làm như vậy, anh lần sau đừng tự ý mang Tiểu Quả Đổng đi, hơn nữa ngay cả một cú điện thoại cũng không gọi, anh không biết tôi sẽ lo lắng sao?”

Lôi Thanh thừa nhận lần này anh thiếu sáng suốt, nhưng kỳ thực anh có chút cố ý, muốn làm cho Bùi Mộc Vân lo lắng, để xem cô có gọi điện cho anh hay không, sau đó đi tìm anh: “Lần này là anh không tốt, lần sau sẽ không như thế nữa”

Trong lòng Bùi Mộc Vân muốn phun ra, lại còn có lần sau?

Lôi Thanh nhếch lông mày, nhìn thấy Tiểu Quả Đổng ngồi bên cạnh Bùi Mộc Vân, đang đấu tranh giữa đồng ô mai, lại nhớ tới lúc trước đi đón Tiểu Quả Đổng.

Đứa bé kia một mình đáng thương đứng trước cổng, nhìn những đứa trẻ khác được bố mẹ tới đón, nhưng mẹ của mình thì lại không thấy. Lúc Lôi Thanh xuất hiện, anh liền rõ ràng thấy đứa bé kia vô cùng cao hứng mà nhảy nhót.

Trên đường về, đứa bé liên tục ríu ra ríu nói chuyện với anh. Lôi Thanh hỏi: “Tiểu Quả Đổng, bố cháu trông như thế nào?”

Tiểu Quả Đổng lắc đầu: “Cháu không biết”. Lôi Thanh nhíu mày: “Sao lại không biết?”

Tiểu Quả Đổng có chút buồn bã nói: “Cháu chưa từng thấy qua bố. Mẹ nói bố đã mất. Cháu, đã mất có phải sẽ không bao giờ thấy được người kia? Cháu rất muốn có bố.” đứa bé cúi thấp đầu.

Lôi Thanh cảm thấy việc này càng ngày càng kì quái: “Bố cháu mất trước khi cháu được sinh ra?”

Tiểu Quả Đổng nghiêng đầu suy nghĩ “Cháu không biết”

Bây giờ, nhìn cô gái đang ngồi ăn trước mặt mình, trong lòng Lôi Thanh có suy đoán, nếu đó là sự thật: “Tiểu Quả Đổng có phải là con của anh hay không?”

Bùi Mộc Vân đang cầm hamburger bỗng nghe thấy Lôi Thanh hỏi, không khỏi cứng đờ, cô quả quyết nói: “Không phải.”

“Thật sự không phải?”

Bùi Mộc Vân ngẩng đầu, nghiêm túc nói: “Không phải.”

“Vậy đi, chúng ta sẽ làm xét nghiệm.”

“Xét nghiệm cái gì?”

Lôi Thanh hướng cô cười cười, sau đó vẫy tay với cô phục vụ đứng cách đó không xa. Phục vụ nhìn thấy, vội vàng đi tới, lễ phép nhiệt tình nói: “Tiên sinh, xin hỏi ngài cần gì sao?”

Lôi Thanh đứng lên, ôm lấy Tiểu Quả Đổng, dí sát mặt vào, hỏi người phục vụ: “Cô thấy hai chúng tôi có giống nhau không?”

Người phục vụ cười cười, nghĩ Lôi Thanh nói giỡn với cô, vội vàng nói: “Hai người là bố con sao có thể không giống nhau được? Rất giống nhau.”

Hai hàng lông mày của Lôi Thanh dãn ra, những lời này nghe rất xuôi tai. Anh hướng về phía Bùi Mộc Vân: “Em xem đi, cho dù là người xa lạ cũng nói rất giống, cho nên, Bùi Mộc Vân, em thừa nhận đi, Tiểu Quả Đổng chính là con anh”

Mắt Tiểu Quả Đổng vụt sáng, những lời Lôi Thanh nói cậu đều nghe hiểu, vì thế cậu quay đầu sang hỏi Bùi Mộc Vân: “Mẹ, chú thật sự là bố của con sao? Mẹ không phải nói bố đã chết sao? Nếu chú là bố của con, thì tức là con có bố, con rất hạnh phúc.”

Bùi Mộc Vân không trả lời câu hỏi của Tiểu Quả Đổng, không một câu nào cả, bởi vì cô không biết nên trả lời thế nào. Hai người kia thật sự rất giống nhau, đứng ở cạnh nhau, ai cũng có thể biết là bố con.

Vì cũng đã muộn, cậu bé kia vừa vào xe liền nhào vào lòng Bùi Mộc Vân ngủ. Đèn đường ngoài cửa xe lúc sáng lúc tối, trong xe một mảnh yên lặng, không ai nói chuyện. Khi tới nơi, cậu bé vẫn chưa tỉnh lại. Lôi Thanh dừng xe, giúp Bùi Mộc Vân mở cửa xe

“Để anh bế Tiểu Quả Đổng giúp em!” Lôi Thanh định ôm lấy Tiểu Quả Đổng

“Không cần” Bùi Mộc Vân ôm cậu bé sát vào ngực mình

“Mộc Vân, tại sao em lại bướng bỉnh như vậy? Muốn chứng minh Tiểu Quả Đổng có phải con anh hay không rất đơn giản, chỉ cần một sợi tóc, nhưng anh không muốn làm như vậy với em, em có biết vì sao không?” Lôi Thanh một lần nữa lại đưa tay qua.

Tim Bùi Mộc Vân đập loạn nhịp, hung hăng cắn cắn môi dưới, sau đó mới không cam lòng giao Tiểu Quả Đổng ra.

Ánh trăng chiếu sáng trong màn đêm, ba người đi trên đường, ánh trăng khiến cái bóng của bọn họ kéo dài. Lôi Thanh mở miệng nói: “Mộc Vân, em không cảm thấy thật ra ba người chúng ta đi cùng với nhau rất tốt sao? Rất giống người một nhà sao?”

Bùi Mộc Vân bước chậm lại, sau đó dừng hẳn. Thở dài một tiếng: “Lôi Thanh, tôi biết anh muốn bù đắp cho tôi, tôi cũng biết anh đối với tôi rất tốt, nhưng mà tình cảm phải xuất phát từ cả hai phía. Xin lỗi, tôi vẫn không hề có tình cảm với anh như trước đây. Nếu không có tình cảm thì làm sao có thể ở cùng một chỗ, không tình cảm thì ba người làm sao có thể là một gia đình?”

Từ trước tới nay, Bùi Mộc Vân nói với anh dài nhất cũng chỉ là một câu không có cảm xúc. Tuy rằng đây là cự tuyệt, nhưng Lôi Thanh không khỏi vui mừng ở trong lòng.

Tới hành lang, Lôi Thanh trao Tiểu Quả Đổng cho Bùi Mộc Vân, sau đó cười cười: “Không sao, tình cảm có thể bồi dưỡng từ từ. Cưới trước yêu sau gì gì đó đều có thể, có em là quan trọng nhất. Anh đi trước, em chăm sóc Tiểu Quả Đổng cho tốt.”

Nhìn Lôi Thanh đi xa, Bùi Mộc Vân cảm thấy bất lực. Người đàn ông này thế nào cũng không chịu buông tay, mặc kệ câu trả lời thế nào cũng vậy.

Ngày hôm sau lại là một ngày bận rộn.

Đầu tiên Bùi Mộc Vân gọi Tiểu Quả Đổng rời giường, sau đó đi chuẩn bị bữa sáng. Công ty cô bắt đầu vào lúc tám rưỡi, mà nhà trẻ của Tiểu Quả Đổng là lúc tám giờ. Cũng may nhà trẻ và công ty gần nhau, còn cùng hướng nên cô thường đi bộ đi làm.

Theo thói quen, xuống dưới lầu, lơ đãng nhìn về phía bãi giữ xe nhìn một cái, không thấy chiếc xe quen thuộc, cô nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Hôm nay đưa Tiểu Quả Đổng đi nhà trẻ bằng xe buýt. Đứa bé nhìn mọi vật ngoài cửa sổ xe, vẻ mặt tò mò, hỏi rất nhiều chuyện.

“Tiểu Quả Đổng, nhà trẻ có vui không?” Bùi Mộc Vân nhớ ra mình quên hỏi vấn đề cần thiết này

“Vâng, có rất nhiều bạn, con rất thích”.

“Tiểu Quả Đổng đã lớn rồi.” Cô không nghĩ đứa trẻ này lại có năng lực thích ứng hoàn cảnh mạnh mẽ như vậy, mới qua một ngày mà đã quen thuộc nơi đó.

“Mẹ, buổi chiều đừng quên đón con nha!”

“Được, mẹ nhớ rồi.”

Sau khi đưa Tiểu Quả Đổng đến nhà trẻ, Bùi Mộc Vân đến Văn Thượng làm việc. Giữa buổi, cô nhận được một cuộc điện thoại của công ty bất động sản, hỏi cô có muốn thuê nhà hay không? Xem qua địa điểm và giá cả, Bùi Mộc Vân thấy cũng hợp lý, nên quyết định đi xem vào giờ nghỉ trưa.

Nghe xong điện thoại, cô nhìn vào bức ảnh chụp trên bàn, lại nhớ tới những bức thư của Lôi Thanh mà cô đọc ngày hôm qua, trong lòng bất giác loạn lên.

Lúc này điện thoại đặt trên bàn lại vang lên, cô tưởng công ty bất động sản gọi lại. Vì thế khách sáo chào hỏi.

“Văn Văn...” Bên kia nhẹ nhàng gọi một tiếng

“Mẹ.” câu này cô đã nghe rất nhiều lần.

Mẹ Bùi giọng có chút nghẹn ngào: “Vân Vân, khi nào thì con về? Bố con và mẹ đều rất nhớ con...”

“Con xin lỗi, mẹ...” Bùi Mộc Vân sợ mình khóc thành tiếng, vội vàng đứng lên, đi vào thang máy.

“Khi nào có thời gian thì trở về một lần, bố mẹ sao lại có thể so đo với con. Đứa nhỏ này cũng thật ngang bướng mà, ở bên ngoài có chịu thiệt hay không? Có phải chịu khổ không?”

“Mẹ, không có.” Hốc mắt Bùi Mộc Vân ẩm ướt: “Con... cuối tuần sẽ về gặp bố mẹ.”

“Được, bố mẹ chờ con.”

Giờ nghỉ trưa, Bùi Mộc Vân muốn đi xem nhà, Đinh Tiểu Viên cũng đi cùng. Căn nhà do công ty bất động sản giới thiệu là căn nhà đã được tu sửa ngăn nắp, Bùi Mộc Vân chỉ cần mang theo hành lý và Tiểu Quả Đổng đến là có thể ở được.

Căn nhà ở hướng nam, hai phòng ngủ và một phòng làm việc, bên ngoài còn có một cái ban công lớn. Đinh Tiểu Viên vội lôi kéo Bùi Mộc Vân nói: “Căn nhà này rất được, ngay cả em cũng rất thích.”

“Vậy em có muốn thuê cùng chị không? Tiền thuê nhà có thể chia ra.”

“Em cũng muốn lắm, nhưng người nhà chắc chắn không cho.” Đinh Tiểu Viên chu miệng. Nhà cô ở ngay trong thành phố, tất nhiên là phải ở gia đình.

Bùi Mộc Vân nhìn quanh một vòng, hỏi nhân viên môi giới của công ty bất động sản: “Căn nhà này cái gì cũng rất tốt, tại sao tiền thuê lại rẻ như vậy?”

Nhân viên môi giới dừng một lát, bật cười, nói: “Là như vậy, chủ cũ của căn nhà này cần phải chuyển đi gấp cho nên phải vội vàng bán ra, nhưng giá cả thị trường bây giờ cao như vậy, người có ý định mua chắc chắn sẽ ít hơn rất nhiều so với người muốn thuê, cho nên chủ căn nhà này nói, nếu không tìm được người mua thì tìm người thuê cũng được.”

“À, thì ra là như vậy.” Bùi Mộc Vân cũng thấy không có gì là không ổn, vì thế liền ký hợp đồng, ngày mai sẽ chuyển tới.

Chương 23 : Nhãn hiệu độc quyền

Phòng làm việc to như vậy mà chỉ nghe được tiếng “sột soạt” của việc lật giấy tờ, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng gõ “lộp bộp” của bàn phím. Lôi Thanh đang nhìn dự án thiết kế Mỹ Lệ Gia Viên của nhà thiết kế Kiều, trước đây có nói bản vẽ không được tốt, dự án làm được chưa tở mĩ lắm, nhưng thực ra là anh đang cố ý gây khó dễ cho Kiều Tử Phương. Ai bảo anh ta giả mạo chồng Mộc Vân? “Chồng Mộc Vân” cái danh hiệu này không ai cũng có thể đảm nhiệm được.

Cốc cốc. . . Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi.” Lôi Thanh lên tiếng, rồi tiếp tục lật xem dự án thiết kế trong tay.

Liễu Thường Thanh đi tới, đưa văn kiện trong tay ra: “Lôi tổng, đây là bảng báo cáo tài vụ tháng này.”

“Ừ.” Lôi Thanh rót cục cũng ngẩng đầu, nhận lấy văn kiện, Liễu Thường Thanh nhìn vào mắt anh, chỉ thấy sự bình tĩnh.

Liễu Thường Thanh nói: “Lôi tổng, người môi giới bất động sản bên kia có mang tin tức đến, nói Bùi Mộc Vân đã cùng họ ký hợp đồng thuê nhà.”

Lôi Thanh nhú mày, ánh mắt thấp thoáng vui mừng: “Tốt.”

Liễu Thường Thanh nghĩ thầm, quả nhiên chỉ cần là chuyện liên quan đến Bùi Mộc Vân, ông chủ mới có thể vui vẻ.

“Còn nữa.” Lôi Thanh gấp văn kiện lại, đưa tới: “Dự án thiết kế ‘Mỹ Lệ Gia Viên’ tôi đã xem qua, không tệ, cứ theo như vậy mà làm liền đi. Ngày khởi công đó làm một tiệc rượu, mời những người mà chúng ta quen biết, việc này giao cho cậu làm.”

“Được.” Liễu Thường Thanh đáp rồi đi ra cửa.

Lôi Thanh đợi đến khi Liễu Thường Thanh đóng cánh cửa lại, rồi mới rời khỏi ghế đứng lên, nhẹ nhàng đuổi người. Hiện tại anh không thể chờ đợi được mà muốn nhìn thấy vẻ mặt của Bùi Mộc Vân khi nhìn thấy anh ở nhà mới, điều đó thật là rất thú vị.

Hôm nay Bùi Mộc Vân cố ý đặt báo thức trên điện thoại, bốn giờ rưỡi cô đã đến nhà trẻ đón Quả Đổng về phòng làm việc.

“A, đứa bé trai này thật là đáng yêu nha, con ai đây ạ?” Đinh Tiểu Viên nhìn thấy Quả Đổng, không khỏi tò mò mà hỏi.

“Là con chị.” Bùi Mộc Vân rất thần thần nói: “Quả Đổng, chào dì đi.”

“Hả, chị. . . Con trai.” Khuôn mặt bình thường của Đinh Tiểu Viên bỗng trở nên kinh ngạc: “Chị chỉ lớn hơn em một chút, không chỉ kết hôn rồi, mà ngay cả con trai cũng lớn như thế, không phải là nhanh quá sao? Nhưng mà không đúng, thế người đàn ông hôm qua là ai ạ?” Đinh Tiểu Viên nhìn Quả Đổng từ trái sang phải một cách tỉ mỉ “Dáng dấp hai người này thật sự rất giống nha, vậy người đàn ông hôm qua kia là ba cháu sao?”

Đôi mắt to của Tiểu Quả Đổng nhấp nháy rất đúng lúc mà chen vào một câu: “Dì, mẹ cháu nói ba đã chết rồi.”

“Hả?”

“Được rồi, được rồi, đừng ngồi đó mà tám chuyện nữa, về chỗ vẽ thiết kế của em đi.” Để đề phòng Đinh Tiểu Viên lại hiểu kỳ hỏi ra vấn đề ngoài dự tính, Bùi Mộc Vân vội vàng để cô đi.

Bùi Mộc Vân dẫn Quả Đổng ngồi vào vị trí bên cạnh mình, sau đó lấy từ trong túi ra chai sữa chua, cầm ông hút vào rồi đưa tới: “Con có đói bụng không?”

Tiểu Quả Đổng hút sữa chua, lắc đầu, “Con không đói bụng, ở nhà trẻ có ăn cơm trưa rồi ạ, hôm nay được ăn hamburger.”

“Vậy ăn có ngon không?”

“Dạ ăn rất ngon.”

Bùi Mộc Vân ngồi xổm người xuống, sờ sờ đầu Quả Đổng nói: “Quả Đổng, con ngoan ngoãn ngồi chờ ở đây, chờ cho mẹ tan ca rồi cùng con về nhà có được hay không?”

“Dạ được.” Tiểu Quả Đổng rất khéo léo ngồi ở một bên: “Mẹ, mẹ làm việc đi, con không quấy nhiễu mẹ nữa.”

Bùi Mộc Vân cười hiểu ý, một lần nữa ngồi lại vị trí của mình, tiếp tục bản thiết kế dang dở.

Cậu bé ngồi hút sữa chua, nhớ lại lời Đinh Tiểu Viên nói, không nhận được hỏi: “Mẹ, người đàn ông mà dì kia nói là ai vậy ạ?”

Bùi Mộc Vân quay người lại, nhéo má cậu bé, “Không có người đàn ông nào hết, mau uống nhanh đi, dì kia chỉ nói vậy thôi.”

“A.” Tiểu Quả Đổng có hơi chút thất vọng, cậu luôn cảm thấy mẹ mình có rất nhiều điều không muốn nói với cậu, chẳng qua cậu mới chỉ là một đứa trẻ, chỉ có thể thở dài với thế giới phức tạp của người lớn thôi!

Sau khi tan ca, việc đầu tiên là Bùi Mộc Vân dẫn theo Quả Đổng đi siêu thị, buổi tối cô muốn làm cơm cho Quả Đổng ăn, thế nhưng cái tủ lạnh trong nhà gần như trống rỗng. Hơn nữa cô phải chuyển đi, dù sao cũng phải bằng cách nào đó trang bị đầy đủ cho tủ lạnh nhà Nguyễn Bích Dao.

Mua hai túi gì đó, rồi đi trả tiền, sau đó Bùi Mộc Vân dẫn theo Quả Đổng ra cửa siêu thị, đứng ở bên lề đường đón xe.

Có thể là sự thay đổi của thời gian, nên trên đường xe taxi rất ít. Đợi hơn nửa ngày cũng không gặp một chiếc xe nào đi qua, lúc này Bùi Mộc Vân nghĩ nếu mà mình có một chiếc xe tốt thì biết bao nhiêu. Cô tính toán trong lòng, hiện nay tiền tích góp trong tay thì không mua được, chỉ phải chờ sau khi đi làm quen với nơi sống, tích chút tiền, như vậy mới có cơ hội mua chiếc xe, không rành lái xe thì mua xe đẩy cũng được.

Cô đang ngổn ngang với những tâm sự này, thì đột nhiên có người kêu một tiếng, “Quả Đổng.”

Hai người đều quay lại hướng phát ra tiếng, Kiều Tử Phương cũng đang xách theo một đồng túi đồ đạc mua từ siêu thị đi tới.

“Làm sao mà trùng hợp vậy, hai người cũng tới siêu thị này sao?” Kiều Tử Phương cười nói.

Bùi Mộc Vân nhìn cái túi trong tay anh, rồi lại nhìn cái túi trong tay mình, “Đúng vậy, thực sự rất là đúng dịp.”

Kiều Tử Phương nói: “Nhưng mà vừa rồi sao lại không thấy hai người nhỉ?”

“Chắc là siêu thị đông quá.”

Quả Đổng đứng dính vào mẹ cậu bên cạnh, len lén liếc Kiều Tử Phương.

“Con làm sao vậy, Quả Đổng, thấy chú thì không vui sao?” Kiều Tử Phương muốn đưa tay sờ đầu Quả Đổng, nhưng Quả Đổng lại quay đầu đi, tay của Kiều Tử Phương cũng dừng lại giữa không trung.

Bùi Mộc Vân thấy thế, đành phải lôi Quả Đổng ra, “Làm sao vậy Quả Đổng, con làm sao mà phải bĩu môi?”

Quả Đổng mở miệng nói, “Con đói bụng rồi.” Nói xong, liền bám dính Bùi Mộc Vân, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên.

“Thằng nhóc này.” Bùi Mộc Vân đành phải cười giải thích, “Quả Đổng chắc là sợ người lạ, Tử Phương anh đừng để ý nha.”

“Không có gì đâu.” Kiều Tử Phương cười, “Hai người không phải là đang chờ xe sao, nếu không thì để tôi đưa hai người về, đoán chừng giờ này ở đây cũng không có xe đâu.”

Bùi Mộc Vân suy nghĩ một chút rồi cũng đồng ý.

Đến nhà, Bùi Mộc Vân vốn là muốn giữ Kiều Tử Phương ở lại cùng ăn cơm, nhưng khi nhìn vẻ mặt Quả Đổng không mấy vui vẻ lắm, đành phải nói mời lại hôm khác cho có lệ.

Sau khi chờ Kiều Tử Phương đi, Bùi Mộc Vân ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng hỏi: “Quả Đổng, rốt cuộc hôm nay con làm sao vậy?”

“Con không thích chú kia.” Cậu bé rất thẳng thắn nói ra ý nghĩ của chính mình.

“Tại sao vậy?” Bùi Mộc Vân không rõ, nhìn Kiều Tử Phương rõ là một người thật ôn hòa, thế nào mà Quả Đổng cũng không thích nhỉ?

“Mẹ.” Cậu bé kia kêu một tiếng, nhào tới ôm cổ của Bùi Mộc Vân, tập trung mà nói: “Mẹ, chú kia có thể sẽ cướp mẹ đi sao?”

“Hả?” Bùi Mộc Vân dở khóc dở cười, “Chú ấy làm sao mà cướp mẹ đi được chứ?”

“Tiểu Kỳ ngồi bên cạnh con nói có cái chú không quen kia đã cướp mẹ của cậu ấy đi rồi, bạn ấy buồn mà khóc. Mẹ, mẹ đừng để cho cái chú kia đem cướp mẹ đi có được không?” Khóe mắt của Tiểu Quả Đổng đỏ lên.

Bùi Mộc Vân thở dài, cuối cùng cũng hiểu được ý của Tiểu Quả Đổng. Thằng bé vô cùng mất cảm giác an toàn, cậu sợ Kiều Tử Phương sẽ can thiệp vào cuộc sống của bọn họ, cậu phải chia sẻ mẹ của mình với chú kia. Mà cậu sợ nhất là Bùi Mộc Vân lại một lần nữa không cần cậu.

“Được, mẹ sẽ không để cho chú cướp đi đâu. Chúng ta móc ngoéo . . .”

“Nhưng mà mẹ à, con vẫn tương đối thích chú Lôi Thanh hơn, nếu như mẹ muốn cho người khác cướp đi, thì người đó có thể là chú Lôi Thanh không ạ?”

A!?

Chương 24 : Hai người ở sát vách

Buổi tối, Bùi Mộc Vân làm cho Quả Đổng món mì tương, cậu bé ăn rất ngon. Một hơi ăn hết cả bát lớn, sau khi ăn xong lại đòi muốn ăn nữa, Bùi Mộc Vân sợ cậu ăn nhiều thì buổi tối ngủ lại chống đối, cho nên không dám cho cậu ăn nữa.

Ăn cơm xong, Bùi Mộc Vân cùng Quả Đổng xem phim hoạt hình một lát, đến gần bảy giờ, bắt đầu xả nước cho cậu tắm. Tắm được một nửa, điện thoại đặt trên bàn trà trong phòng khách vang lên. Vào giờ này thì là ai được chứ? Bùi Mộc Vân cho là Lôi Thanh gọi điện thoại đến quấy rầy cô, cho nên cố ý không ra ngoài nhận.

Chờ tắm xong cho Quả Đổng, cô mới đến phòng khách lấy máy trên bàn trà, một chuỗi số dài, không giống số trong nước, người đầu tiên cô nghĩ tới là Nguyễn Bích Dao.

Điện thoại vừa tiếp thông tình thì âm thanh vui mừng đến vang động đất của Nguyễn Bích Dao truyền tới, “Mộc Vân, ngày mai tớ về nước, cậu muốn có quà gì không?”

Bùi Mộc Vân cười, “Không cần, cậu trở về là tốt rồi. Ngày mai cậu bay mấy giờ, có muốn tớ đi đón cậu không?”

”Không cần, xe tớ đậu ở trong sân bay mà. Hey, nói về việc này, hay là xe tớ để lại cho cậu dùng, không có xe chắc chắn sẽ bất tiện lắm?”

Bùi Mộc Vân nói: “Không có sao, mọi thứ đều tốt mà.”

Nguyễn Bích Dao bỗng nhiên hỏi: “Cái đó, cậu không có giận tớ chứ?”

Bùi Mộc Vân suy nghĩ một chút, Nguyễn Bích Dao chắc tức giận chuyện cô giao phó Quả Đổng cho Lôi Thanh. “Không có, tớ làm sao có thể dễ dàng tức giận như vậy được? Được rồi, nói cho cậu biết một việc, ngày mai tớ sẽ chuyển nhà, không thể giúp cậu trông nhà được rồi.”

“Chuyển nhà? Nơi ở chắc phải là tốt lắm, mà tại sao lại muốn chuyển nhà?” Nguyễn Bích Dao có chút bất an hỏi.

Bùi Mộc Vân đưa tay tắt ti vi, đi về hướng phòng khách. “Đúng, đúng là rất tốt, nhưng sao tớ có thể làm phiền cậu nhiều vậy, còn nữa nhà tớ tìm cách chỗ làm việc và nhà trẻ của Quả Đổng đều không xa, rất thuận lợi.”

Nguyễn Bích Dao bĩu môi, “Được rồi, chuyển sang nhà mới, cậu phải mời cơm.”

“Được, sẽ chờ cậu trở về.”

Ngày thứ hai, theo thường lệ Bùi Mộc Vân sau khi rời giường thì sắp xếp gọn gàng trước cho Quả Đổng, rồi lúc này mới sắp xếp gọn gàng cho chính mình. Chờ sau khi chuẩn bị tốt mọi thứ, cũng đã hơn tám giờ. Cô dẫn Quả Đổng đi xuống lầu, không ngờ Lôi Thanh đã chờ ở dưới lầu.

Quả Đổng vừa nhìn thấy Lôi Thanh, vui vẻ mà xông đến, ôm cổ, “Chú, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Lôi Thanh ôm lấy Quả Đổng, anh nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi: “Có nhớ chú không hả?”

“Có ạ.” Cậu bé kia hỏi: “Chú, sao ngày hôm qua chú không có tới đón con tan học?”

“Con mong chú đến đón con lúc tan học sao?”

“Mong ạ.”

Lôi Thanh giương mắt dò xét Bùi Mộc Vân, không thấy cô có biểu hiện gì, vì thế cố ý khoa trương mà nói: “Vậy mỗi ngày chú đều tới đón con, có được hay không?”

Cậu bé kia vừa nghe, liền vỗ tay và nói: “Được được ạ.”

Bùi Mộc Vân nhẫn nhịn cơn giận, tên tiểu tử này hoàn toàn là chân ngoài dài hơn chân trong!

“Quả Đổng, tới đây mẹ ôm nào.” Cậu bé kia xấu hổ một chút, lúc này mới nhào vào lòng Bùi Mộc Vân. Bùi Mộc Vân không cam lòng, cố ý nói độc địa: “Lôi tổng anh thật đúng là rất rảnh rỗi, mỗi ngày đều có thời gian để ý tới việc làm của hai mẹ con chúng tôi, hóa ra công ty của các anh không có việc gì để làm sao?”

Lôi Thanh kéo cánh cửa xe lại, “Quan tâm mẹ con em là việc cần làm, ai kêu anh yêu em chứ!”

Bùi Mộc Vân bị những lời này của anh ta mà ghen nói không ra lời, để không muốn cùng anh ta nói nhảm nhiều, cô ôm Quả Đổng nghe theo ngồi vào trong xe, dù sao qua hôm nay cô cũng sẽ chuyển nhà, để xem anh ta làm thế nào mà tìm được đến?

Buổi trưa, Bùi Mộc Vân dùng thời gian nghỉ ngơi để trở về nhà Nguyễn Bích Dao một chuyến, đem đồ đã thu dọn đem qua ra, đón xe taxi mang đến nhà thuê hiện tại. Hành lý của cô cũng không nhiều, mang một chuyến như vậy cũng đủ rồi.

Đến nhà mới rồi, cô nhìn quanh bốn phía một cái, phát hiện có rất nhiều thứ phải sửa chữa. Nhà có hai cái phòng, vừa vặn cô một cái, Quả Đổng một cái. Căn phòng của Quả Đổng cần có giường, rèm cửa sổ cũng cần đổi, còn muốn mua cho cậu bé thêm nhiều món đồ chơi mới.

Cô lại đón xe ra cửa hàng để mua cho Quả Đổng một chiếc giường nhỏ hai mét, còn có hàng loạt tủ quần áo, cùng bàn học. Lúc sau cô lại mua rèm cửa sổ, bàn nhỏ uống trà cùng thảm trải sàn... Sau khi xong cô lại chạy tới siêu thị, mua nồi bát gáo chậu, dầu ăn gạo tương giấm, khi về nhà còn thuận đường mua vài túi chè trôi nước.

Cô nghĩ dù sao thì cũng phải dọn dẹp nhà mới, chè trôi nước vẫn là phải ăn. Buổi tối, cô dự định hấp chè trôi nước cho Quả Đổng ăn. Làm xong mọi việc cũng đã quá giờ đi làm, cô vội vội vàng vàng chạy đến “Vân Thượng” .

Sắp giờ tan việc, cô nhận được tin nhắn ngắn của Lôi Thanh, Lôi Thanh nói anh sẽ đi đón Quả Đổng, có thể sẽ lâu một chút mới trở lại.

Bùi Mộc Vân biết người đàn ông này sẽ như vậy, hiện tại cũng chỉ có thể tùy anh ta. Cô thu dọn xong đồ đạc rồi trở lại nhà mới. Buổi trưa đi được cũng rất vội vàng, trong nhà vẫn còn là một mớ hỗn độn. Hiện tại thì Quả Đổng không có ở nhà, cô có thể nhân cơ hội tốt này mà dọn dẹp một lát.

Chờ dọn dẹp xong, cô nhìn đồng hồ đeo tay, thời gian đã hơn bảy giờ, nhưng mà vẫn như cũ, Lôi Thanh vẫn còn chưa đưa Quả Đổng về lại.

Chẳng lẽ anh đưa Quả Đổng đến nhà Nguyễn Bích Dao đó sao? Nhưng mà nếu tìm không thấy cô, hẳn là vẫn phải gọi điện thoại cho cô mới đúng chứ? Bùi Mộc Vân xoay chiếc điện thoại, không có cuộc gọi nhớ nào.

Cô đành phải lục lại số điện thoại trước đây, một vài tiếng thì Lôi Thanh liền nhận. Giọng nói Bùi Mộc Vân có chút không tốt hỏi: “Này, anh đem con tôi mang đi đâu rồi, thế nào còn chưa đưa về?”

Lôi Thanh rất vô tội nói: “Anh không hề đem con trai em mang chạy đi đâu nha, vẫn luôn ở bên cạnh anh. Em mở cửa đi?”

“A?” Bùi Mộc Vân có chút không giải thích được, đột nhiên nghĩ lại một chút, chẳng lẽ không đến chỗ Nguyễn Bích Dao đó sao? “Cái kia... Anh nói cho tôi biết anh ở đâu, tôi qua đón Quả Đổng ngay.”

“Không cần, em mở cửa đi?”

Bùi Mộc Vân buồn bực, anh ta làm sao mà cứ nhấn mạnh việc mở cửa, chẳng lẽ đang ở ngoài cửa sao? Không thể nào, cô còn chưa nói cho Quả Đổng mà? Chẳng lẽ nhanh như vậy mà anh đã điều tra ra được địa chỉ nhà mới của cô sao?

Bùi Mộc Vân nghĩ như vậy, trong lòng kêu to không ổn.

Cô để điện thoại di động xuống, chạy tới mở cửa. Cửa vừa mở ra, nhưng mà ngoài cửa cũng không có người! Người đàn ông này rốt cuộc giờ trò quỷ gì đây? Cô đang muốn gọi điện thoại lần thứ hai cho Lôi Thanh, thì cửa phòng sát vách lại mở, Tiểu Quả Đổng vui sướng chạy vội ra, ôm cổ Bùi Mộc Vân, cười nói: “Mẹ, nhà chú ấy có rất nhiều món đồ chơi, chơi rất thích.”

“Nhà chú ấy?” Bùi Mộc Vân buông Quả Đổng, nhìn qua cửa nhà Lôi Thanh, rồi lại nhìn qua cửa nhà mình, khó có thể tin mà hỏi: “Anh ở...ở đây?”

Lôi Thanh cực thoải mái mà nhún nhún vai, “Đúng vậy, không nghĩ tới chúng ta lại thành hàng xóm.”

Bùi Mộc Vân nghĩ như thế nào cũng đều cảm thấy không được hợp lí, “Anh tại sao lại ở nơi này?”

“Anh vốn đã ở đây mà?”

“Không đúng. Ai tôi cũng đều không nói, làm sao anh biết tôi ở nơi này chứ?” Bùi Mộc Vân hoảng hốt hiểu ra, “Nhất định đều là do anh sắp đặt, chả trách chẳng có gì mà người môi giới bất động sản gọi điện thoại cho tôi, còn nói cái gì mà chủ nhà di dân nên vội vã bán lại căn nhà... chính anh sắp đặt chuyện này đều là lời nói dối, chính là khiến tôi thuê nơi này? Lôi Thanh, anh thật hèn hạ.”

“Anh hèn hạ thế thì sao nào? Không phải là vì anh muốn tốt cho em sao? Chẳng phải em đang vội vã tìm nhà sao? Anh ở sát vách lại vừa lúc có người muốn thuê, dù sao thì nước phù sa không chảy ruộng người ngoài, không phải người nào cũng cho thuê được, hơn nữa em chuyển đến, anh có thể thuận tiện chăm sóc cho em?”

“Ai muốn anh phải chăm sóc? Đúng là tự nhận mà. Quả Đổng, đi, về nhà.” Bùi Mộc Vân tức giận dắt Quả Đổng đi về hướng nhà mình.

Vào cửa nhà, Tiểu Quả Đổng có chút bất an hỏi: “Mẹ, mẹ lại cãi nhau với chú nữa sao?”

“Không có.” Bùi Mộc Vân phát hiện mình vừa mới thất lễ trước mặt Quả Đổng, cô vội vàng giải thích, “Mẹ chỉ là đang cùng chú nói đạo lý. Nhưng mà cái đạo lý này, mẹ thì nghĩ là như thế này, còn chú lại cho rằng là như thế kia, cả hai bất hòa ý kiến.”

“A.” Tiểu Quả Đổng cái hiểu cái không.

“Được rồi.” Bùi Mộc Vân cười nói: “Hôm nay chúng ta dọn sang nhà mới, con có phòng riêng của mình rồi, có thích đi xem hay không?”

“Có thật không ạ? Có đúng là con có giường riêng của mình không ạ?”

“Đương nhiên là có.”

Bùi Mộc Vân đẩy cửa phòng ra, Tiểu Quả Đổng mới nhìn lần đầu mà đã không thể không thích căn phòng mới.

Rèm cửa sổ của phòng mới là màu lam đậm, có hình vẽ ngôi sao. Giường riêng là màu lam nhạt, còn có tủ quần áo và bàn học, tất cả đều là màu lam nhạt, ngay cả sàn nhà cũng là lam nhạt.

“Mẹ, con rất thích phòng này. Sau này chúng ta vẫn sẽ ở chỗ này chứ?”

Bùi Mộc Vân ngồi xổm người xuống, gập đầu một cái nói: “Ừ, chỉ cần Quả Đổng thích, thì mẹ với con cùng nhau ở chỗ này, có được hay không?”

“Dạ.” Cậu bé kia hưng hăng gập đầu một cái, hiện tại cậu bé có cảm giác mình thật là hạnh phúc, có mẹ, có chú, còn có cả căn phòng của mình.

Sau đó xem qua căn phòng, Bùi Mộc Vân xuống bếp lấy chè trôi nước, Tiểu Quả Đổng đứng ở trong phòng của mình chơi.

Bùi Mộc Vân lấy chè trôi nước ra, múc vào trong chén, sau đó tìm đến phòng của Quả Đổng. Đi tới cửa, nghĩ thấy không bình thường, trong phòng có tiếng cười nói. Cô vừa đi vào nhìn, đúng là Lôi Thanh cũng ở đây.

“Tại sao anh lại ở đây?” Bùi Mộc Vân lớn tiếng hỏi.

Tiểu Quả Đổng vội vàng kéo vạt áo Bùi Mộc Vân, “Mẹ, là con mời chú sang đây chơi. Con có phòng mới, cô giáo nhà trẻ nói mình mà có chuyện vui mừng thì phải chia sẻ với bạn tốt, chú ấy là bạn tốt của con, nên con mới chia sẻ cùng chú ấy, mẹ đừng trách chú ấy nữa, có được không?”

Nhìn cậu bé này nói đạo lý rõ ràng xong, Bùi Mộc Vân dù tức giận cũng không có cách nào mà phản bác lại trước mặt anh ta.

Lôi Thanh nín cười, cậu bé này đúng là cứu tinh của anh, tài ăn nói giỏi lắm!

“Được rồi, đi ra ngoài ăn chè trôi nước nào.” Bùi Mộc Vân oán hận mà liếc Lôi Thanh một cái, đành phải dịu giọng nói xuống.

Ngồi ở trước bàn ăn, Tiểu Quả Đổng thấy trước mặt mình có chè trôi nước, nhưng trước mặt Lôi Thanh lại không có, cho nên đem chén của mình bưng đến trước mặt Lôi Thanh nói: “Chú, chú ăn đi.”

“Không được, con mau ăn đi, chẳng phải con nói đói bụng rồi sao?” Lôi Thanh lại đem chén bưng đến trước mặt Quả Đổng.

Bùi Mộc Vân thấy tình cảnh này, liền từ trong phòng bếp bưng ra một chén, đẩy đến trước mặt Lôi Thanh, lạnh lùng nói: “Anh thật đúng là không biết xấu hổ, còn cùng con trai tôi giành đồ ăn.”

Lôi Thanh nhìn thấy chén chè trôi nước trước mặt, không khỏi vui vẻ nói: “Cái chén này là dành cho anh ăn sao.”

Bùi Mộc Vân không đáp, tự mình ăn chè trôi nước. Lôi Thanh nghĩ, người phụ nữ này tuy nói năng chua ngoa, nhưng trái tim đã mềm lòng, vậy có coi là thành công của anh đang tiến gần hơn một chút nữa?

Chương 25: Về nhà cũng rất tốt

Ăn chè trôi nước xong rồi, Bùi Mộc Vân dọn chén đĩa mang vô nhà bếp, cô tưởng người sang đây có thể tự mình biết mình, Lôi Thanh ngay cả chè trôi cũng ăn, dù sao cũng cần phải đi. Thế nhưng đến lúc cô rửa chén đĩa xong, ra khỏi cửa nhà bếp, chỉ thấy hai người một lớn một nhỏ đang ở trong phòng khách chơi vui vẻ.

Đường đường là một tổng giám đốc của tập đoàn, lúc này lại giống như đứa bé chơi cùng nhau và để cho đứa bé kia cười đi, hình tượng này hoàn toàn bị sụp đổ, trên đời này thật sự có thứ gọi là vô quýt dày có móng tay nhọn mà!

Bùi Mộc Vân nhìn một hồi, tự nhiên lại không muốn gia nhập vào đội ngũ của bọn họ. Nếu Lôi Thanh muốn làm, vậy cứ để cho hắn làm đi, cô cũng không xen vào. Con trai theo người khác, cô hoàn toàn thanh thản vui vẻ. Bùi Mộc Vân vào phòng của mình, mở bản vẽ ra vẽ một chút.

Cũng không biết trải qua bao lâu, bản thiết kế của cô đã vẽ xong rồi. Cô theo thói quen mà xoay xoay cổ, lẳng lặng lắng nghe động tĩnh ngoài cửa, hình như không có âm thanh nào hết, lẽ nào Lôi Thanh đi rồi?

Cô đứng lên, mở cửa, đi ra ngoài. Trong phòng khách thật sự không có thân ảnh của hai người.

“Quả Đổng...” Cô nhẹ nhàng gọi một tiếng, không ai trả lời. Lại vừa nhìn thấy, trong phòng Quả Đổng có ánh sáng hắt đến. Cô lặng lẽ đi tới, đứng ở chỗ cánh cửa, lại nhìn thấy hai người nằm trên giường nho nhỏ của Quả Đổng, một là thằng bé, người còn lại là Lôi Thanh.

Hai người không phát ra âm thanh gì hết, hình như là đang ngủ.

Bùi Mộc Vân lặng lẽ đi về phía trước, kéo chăn đắp lên người Quả Đổng. Cô đem chăn kéo qua thì chăn rơi xuống người Lôi Thanh, cô dừng một chút, đưa tay nhẹ nhàng kéo chăn qua người Lôi Thanh.

Sau khi làm xong, lúc cô sắp xoay người rời đi, tay của Bùi Mộc Vân đột ngột bị một người nắm lại. Cô quay đầu lại, nhìn thấy một đôi mắt trong vắt, đôi mắt đó đang nhìn cô chằm chằm.

“Anh nghĩ rằng em đối với anh là không quan tâm, không nghĩ tới em lại có thể đắp chăn cho anh.” Lôi Thanh đột nhiên dùng một chút lực, Bùi Mộc Vân lão đảo một cái, ngã xuống tới lồng ngực Lôi Thanh, “Xem ra em vẫn còn quan tâm anh.” Hắn vẫn còn cười.

Bùi Mộc Vân hừ lạnh, “Đừng tự mình đa tình, tôi sợ Quả Đổng bị lạnh.”

“Phải không?” Hai tay của Lôi Thanh nắm thật chặt, mặt của Bùi Mộc Vân cùng mặt của hắn gần như là dán vào nhau.

“Anh buông tôi ra, anh muốn làm sao?” Bùi Mộc Vân cảnh giác ngẩng đầu, đã thấy Lôi Thanh đang nhìn mình thăm thiết, ánh mắt kia đậm nhưng hình như lại hơi biến đổi.

Cô đột nhiên cảm thấy có một tia nguy hiểm đang hướng tới dần.

“Em hỏi anh muốn làm sao? Anh muốn hôn em.” Lôi thanh thẳng thắn.

Bùi Mộc Vân nghe thấy tự nhiên rất tức giận, “Buông ra, lưu manh.”

“Không buông, anh nghĩ như vậy rất hạnh phúc.” Lôi thanh hít sâu một hơi, đem mặt mình vùi vào cổ Bùi Mộc Vân. “Mộc Vân, em biết không? Việc làm giống như lúc này, trước đây anh ngay cả nằm mơ cũng đều không mơ được.” Hắn nhẹ nhàng cười, “Em biết em có giá như thế nào không? Em đối với anh mà nói là một thứ xa xỉ, có nhiều tiền hơn nữa cũng không mua được.”

“Hừ, đúng vậy, tôi ở trong mắt anh không khác gì hàng hóa, trước kia là vậy, hiện tại cũng là như vậy sao?” Bùi Mộc Vân lạnh lùng nói.

“Xin lỗi, thật sự xin lỗi em. Em sẽ tha thứ cho anh chứ?”

Bùi Mộc Vân không có tiếp lời, cũng không có giãi dụa, cứ như vậy tùy ý để cho Lôi Thanh ôm.

Một tuần rất nhanh lại trôi qua, Bùi Mộc Vân và Bùi Mộc Đóa thiết kế trang sức cũng sắp xong. Vào cuối tuần, cô nhận được điện thoại của Bùi Mộc Đóa.

“Chị, chị nói cuối tuần muốn đi thăm ba mẹ, chị sẽ không quên chứ?” Bùi Mộc Đóa thảo luận với Bùi Mộc Vân trong điện thoại.

“Không...Không có, chị sẽ đi mà.”

Tắt điện thoại di động, Bùi Mộc Vân vẫy vẫy tay gọi tiểu Quả Đổng, “Quả Đổng đi thôi.”

Tiểu Quả Đổng buông món đồ chơi, rất lanh lợi mà đi tới, “Mẹ, có phải mẹ muốn dẫn con đi ra ngoài chơi không?”

“Con rất muốn đi ra ngoài chơi sao?” Bùi Mộc Vân hỏi.

Tiểu Quả Đổng gật đầu, “Dạ, con nghe Hồ Béo nói đi chơi ở vườn bách thú rất vui, khi nào mẹ dẫn con đi?”

Vườn bách thú, được, ngày mai mẹ dẫn con đi có được hay không? Ngày hôm nay, trước tiên mẹ sẽ mang con đi tới một chỗ, nơi đó có ông ngoại, bà ngoại, còn có dì.”

“Có nhiều người như vậy sao?” Tiểu Quả Đổng nín nọt cười, “Dạ được.” Thế nhưng đột nhiên khuôn mặt của cậu bé lại hạ xuống, “Nhưng mà mọi người sẽ thích Quả Đổng chứ?”

Bùi Mộc Vân xoa nhẹ khuôn mặt của thằng bé, “Nhất định, mọi người nhất định sẽ thích con mà.”

Bùi Mộc Vân dẫn Quả Đổng ra cửa, lúc đi qua cửa hàng, nghĩ rằng không thể tay không đi tới. Vì vậy đi vào cửa hàng mua một ít đồ dinh dưỡng xước trên tay, lúc này mới lái xe đi tới nhà bố mẹ.

Bố Bùi Mộc Vân là hiệu trưởng của một trường tiểu học, mẹ là giáo viên trung học, có thể nói họ là thư hương môn đệ. Bởi vậy họ giáo dục con cái có chút nghiêm ngặt. Bùi Mộc Vân nhớ kỹ lúc nhỏ cũng không dám phạm sai lầm gì lớn, duy nhất một lần là bố cùng mẹ cô kêu không đồng ý để cô gả cho Mục Thiếu Du.

Đứng ở cửa, Bùi Mộc Vân do dự cả nửa ngày, lúc này mới dám nhấn chuông cửa.

Mở cửa ra chính là Bùi mẹ. Bà nhìn thấy người ngoài cửa, đầu tiên là sửng sốt một chút, lát sau hết sức vui mừng mà bật khóc, “Mộc Vân, con gái, con cuối cùng cũng đã trở về.”

“Mẹ...” Bùi Mộc Vân kêu một tiếng, rốt cuộc cũng không nói ra lời.

“Mẹ, chị, hai người không thể vào rồi nói sao?” Bùi Mộc Đóa từ trong phòng đi tới, liếc mắt trông thấy có một cậu bé đáng yêu đang đứng bên cạnh chị mình, không khỏi tò mò mà hỏi: “VẬY cậu bé này là ai? Đáng yêu quá.”

Bùi Mộc Đóa vừa nói như thế xong, Bùi mẹ lúc này mới chú ý tới bên cạnh Bùi Mộc Vân còn có một người, một người nhỏ bé.

“Thằng bé này...”

Bùi Mộc Vân đẩy tiểu Quả Đổng về phía trước, cười nói: “Quả Đổng, gọi đi, bà ngoại, dì.”

Tiểu Quả Đổng đưa tay ra gãi gãi đầu, âm thanh còn mùi sữa non nót kêu lên, “Bà ngoại, dì.”

“Thằng bé này, của con?” Bùi mẹ vô cùng kinh ngạc.

“Dạ, nó tên là Quả Đổng.” Bùi Mộc Vân kéo tay Quả Đổng, vẻ mặt yêu thương.

Tiểu Quả Đổng thấy bà và dì xa lạ có vẻ không thích mình, không phải rất thích dáng vẻ của nó, trong lòng nó có một chút khó chịu. Thằng bé cúi mặt xuống, kéo kéo góc áo của Bùi Mộc Vân.

Bùi Mộc Vân chú ý tới động tác của Quả Đổng. Vì vậy ngồi xổm xuống, hỏi: “Làm sao vậy, Quả Đổng?”

“Mẹ...” Tiểu Quả Đổng nhẹ giọng nói: “Hài người có phải hay không không thích Quả Đổng?”

“Làm sao như vậy được?” Bùi Mộc Đóa ôm lấy bả vai của thằng bé, hôn trên mặt nó một cái, “Dì thế nào lại không thích tiểu Quả Đổng? Còn có bà ngoại thích nữa, chỉ có một chút việc bất ngờ mà thôi.”

Thằng bé lại hỏi: “Bất ngờ cái gì ạ?”

“Bất ngờ à...” Bùi Mộc Đóa đảo mắt vòng vòng, giải thích nói: “Bất ngờ là không nghĩ tới mẹ con lại dẫn con tới, rất kỳ quái.”

“Là con rất kỳ quái sao? Con lớn lên không giống với mọi người sao?”

“A?” Bùi Mộc Đóa sững sốt, bỗng nhiên cười ha ha, “Chị, con trai của chị thật sự rất buồn cười.”

Bùi mẹ đưa tay bế thằng bé kia, “Con không kỳ quái, Quả Đổng của bà lớn lên sẽ đẹp trai nhất.” Đột nhiên xuất hiện một người cháu ngoại đáng yêu, Bùi mẹ thế nào mà không thích được chứ?

“Đi, chúng ta đi tìm ông ngoại.” Bùi mẹ ôm thằng bé vào nhà.

“Bố ấy...” Bùi Mộc Vân có chút do dự.

“Đi thôi, chị còn sợ bố phải không.” Bùi Mộc Đóa kéo tay Bùi Mộc Vân vô nhà.

Bùi gia có một cái sân riêng, phía trước là một cửa nhỏ, đi vào là một tiểu viện, qua tiểu viện mới vào nhà giữa, mà nhà giữa lại có một tiểu viện. Bùi cha và Bùi mẹ đều đã nghỉ hưu, lúc bình thường không có việc gì thì hai người thích trồng trọt các loại hoa ở trong sân, các loại cây cỏ, lần lượt lại trồng các loại dưa, trái cây và rau cải.

Bùi cha biết hôm nay Bùi Mộc Vân sẽ tới, mặc dù vừa lòng nhưng vẫn rất tức giận. Ông tức giận không phải vì Bùi Mộc Vân không nghe ông mà cố gả cho Mục Thiếu Du, ông tức giận nhiều năm như vậy là vì cô không trở về nhà, ngay cả một tin tức cũng không có, đứa con gái này của ông thật sự muốn cắt đứt quan hệ.

Chuông cửa vang lên một hồi, lồng ngực ông có chút vui mừng, ban đầu nghĩ sẽ đi ra, nhưng vừa nghĩ tới ông lại muốn nhắm mắt cho cô xem, ai kêu đứa con này không chịu nghe lời ông. Vì vậy cố ý trốn ở vườn sau đi qua đi lại trong vườn trồng rau và hoa.

“Ông Bùi, ông Bùi, con gái chúng ta đã trở về rồi...” Bùi mẹ ôm tiểu Quả Đổng hướng đến người bạn già đang ở chỗ đất trồng rau mà nói.

Bùi cha bỏ cái cuốc xuống, nhìn Bùi mẹ đang ôm trong lòng một đứa bé, gương mặt đẹp như điêu khắc, da mịn như viên ngọc đã được mài giũa, dễ thương cực kỳ. “Đứa bé này là ai?”

“Quả Đổng, gọi ông ngoại.”

“Ông ngoại.” Thằng bé đảo đôi mắt to tròn, nhìn chăm chăm vào người trước mặt. “Bà ngoại, con thấy ông ngoại với mẹ rất giống nhau.”

“Chà, thật là thông minh. Con cũng đã nhìn ra?” Bùi mẹ buồn cười nói.

“Đây...là con trai Mộc Vân.” Bùi cha bị thằng bé nhìn một hồi lâu, xúc động nói. “Lại có thể lớn như vậy rồi sao.”

Nhưng thằng bé lại nói: “Ông ngoại, con không lớn, con chỉ mới có bốn tuổi.” Nói xong còn giơ bốn ngón tay ra dẫu một chút.

“Đã bốn tuổi rồi, thật nhanh.” Bùi cha có chút mặt mỉm cười.

Lúc này, Bùi Mộc Đóa cũng kéo Bùi Mộc Vân tới phía sau.

“Bố.” Bùi Mộc Vân nhẹ nhàng gọi một tiếng. Giống như Quả Đổng nói, Bùi Mộc Vân có vẻ ngoài giống bố, còn Bùi Mộc Đóa lại có vẻ ngoài giống mẹ.

Bùi cha nhìn Bùi Mộc Vân nửa ngày, thở dài, chỉ nói ra một câu. “Trở về là tốt rồi.”

“Bố, con xin lỗi.” Mặt Bùi Mộc Vân lại có nước mắt xuất hiện.

Bùi cha khoát khoát tay, cố hết sức trừng mắt nhìn, “Người trong nhà không nói tới chuyện cũ nữa, đều bỏ đi, chuyện quá khứ chúng ta không nhắc lại, nên nhìn về tương lai.”

“A.” Bùi Mộc Đóa khua khua tay chỉ chị mình, “Xem đi, bố chúng ta là nhà thơ ướt át.”

Thằng bé kia lại chìa tay ra chọc chọc quần áo của Bùi cha, hiểu kỳ mà nói: “Quần áo của ông ngoại không có ướt, rất khô.”

“Ha ha ha...” Mọi người nghe thằng bé nói mà cười vui vẻ.

“Đến đây, tiểu tử kia, ông ngoại bế.” Bùi cha chìa tay ra muốn đỡ, nhưng lại bị Bùi mẹ cản trở, “Haiz, tôi nói nè ông nó, người ông dính đầy bùn đất, là muốn làm bẩn người cháu ngoại bảo bối của tôi sao, đi đi, đi rửa tay đi.” Đuổi Bùi cha đi, Bùi mẹ hòa nhã dễ gần nói: “Đến đây, tiểu bảo bối, bà ngoại dẫn con đi ăn đồ ăn ngon.”

Nhìn thân ảnh Bùi mẹ ôm Quả Đổng đi xa, Bùi Mộc Vân nhếch miệng nói: “Không nghĩ tới mọi người lại thích Quả Đổng, chị còn tưởng rằng mọi người sẽ ghét bỏ nó chứ?”

Bùi Mộc Đóa nhún vai, “Thế nào không có khả năng, thằng bé là cháu ngoại của họ cơ mà. Hơn nữa Quả Đổng lại rất đáng yêu, ai thấy mà không thích?”

Bùi Mộc Vân rút cuộc cũng yên lòng.

Buổi trưa Bùi mẹ nấu một bàn ăn, đều là món ăn Bùi Mộc Vân thích nhất. Bùi cha thích nhất là uống một ngụm rượu trước khi ăn cơm, ngày hôm nay đứa con gái của ông rút cuộc đã về nhà, cỡ nào thì vẫn là một việc vui vẻ. Vì vậy tất cả mọi người đều uống, chạm cốc lẫn nhau rồi đưa cho nhau uống.

Trong bữa ăn mọi người nói một chút lại cười cười rất là náo nhiệt, hơn nữa tiểu Quả Đổng thường thường lại nói ra mấy câu nói thú vị, càng đùa giỡn mọi người càng cười hơn hớ.

Ăn cơm xong, Bùi Mộc Vân lừa Quả Đổng ngủ. Bùi mẹ kéo Bùi Mộc Vân ra trò chuyện việc nhà, tự nhiên lại nhắc tới chuyện của người đàn ông sinh ra Quả Đổng.

Bùi mẹ hỏi: “Thằng bé này là con của Mục Thiếu Du sao?”

Bùi Mộc Vân cười khổ, “Mẹ, tại sao lại có thể là hắn ta?”

“Vậy ai là bố thằng bé?”

Bùi Mộc Vân suy nghĩ một chút, mới nói: “Bố của Quả Đổng, con...con sẽ nói cho mẹ sau.”

Thấy con gái kiên định, Bùi mẹ cũng không hỏi nhiều.

“Thế nhưng nhiều năm như vậy, một mình con mang theo thằng bé đi theo, có phải đã chịu rất nhiều khổ sở?” Bùi mẹ yêu thương Bùi Mộc Vân, trong lòng rất khổ sở.

Bùi Mộc Vân lắc đầu, “Không có, con rất tốt. Con sinh Quả Đổng xong liền gửi cho một người phụ nữ tốt bụng giúp đỡ, sau đó con ra nước ngoài. Chỉ tiếc là người phụ nữ này trước đó không lâu đã qua đời.”

Bùi Mộc Vân có giọng nói dễ nghe giống như mẹ, nhưng những hồi ức cũ vĩnh viễn đã thành hồi ức rồi, không cần phải...nói tiếp.

Hai mẹ con nói liên miên về mọi chuyện.

Buổi tối, Bùi Mộc Đóa đưa Kiều Tử Yến trở về ăn. Trong lúc ăn, anh đột nhiên nhắc tới anh trai của anh là Kiều Tử Phương, nói rằng anh ta có ấn tượng tốt với Bùi Mộc Vân. Bùi Mộc Vân không biết nên trả lời làm sao, đành phải qua loa nói: “Kiều Tử Phương cũng rất tốt.”

Người nói vô tình, người nghe có ý, Bùi mẹ nghe nhưng tư tưởng lại ở trên cao.

Ăn cơm xong, Kiều Tử Yến đưa Bùi Mộc Vân và Quả Đổng về nhà. Bùi mẹ muốn giữ Mộc Vân ở lại nhà một đêm, nhưng Mộc Vân lại sợ Quả Đổng lạ giường, cho nên chỉ có thể tạm biệt rồi trở về. Dù sao cũng ở cùng một thành phố, quay lại cũng gần, cô nói ngày nào mà muốn ăn đồ Bùi mẹ nấu thì sẽ dẫn theo Quả Đổng trở về là được.

Bùi mẹ nghe cũng được. Vì vậy đã để cho bọn họ trở về.

Ngày hôm sau là ngày chủ nhật, thời tiết cực kỳ tốt. Quả Đổng hôm nay dậy rất sớm, nó ra khỏi phòng ngủ của mình, sau đó bò lên trên giường của Bùi Mộc Vân.

Bùi Mộc Vân thấy trong chăn đột nhiên có một thân hình người chui vào. Vì vậy ôm lấy nó, hỏi: “Làm sao mà dậy sớm vậy?”

Thằng bé rất chăm chú mà nói: “Mẹ ơi, ngày hôm qua mẹ đồng ý dẫn con đi vườn bách thú chơi, mẹ giữ lời chứ?”

“À” Bùi Mộc Vân chọc vào cái mũi nhỏ của thằng bé, “Hóa ra vì vậy mà con mới dậy sớm sao.”

Thằng bé nằm trong đồng chăn cười khanh khách, “Dạ.”

“Chúng ta rời giường, đi vườn bách thú.”

Bùi Mộc Vân dẫn tiểu Quả Đổng đi đánh răng, rửa mặt, đều chuẩn bị thật tốt, ra cửa, lúc đang đợi thang máy, phòng bên cạnh liền mở cửa.

Lôi Thanh xoay người sang, nhìn thấy hai mẹ con quần áo mũ nón chỉnh tề, khó hiểu hỏi: “Ngày hôm nay sao dậy sớm vậy?”

“Bởi vì con muốn đi vườn bách thú chơi. Chú à, chú có muốn đi cùng không?” Tiểu Quả Đổng rất vui mừng hỏi.

“Vườn bách thú à.” Lôi Thanh nhìn Bùi Mộc Vân, “Đương nhiên muốn, con chờ một lát, chú đi vào thay quần áo, lập tức ra liền.”

Nhưng lúc Lôi Thanh thay đồ xong đi ra, cửa đã không còn thân ảnh hai mẹ con họ. Lôi Thanh rầu rĩ mà nghĩ, người phụ nữ này vút hất một cách nhanh chóng.

Vì vậy hất tự mình xuống lầu lái xe đi đến vườn bách thú.

Lúc mua vé vào cổng, Lôi Thanh thấy vườn bách thú tòa là người lớn dẫn trẻ em đi chơi, mà hất lại đi một mình thật là chẳng ra gì cả.

Hất vươn cổ lên tìm bọn họ, nhưng vườn bách thú rất rộng, có chút khó tìm.

Trước cửa vô vườn trần, Bùi Mộc Vân chỉ vào cửa vào, hỏi: “Quả Đổng, con muốn vô thật sao?”

“Vâng. Mẹ ơi, con trần là con rắn rất lớn sao? Nó có ăn thịt người không? Có phải nó có thể biểu diễn tiết mục đứng không?” Thằng bé hiếu kỳ.

Thế nhưng Bùi Mộc Vân từ trước đến nay sợ rắn, đừng nói là rắn thật, hay trên TV hoặc là trên báo có hình con rắn, cô cũng không dám nhìn, huống chi bây giờ là một con trần trước mặt.

“Cái kia...Nếu không, Quả Đổng, chúng ta đi xem con khác đi, chẳng hạn như hà mã, hươu cao cổ, sóc nhỏ, nó đều dễ thương mà.” Bùi Mộc Vân cực lực cho ý kiến.

“Thế nhưng con muốn nhìn con trần mà? Con trần biểu diễn tiết mục.” Thằng bé lại có một biểu cảm rất đáng thương.

Bùi Mộc Vân sờ trán, khổ sở mà nuốt nước bọt.

“Em không dám vô nhìn à?” Cùng lúc đó một âm thanh đột nhiên truyền đến.

“Chú.” Thằng bé kia nhảy cao chân, nhào vào lòng Lôi Thanh.

“Ai nói tôi không dám?” Người này không biết là từ nơi nào tới, còn tháo gỡ màn của cô.

“Dám nói thì liền vào đi.” Lôi Thanh khiêu khích nháy mắt mấy cái.

Bùi Mộc Vân lo lắng một hồi lâu, suy nghĩ một hồi, có lẽ nên vứt bỏ nói: “Hay là hai người vào đi, tôi ở chỗ này chờ hai người.”

Chương 26: Anh cho em chờ.

Mùa thu mặt trời chiếu tỏa xuống đất rất thoải mái, thừa dịp Lôi Thanh dẫn Quả Đổng đi xem con trăn, Bùi Mộc Vân ngồi ở hàng ghế nghiêng người ngủ gật.

Đang ngủ mơ màng thì có người đẩy cô. Cô giật mình một cái, mở mắt ra, chỉ thấy khuôn mặt đang hé nụ cười có chút ôn hòa phóng đại ngay trước mặt cô.

Cô bỗng đứng sững sốt chờ người ra, tự nhiên gặp phải biểu cảm này trên khuôn mặt hắn, thật rất hiếm thấy.

“Này, nghĩ cái gì vậy? Thấy anh đẹp trai, có phải hay không có chút thích anh rồi?”

Bùi Mộc Vân lúc này mới trở lại bình thường, trời, hắn còn có thể cùng cô nói giỡn, ngày hôm nay hắn nhất định là không đứng chỗ nào? Chẳng lẽ cô đã làm gì sai?

Bùi Mộc Vân hiển nhiên không để ý đến hắn, cô nhìn sang hai bên trái phải, tiểu Quả Đổng đang liếm một cây kem, ăn rất đắc chí vui vẻ.

“Tại sao anh lại mua cho Quả Đổng cái này?” Bùi Mộc Vân phiền muộn hỏi.

Lôi Thanh không hiểu, “Làm sao vậy, tại sao không thể ăn?”

“Lạnh. Bây giờ không phải mùa hè, giờ là cuối mùa thu, anh không sợ Quả Đổng bị đau bụng sao?” Bùi Mộc Vân hướng tay tới chỗ Quả Đổng, “Quả Đổng, con không thể ăn kem, đưa cho mẹ.”

“Đừng mà.” Quả Đổng vừa liếm môi vừa nghiêng người tránh.

Lôi Thanh thấy thế, vội vàng ngăn cản nói: “Thôi, để thằng bé ăn đi, lâu lâu ăn một lần cũng không có việc gì.”

“Tôi sẽ tính sổ với anh sau.” Bùi Mộc Vân liếc mắt, đứng lên, đi về phía trước.

Lôi Thanh ôm lấy tiểu Quả Đổng, vội vàng đuổi theo, “Được, hoan nghênh em tới tính sổ, mặc kệ chuyện gì, anh đều có thể chịu.”

Bùi Mộc Vân liếc mắt nhìn Lôi Thanh, muốn nói lại thôi.

Lôi Thanh để Quả Đổng ngồi lên cổ mình, tiểu Quả Đổng hiển nhiên rất thích, nhìn những người khác đều thấp hơn mình, thằng bé hài lòng la hét, “Cưỡi ngựa, ngựa phi, chú à nhanh lên một chút.”

“Được, nhanh lên một chút. Chúng ta đi xem hươu cao cổ, xem coi Quả Đổng so với nó có cao hơn không?”

Nhìn bóng lưng của hai người, Bùi Mộc Vân có cảm giác con trai của mình được chiều chuộng sẽ hư hỏng.

Thằng bé lần đầu tiên được vào vườn bách thú, nhìn thấy cái gì cũng hiếu kỳ, câu hỏi cũng vô cùng kỳ quặc. Chẳng hạn như, “Mẹ ơi, vì sao con hà mã lại có cái mõm lớn như vậy?” “Mẹ ơi, vì sao con hươu cao cổ lại có cái cổ dài như vậy?” “Mẹ ơi, vì sao con khỉ trên người đầy lông?” “Mẹ ơi, vì sao con vẹt có thể nói?”

...

Đối mặt với mấy câu hỏi này, Bùi Mộc Vân cảm thấy rất bối rối, vì sao? Cô không phải mười vạn câu hỏi vì sao, cho dù trước đây đã xem qua nhưng giờ đã quên hết, tại bên người có một người đàn ông hoàn hảo. Người đàn ông này thay cô trả lời hết những câu hỏi mà cô không trả lời được, vừa nghĩ như vậy, người đàn ông này theo tới, coi như cũng không sai.

Ba người vẫn chơi đùa cho tới khi mặt trời xuống núi mới về nhà.

Trước khi vào nhà, Bùi Mộc vân xoay người, suy nghĩ một chút rồi nói: “Ngày hôm nay cảm ơn anh.”

Lôi Thanh nghe được câu cảm ơn của cô, tay đang cầm chìa khóa để mở cửa run lên, chùm chìa khóa “Keng” một tiếng liên rớt xuống mặt đất.

Cô, lại có thể cảm ơn hẳn.

Lòng Lôi Thanh vô cùng mừng rỡ, mở cửa, huyết sáo, hẳn lại nghĩ mình thật không có lòng tự trọng. Người phụ nữ kia chỉ cần đối tốt với hẳn một chút, trong lòng hẳn giống như là nở hoa.

Bùi Mộc Vân ngủ đến nửa đêm, cảm thấy đầu khớp xương của mình đau một cách kịch liệt, hơn nữa một chút sức lực cũng không có. Không phải là sốt đúng không? Cô đưa tay sờ lên trán của mình, hình như cũng không nóng lắm, nhưng cũng có thể rất nóng, cô không cảm thấy được.

Cô miễn cưỡng cố gượng sức đứng lên, hình như giẫm lên tấm trải bằng bông. Cô lảo đảo đi sang phòng bên cạnh xem Quả Đổng có đạp chần ra không. Cũng may thằng bé rất ngoan, ngủ cũng không xấu lắm.

Ra khỏi phòng, cô cảm thấy cảm giác mệt mỏi càng mạnh hơn. Cô đi vào nhà bếp, lục lọi ngăn tủ tìm ra một hộp y tế, bên trong có miếng dán hạ sốt, cô dán lên trán. Bây giờ mặc kệ có phải người nóng rần lên hay không, trước tiên dán lên trán rồi tính tiếp, cứ liều đi vậy, chỉ mong sáng mai có thể đứng lên tốt.

Ôm tâm nguyện tốt đẹp đó, Bùi Mộc Vân lại lảo đảo trở về phòng ngủ, nằm xuống đi ngủ. Thế nhưng lại mơ mơ màng màng một chút, cô cảm thấy toàn thân lại rét run. đành phải đứng lên, kiểm thêm chần ở ngăn tủ ra ôm chặt chần, quay lại giường nằm, như vậy mới cảm thấy tốt hơn một chút.

Lúc trời sáng, Quả Đổng đến gọi cô. Nhưng cô lại không nghĩ tới toàn bộ đầu khớp xương hình như rất đau, khó chịu muốn chết, ngay cả giờ tay lên cũng không có sức.

Cô phát hiện bản thân mình thực sự đã bị bệnh.

“Mẹ ơi, mẹ làm sao vậy?” Tiểu Quả Đổng có chút hốt hoảng, nó chưa bao giờ thấy bộ dạng này của mẹ.

Bùi Mộc Vân nuốt nước bọt rong miệng, gian nan mà nói: “Quả Đổng, con đi sang nhà bên cạnh gọi chú đi, kêu chú đưa con đi nhà trẻ, mẹ...mẹ có chút khó chịu.”

“Mẹ, mẹ sẽ không chết chứ?” Thằng bé sợ hãi, khóc hỏi.

Bùi Mộc Vân cố kéo ra một nụ cười cứng ngắc, đưa tay lau nước mắt trên mặt thằng bé, thoải mái nói: “Sẽ không, mẹ sẽ không chết đâu. Đừng khóc, con trai không được khóc, nhanh đi tìm chú...”

“Dạ, mẹ, mẹ chờ con, con gọi chú đến cứu mẹ.” Thằng bé vừa nói xong, chạy như một trận gió đi tìm Lôi Thanh.

Lôi Thanh đang ngủ ngon, bị một trận tiếng đập cửa đánh thức, nghĩ thầm, ai vậy, mới sáng sớm mà. Hẳn mở to đôi mắt buồn ngủ đi mở cửa, cửa vừa mở ra, một thân ảnh nhỏ bé liền ngã vào, hẳn nhanh tay nhanh mắt, vội vàng đem thằng bé ôm lấy.

“Tiểu Quả Đổng, sao lại dậy sớm thế?”

“Chú ơi, chú ơi, chú mau đi xem mẹ con một chút, mẹ con có phải sắp chết không, hu hu hu...” Thằng bé gào khóc.

“Chuyện gì xảy ra?” Lôi Thanh bị tiếng khóc của thằng bé làm cho lơ mớ, ôm thằng bé, vội vàng hướng vào bên trong mà đi vào.

Bùi Mộc Vân ngủ mê man, chợt nghe thấy âm thanh bên tai nhẹ nhàng kêu, “Mộc Vân, Mộc Vân, em tỉnh dậy đi, không có bị sao chứ?”

Bùi Mộc Vân cố gắng mở mắt ra, nhìn thấy một khuôn mặt đẹp trai đang tức giận, nhẹ nhàng mà nói: “Lôi Thanh, anh giúp tôi đưa Quả Đổng đến nhà trẻ đi, cảm ơn.”

“Không được, trước tiên phải đưa em đi bệnh viện, em như vậy...”

Bùi Mộc Vân xua tay, “Trước tiên anh đưa Quả Đổng đi đi, tôi không sao, nghỉ ngơi một chút là khỏe rồi.”
“Mẹ, con không đi nhà trẻ, con muốn ở cùng một chỗ với mẹ.” Thằng bé ôm lấy cánh tay Bùi Mộc Vân khóc nói.

“Sao con không nghe lời mẹ nói?” Bùi Mộc Vân nhắm mắt, đầu óc càng đau kịch liệt, “Ngoan, để chú đưa con đi nhà trẻ đi.”

Quả Đổng đưa tay chùi chùi nước mắt ở trên mặt, bất an hỏi: “Vậy mẹ sẽ không có chuyện gì chứ?”

“Chú cam đoan, mẹ con nhất định sẽ không có việc gì, có được hay không?”

Thằng bé lúc này mới gật đầu, “Chúng ta ngoắc tay đi, buổi tối lúc con về nhà thì mẹ nhất định sẽ khỏe rồi, đúng hay không?”

“Đúng.”

Thằng bé bước từng bước đi theo sát Lôi Thanh ra cửa.

Tới nhà trẻ rồi, thằng bé vẫn có chút lo lắng cho mẹ, không chịu đi vào. Lôi Thanh lại phải dỗ dành một hồi lâu, hứa rất nhiều, thằng bé kia lúc này mới ngoan ngoãn vâng lời mà vào cửa.

Về đến nhà, Lôi Thanh nhanh chóng đi vào phòng ngủ của Bùi Mộc Vân, thấy người trên giường nặng nề thiếp đi, đau lòng muốn chết.

“Mộc Vân, Mộc Vân...” Hần nhẹ nhàng gọi.

Bùi Mộc Vân mở mắt ra, hỏi: “Quả Đổng đi nhà trẻ chưa?”

“Đi.” Lôi Thanh vuốt tóc đang rũ xuống trán cô, sau đó bóc miếng dán hạ sốt, ôn nhu nói: “Bây giờ anh đưa em đi bệnh viện có được không?”

“Hình như tôi bị cảm lạnh rồi.” Bùi Mộc Vân nhớ tới ngày hôm qua tại vườn bách thú cô ngồi ngủ ở ghế, nói không chừng lúc đó bị cảm lạnh.

“Ừ.” Lôi Thanh đưa tay sờ lên trán của cô, nhưng vừa mới gỡ miếng dán hạ sốt ra, trán cô khẳng định cũng sẽ lạnh. “Đi thôi, anh đưa em đi bệnh viện.”

Bùi Mộc Vân vô lực mà ngồi dậy, cả người mềm nhũn. Cô phát hiện rằng trên người mình đang mặc áo ngủ, chẳng lẽ cứ như vậy mà đi bệnh viện sao? Càng không thể nhờ Lôi Thanh thay đồ được. Vì vậy đành phải làm cho hắn đi ra ngoài.

“Lôi Thanh, anh vào phòng bếp giúp tôi đun nước nóng.”

“Được. Em ngồi yên đây, anh đi nấu.” Lôi Thanh đương nhiên bị cô tùy ý sai khiến, ngoan ngoãn chạy vào phòng bếp nấu nước.

Sau khi thấy Lôi Thanh đi ra ngoài, Bùi Mộc Vân đứng dậy tìm quần áo, nhưng lúc mặc áo lót tay lại không có chút sức lực nào, chỗ khuy cài cũng không làm sao mà móc vào được. Cô thở hổn hển một chút, sau đó lại tiếp tục cài móc, thế nhưng cài không đúng. Cô nghĩ trước mắt biến thành màu đen. Đang sốt ruột, bàn tay đang vươn ra sau của cô đột nhiên bị cầm chặt, Bùi Mộc Vân run rẩy một chút, rút tay ra đi lấy áo trên giường che lại cơ thể.

Lôi Thanh nhẹ nhàng nở nụ cười, cài khuy áo lót cho Bùi Mộc Vân.

“Em cố đuổi anh đi là do việc này sao? Nhưng cơ thể em có chỗ nào anh không thấy, xấu hổ sao?” Lôi Thanh nói thì hơi thở truyền đến quanh cổ Bùi Mộc Vân, cô nghĩ nó hơi nóng nóng, mà lại nghĩ nó hơi lạnh lạnh.

Cô muốn phản bác, nhưng lại không tìm được từ gì, vì vậy nói: “Anh ra ngoài đi, để tôi thay quần áo.” Ngực khí yếu ớt khiến cho lòng Lôi Thanh dao động. Nhưng hắn biết bây giờ không phải lúc tính toán với cô. Vì vậy rời khỏi phòng, “Em thay đồ xong thì gọi anh.”

Bùi Mộc Vân thay đồ xong đi ra cửa, Lôi Thanh không biết từ lúc nào đã đi xuống dưới mua đồ ăn sáng.

“Nếu được thì chúng ta ăn xong rồi mới đi bệnh viện, có ăn không?”

Bùi Mộc Vân lắc đầu, “Tôi không ăn, không ăn uống gì hết.”

“Vậy đi, anh đưa em đi bệnh viện, để lúc đó mà đói bụng thì anh mua.” Lôi Thanh nói rồi đi tới bên cạnh đỡ lấy Bùi Mộc Vân, “Có muốn anh cõng em đi không?”

Bùi Mộc Vân bị kiểm hãm, chậm rãi lắc đầu, “Không cần, tôi vẫn còn chút sức lực.”

Hai người ra khỏi cửa, đi thang máy xuống lầu.

Sức khỏe Bùi Mộc Vân không tốt, đứng yếu ớt. Nhưng lúc này là giờ đi làm, thang máy dừng lại thì lại càng nhiều người trong thang máy, mọi người chen chúc, cô không đứng vững, lập tức đứng phải vách tường của thang máy, Lôi Thanh nhẹ nhàng đứng gần chỗ cô, kết quả cô ngã vào lòng ngực hắn...

Chương 27: Yêu thương cô ấy thật tốt

Đến bệnh viện, việc đăng ký lấy số và những việc khác không cần Bùi Mộc Vân phải bận tâm, cô chỉ ngoan ngoãn ngồi trên chiếc ghế dài, Lôi Thanh chạy đi hoàn thành hết các việc cho cô.

Y tá đi ra, đưa kết quả đo nhiệt độ cơ thể cho Bùi Mộc Vân. Sau khi báo số xong, Lôi Thanh mới dìu Bùi Mộc Vân vào phòng bệnh. Bác sĩ hỏi khái quát tình trạng, Bùi Mộc Vân cũng trả lời lại. Cuối cùng bác sĩ nói: “Cô đây là bị nhiễm lạnh, nếu không thì truyền nước biển trong vài giờ sẽ mau hồi phục thôi.”

“Không truyền nước biển có được không?” Lôi Thanh đứng ở một bên hỏi. Hắn chỉ biết là khi bị bệnh có đôi khi phải truyền nước biển có đôi khi không cần, mặc dù truyền nước biển sẽ phục hồi nhanh hơn, nhưng lâu dài mà nói không có ích lợi gì.

Bác sĩ đẩy gọng kính, nhướn mày, hỏi: “Cậu là bác sĩ hay tôi là bác sĩ? Chẳng lẽ cậu nghi ngờ khả năng khám bệnh của tôi?”

Lôi Thanh hé miệng, vừa định cãi lại, Bùi Mộc Vân đã vội vàng kéo hắn, “Bác sĩ, vậy thì truyền nước biển.”

Lôi Thanh thấy Bùi Mộc Vân như thế, toàn bộ những lời định nói đành phải thu về. Hắn dìu Bùi Mộc Vân đi vào phòng tiêm, sau đó cầm thẻ đi nộp tiền thuốc. Lấy thuốc xong, lại chạy vào phòng tiêm đưa thuốc cho y tá. Y tá chăm sóc nhanh nhẹn giữ mu bàn tay Bùi Mộc Vân, phẩy một cái, dùng bông y tế xoa xoa, sau đó cầm kim tiêm đẩy vào.

Hắn ở bên cạnh khẽ hỏi: “Đau không?”

Bùi Mộc Vân lộ ra nét cười như có như không “Không đau.”

Chuẩn bị xong, y tá bưng khay đi. Lôi Thanh đứng lên, cầm cái giá treo mấy bình nước biển rồi nhìn một chút, thấy bên trên ghi tên Bùi Mộc Vân, lúc này mới yên tâm.

“Em có đói không? Sáng nay cũng không ăn gì, vậy thì để anh đi mua chút thức ăn cho em nhé?” Nhìn nước biển chảy vào trong cơ thể Bùi Mộc Vân từng chút một, Lôi Thanh mới nhớ sáng nay cô không ăn một hạt cơm nào, không khỏi có chút xót xa.

“Ừ, tùy anh.” Một sự mệt mỏi kéo đến, Bùi Mộc Vân hơi buồn ngủ. Đêm qua cô không ngủ được, bây giờ nghe tiếng nước nhỏ giọt, dường như thần kinh cả người đều thả lỏng xuống, đương nhiên không tránh khỏi việc buồn ngủ.

Lôi Thanh hơi lo lắng, lại hỏi: “Em ở lại đây một mình không sao chứ?”

Bùi Mộc Vân bắt lực chớp chớp mắt, sau đó lắc đầu.

Lôi Thanh nói: “Số điện thoại của anh em đã lưu chưa?”

Bùi Mộc Vân gật đầu, cô không nghĩ rằng người này còn dài dòng như vậy.

“Nếu có chuyện gì, nhớ gọi điện thoại cho anh.”

“Biết rồi. Một người nhanh nhẹn như anh trở nên nói nhiều như vậy từ khi nào thế?”

Lôi Thanh nhỏ giọng nói thầm một câu, “Như vậy còn không phải bởi vì em sao” Bùi Mộc Vân muốn nghe rõ hẳn nói gì, nhưng tiếc là Lôi Thanh đã đi xa.

Lôi Thanh ra khỏi bệnh viện, đi một vòng xung quanh đó. Gần bệnh viện có rất nhiều quán ăn, chẳng những có các tiệm cơm, mà còn có các quán bán hoa quả. Bùi Mộc Vân bây giờ đang bị bệnh, khẩu vị chắc chắn sẽ không được ngon, hẳn nghĩ có lẽ cứ nên mua cháo sẽ tốt hơn.

Hắn lại tìm một vòng, cuối cùng tìm được tiệm cháo trong một con hẻm nhỏ, mua một bát cháo trắng, cộng thêm một quả trứng vịt muối. Lúc bưng đồ ăn đi, hắn mới nhớ lúc sáng bản thân mình cũng không ăn gì, đều do công việc bận rộn nên đã quên. Thế là sau đó lại mua hai cái bánh bao, thêm một chai sữa tươi nữa.

Lúc mua đồ ăn về, thì tại đại sảnh bệnh viện, có người gọi hắn lại.

“Lôi tổng, sao anh lại ở đây?”

Lôi Thanh ngẩng đầu nhìn, thấy người trước mặt là Vinh Gia Thực khoác chiếc áo màu trắng, hẳn khẽ “A” một tiếng, mới nhớ, bệnh viện này là của bác sĩ Vinh, vừa này trong lòng còn nổi giận, vậy mà giờ đã quên.

“Gặp được cậu thật tốt quá, chuẩn bị cho tôi một giường bệnh được không?” Bệnh viện này do nhà hắn mở, dù sao cũng nên có đặc quyền chứ. Hẳn nghĩ Bùi Mộc Vân ở trong kia truyền nước biển, chắc chắn sẽ khó chịu, nếu có giường nhất định sẽ tốt hơn rất nhiều.

Vinh Gia Thực thật không hiểu nhìn hắn hỏi: “Cậu bị ốm sao? Không thể nà. Nhìn cậu rất khoẻ mạnh mà?”

“Không phải tôi, là Mộc Vân.”

Vinh Gia Thực thoáng nhạc nhiên, rồi nhanh chóng thu hồi trong chớp mắt, “Mối quan hệ bất hòa giữ hai người, cuối cùng cũng tốt hơn rồi sao?”

Lôi Thanh cầm thức ăn bước lên phía trước, Vinh Gia Thực theo sát phía sau.

Lôi Thanh đặc ý nói: “Trên đời này có chuyện gì mà tôi không giải quyết được chứ. Bùi Mộc Vân hình như đã dao động, chiêu thức dụ dỗ hòa nhả và bám lấy không ngờ lại vô cùng hiệu quả.”

Vinh Gia Thực vỗ vỗ vai Lôi Thanh, “Cậu thật giỏi, như vậy thì bản tính dù kiên quyết tới đâu cũng đều bị cậu gặm xuống, rất lợi hại, đây chính là một phương pháp hay, cũng có thể dùng để chỉ dạy em trai.”

Lôi Thanh nhướn mày, ngạc nhiên hỏi: “Cậu muốn hỏi biện pháp này để làm gì?”

Vinh Gia Thực cười khổ, “Thật không giấu gì cậu, chuyện tôi và Đường Chi Kiều lúc đó có hơi phiền phức một chút.”

Chuyện Vinh Gia Thực và Đường Chi Kiều lúc đó, Lôi Thanh có nghe loáng thoáng qua, dù sao bất cứ người đàn ông nào gặp được hình mẫu lí tưởng của mình, đều cũng sẽ trở thành cháu trai.

“Được, nếu muốn có biện pháp, hãy nhanh chuẩn bị giường cho tôi đi.”

Vinh Gia Thực cười ha ha, “Nếu cậu không có cách nào để có con, tôi cũng phải chuẩn bị cho cậu một chiếc giường.”

Có Vinh Gia Thực, việc chuẩn bị giường bệnh đương nhiên rất dễ thực hiện. Một lát sau, Vinh Gia Thực dẫn hai người trực tới đây, nhưng lại tìm cho một căn phòng bệnh rất đơn giản.

Nằm trên giường bệnh, Bùi Mộc Vân cảm thấy mình thoải mái hơn.

Vinh Gia Thực khá biết điều, chào hỏi cô vài câu thì đi ra ngoài.

Lôi Thanh thấy tinh thần Bùi Mộc Vân có vẻ tốt hơn một chút, không nhịn được, hỏi: “Thế nào, cơ thể thoải mái hơn đúng không?”

Bùi Mộc Vân gật đầu, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, giờ phút này chỉ có hai người bọn họ, phòng lại yên tĩnh hiếm thấy, tình huống này khiến cô có chút bối rối, cứ nhắm mắt lại có vẻ tốt hơn, coi như mình đều không nhìn thấy gì cả.

Lôi Thanh tiến về trước đưa cho cô chén, nhẹ nhàng gọi: “Mộc Vân, hay là em ăn gì một chút đi, anh có mua cho em một ít cháo nóng.”

Sau khi sức lực tốt lên một chút, Bùi Mộc Vân cảm thấy quả thực có hơi đói, bây giờ nghe Lôi Thanh nói như vậy, đành phải mở mắt ra, nhìn về phía Lôi Thanh.

Lôi Thanh mỉm cười, cầm nắp mở ra, bưng cháo đến trước mặt cô, cầm thìa khuấy đều lên, trêu đùa nói: “Có muốn anh giúp cho ăn không?”

Bùi Mộc Vân khựng lại, vội vàng cầm lấy chiếc thìa, “Không cần.”

“Ăn từ từ, coi chừng nóng.” “Lôi Thanh lấy trứng vịt đã lột vỏ, sau đó đưa qua. ”Anh thấy em bị bệnh ăn uống sẽ không ngon, nên không dám mua đồ ăn chứa nhiều dầu mỡ, vừa đúng lúc lại thấy cháo trắng.”

Bùi Mộc Vân khẽ “Ừ” một tiếng, không nói nữa. Xem ra bây giờ người đàn ông này đối xử với cô thực sự rất tốt, nhưng cô không thể đoán được lòng hắn.

Hắn đối với cô suy cho cùng cũng có vài phần thật tâm, việc hắn tiếp cận cô chẳng lẽ thực sự không có tính toán khác sao, như Quả Đổng chẳng hạn?

Nghĩ vậy, tâm tư Bùi Mộc Vân không khỏi thất lại.

“Cái đó... Quả Đổng có khỏe không?” Bùi Mộc Vân bỏ thìa xuống, hỏi.

Lôi Thanh lấy ra vài chiếc khăn tay đi tới, “Không có gì đâu, nó rất tốt. Buổi chiều tan học anh sẽ đi đón nó, em cứ nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Bùi Mộc Vân muốn nói không cần, nghĩ lại thì nên bỏ đi, người đàn ông này từ trước đến nay đều luôn có chủ kiến lớn, cô chính xác là không ngăn được hắn.

Lôi Thanh thấy Bùi Mộc Vân ngồi ngây người, không biết đang nghĩ đến việc gì, vì vậy dùng âm thanh nhỏ nói: “Mộc Vân, chỉ bằng chúng ta hãy hòa giải với nhau?”

Bùi Mộc Vân nghe được, im lặng cúi đầu, vô thức cầm thìa cho vào trong bát cháo, múc lên rồi lại bỏ xuống. Lúc Lôi Thanh tưởng rằng cô sẽ không trả lời, thì lại nghe thấy Bùi Mộc Vân yết ốt nói: “Lôi Thanh, chúng ta như hiện tại là tốt nhất. Dù sao không thể một mạch ăn thành mập lên, tôi bây giờ có thể chấp nhận anh như thế này, đã là giới hạn chịu đựng lớn nhất rồi.”

Lôi Thanh không lên tiếng, nhớ tới bản thân mình và Bùi Mộc Vân lúc xưa, hắn khẽ thở dài một hơi, thầm nghĩ, người này không thể dồn ép quá chặt được, nếu vội vàng tiếp cận, lại làm cho cô chạy mất thì biết làm sao? Nghĩ vậy, Lôi Thanh gật đầu nói: “Được, anh nghe theo em.”

Sau khi truyền nước biển xong, Lôi Thanh đưa Bùi Mộc Vân về nhà. Khi xe đến cửa ra vào, Lôi Thanh quay lại muốn diu, nhưng Bùi Mộc Vân lại xua tay nói: “Không cần, tôi có thể tự đi được.” Nói xong, lướt qua Lôi Thanh, tiếp tục đi vào phòng khách.

Lôi Thanh khẽ thở dài một hơi, xem ra mình còn phải cố gắng nhiều! Hắn thật không biết lòng dạ phụ nữ cứng rắn thế nào, đang bị bệnh mà cũng không mềm mỏng một chút.

Bùi Mộc Vân vào phòng, khi định khóa cửa, thì Lôi Thanh nhanh tay ngăn cửa lại. Bùi Mộc Vân không đẩy cửa nữa, cũng không để ý đến Lôi Thanh, vào nhà bếp uống nước.

Bùi Mộc Vân uống hết nước thì đi ra, thấy Lôi Thanh vẫn còn đứng trong phòng khách nhà cô, không khỏi kỳ lạ hỏi: “Anh không cần đi làm à?”

Lôi Thanh nhún nhún vai, “Anh là giám đốc, muốn đi làm thì đi, không đi làm cũng được. Dù sao công ty nhiều người như vậy, một ngày không đi làm sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

“Anh đúng là một giám đốc buông thả.” Bùi Mộc Vân đi vào phòng ngủ, khi chuẩn bị đẩy cửa thì quay đầu lại nói: “Nhưng mà anh ở lại đây cũng chẳng có việc gì làm, không bằng cứ đi làm đi, tôi muốn nghỉ ngơi một chút.”

Lôi Thanh suy nghĩ một lúc, buông tay ra, “Vậy được rồi, nếu có chuyện gì thì gọi cho anh.”

“Ừ.” Bùi Mộc Vân tiễn Lôi Thanh ra phổi phòng, đến khi Lôi Thanh bước vào thang máy, Bùi Mộc Vân mới đóng cửa lại.

Sau khi Lôi Thanh đi, Bùi Mộc Vân không vào phòng ngủ nghỉ ngơi, mà đi vào nhà tắm để tắm rửa, sau đó thay quần áo sạch sẽ, xuống dưới lầu gọi xe taxi đi làm.

Buổi sáng cô chỉ xin nghỉ ốm hai tiếng, không dám xin nhiều, cô là người mới, chưa tới vài ngày đã xin nghỉ thật không tốt, đâu dám xin nhiều, mặc dù giám đốc nhìn qua là người rất tốt, nhưng đây không phải là cái cố. Với lại sau khi truyền nước biển xong, cô thấy cơ thể khỏe hơn rất nhiều, cũng không còn đau đầu, đau mỗi khắp người nữa, vì vậy cứ đi làm sẽ tốt hơn.

Đến phòng làm việc, Vân Lý trông thấy Bùi Mộc Vân, vẻ mặt khó hiểu hỏi: “Sao không nghỉ ngơi đi? Chẳng phải đã xin nghỉ một ngày rồi sao?”

“Xin nghỉ một ngày?” Bùi Mộc Vân ngạc nhiên, “Không phải tôi đã xin nghỉ hai tiếng sao?”

Vân Lý có hơi ngạc nhiên, kì quái cười, “Thật không biết hai người làm cái gì nữa? Lôi Thanh gọi điện cho tôi nói muốn xin nghỉ một ngày.”

“Lôi Thanh?” Bùi Mộc Vân dường như nghĩ đến điều gì đó, “Hắn gọi cho cô xin nghỉ?”

“Đúng vậy.” Vân Lý nhún nhún mày, bí hiểm cười, “Thật không nghĩ ra hai người là một đôi. Lôi Thanh là bảo vật trong mắt rất nhiều phụ nữ độc thân, ai mà không hy vọng có được chứ, thật không ngờ cô lại nhanh chân như vậy, đủ để thành công chưa? Hai người quen biết nhau như thế nào vậy?”

Hôm nay lúc nhận được điện thoại của Lôi Thanh, Vân Lý còn cảm thấy kinh ngạc một phen, không nghĩ rằng Bùi Mộc Vân lại chính là người phụ nữ của Lôi Thanh, sao cô đoán ra được chứ? Lôi Thanh kia khuôn mặt lạnh như quân bài, cô không thể nghĩ ra hình ảnh lúc hắn lấy lòng phụ nữ. Có điều bây giờ nghĩ lại, đúng là cảm giác rất chân thực.

“Cái đó...” Bùi Mộc Vân trong lòng thầm kêu, Lôi Thanh làm cái quái quỷ gì thế này, cứ như là sợ người khác không biết họ quen nhau không bằng, còn muốn tuyên bố khắp nơi? Nhưng vấn đề khó xử thế này bảo sao cô trả lời được, nói không phải thì cũng không được, quen biết nhau như thế nào, đã từng là người chồng mạnh mẽ của cô, với bọn họ thì như vậy rất “vui vẻ” mà nhận biết, “Tôi đi làm việc trước đây.”

Đối với câu hỏi khó xử như thế này, Bùi Mộc Vân có thể tránh thì cứ tránh né sẽ tốt hơn.

Cô biết khi Quả Đổng tan học thì Lôi Thanh sẽ đi đón, cho nên cô cũng không để ý nhìn thời gian. Đến khi hơn năm giờ chiều, nhận được điện thoại của Lôi Thanh.

Bên đầu dây kia, khẩu khí Lôi Thanh có vẻ không tốt, “Bùi Mộc Vân, em đi đâu thế?”

“Đi làm.” Bùi Mộc Vân kẹp điện thoại di động dưới cằm, bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà.

“Đi làm?” Lôi Thanh sắp nổi giận, “Không phải bảo em ở nhà nghỉ ngơi sao? Tại sao lại chạy đi làm rồi? Hơn nữa trước lúc anh đi em đã nói về phòng ngủ nghỉ ngơi mà...”

“Ngủ không được nên đi làm.” Bùi Mộc Vân tiện tay tắt máy vì tính, “Đừng dài dòng nữa, bây giờ tôi đang về đây, Quả Đổng đã về tới chưa?”

Lôi Thanh cảm thấy người phụ nữ này bị mình quản lý quá gắt gao, trong lòng thầm thở dài, nhưng mà còn có biện pháp nào đâu chứ? Thật là một người củ cải một cái hồ, ngã xuống hồ cũng sẽ thấy không đến.

Chương 28: Đi dự tiệc

Bùi Mộc Vân về đến nhà, vừa mở cửa ra, một thằng bé đã chạy như bay tới, nhào vào lòng cô.

“Mẹ, cuối cùng mẹ cũng đã về rồi, con rất nhớ mẹ.” Thằng bé kia dúm đầu trên người Bùi Mộc Vân.

Bùi Mộc Vân hé miệng cười, ngồi xổm xuống ôm lấy người thằng bé. “Nhớ mẹ ở chỗ nào?”

Cô hỏi.

Thằng bé nghiêng đầu nghĩ, sau đó lớn tiếng nói: “Chỗ nào cũng nhớ, đầu nhớ, miệng nhớ, tay nhớ, chân nhớ, bụng cũng nhớ... Toàn thân đều nhớ.”

“Nhiều nơi như vậy sao!” Bùi Mộc Vân lấy tay chọc lét nó, thằng bé sợ nhột, cười rất to.

Lúc này, Lôi Thanh từ phòng bếp đi ra, nhìn thấy Bùi Mộc Vân, sắc mặt có vẻ không được tốt lắm.

Quả Đổng ngồi trong lòng Bùi Mộc Vân lên lút nói: “Mẹ, chú hình như rất không vui đó?”

“Tại sao?”

“Hả?” Thằng bé lấy một ngón tay sờ sờ cằm, “Trước khi chú đón con tan học, lúc đó tâm trạng chú rất tốt, chú còn mua kẹo que cho con. À...” Vừa nói đến kẹo que, Quả Đổng mới giật mình cảm thấy mình thật ngốc, chuyện mua kẹo que không được nói với mẹ, bởi vì mẹ sợ nó bị bệnh ho, nên không cho nó ăn kẹo. Nó lên nhìn trộm Bùi Mộc Vân, thấy cô dường như không để ý đến chuyện mua kẹo que, sau đó lại tiếp tục nói: “Nhưng mà về đến nhà, sau khi gọi điện thoại cho mẹ xong, thì tâm trạng không tốt. Mẹ, chú giận mẹ đúng không?”

Bùi Mộc Vân nhớ tới việc gọi điện thoại trước đó, nhìn về phía Lôi Thanh đang sắp xếp đĩa trên bàn cơm, cảm thấy sắc mặt người đàn ông kia rất tệ, không phải là vì chuyện đó mà tức giận chứ? Đến nỗi như vậy sao?

Lôi Thanh dọn bát đĩa xong, đi đến ôm Quả Đổng, nhưng không hề nhìn Bùi Mộc Vân một lần.

Bùi Mộc Vân bắt mắt liếc một cái, thầm nghĩ, anh không quan tâm thì tôi vẫn rất tốt, ai sợ ai chứ? Nếu như cắt đứt quan hệ lại càng tốt hơn nữa. Cái này không phải gọi là chiến tranh lạnh sao? Chiến tranh lạnh đúng là vũ khí lợi hại làm hao mòn tình cảm.

Nếu người nào đó đã không đếm xỉa tới cô, Bùi Mộc Vân ngược lại còn vui mừng nhàn rỗi. Cô nhìn về phía bàn ăn một chút, sau đó đi vào phòng ngủ.

Lôi Thanh ở bên cạnh giúp Quả Đổng ăn cơm, hẩn tưởng Bùi Mộc Vân vào phòng đi thay quần áo, nhưng đợi hồi lâu cũng không thấy cô đi ra. Hẩn nhìn cơm trên bàn, đoán là đã nguội lạnh hết rồi.

Quả Đổng nhai thức ăn trong miệng, hiếu kì hỏi, “Chú, mẹ đã chọc giận chú rồi sao?”

“Mẹ con bị bệnh cũng không chịu nghỉ ngơi, vẫn chạy đi làm, còn lừa chú nói là ở nhà nghỉ ngơi. Con nói chú có nên giận mẹ con không?” Lôi Thanh cố ý nói lớn tiếng, rõ ràng là muốn làm cho Bùi Mộc Vân đứng ở trong phòng ngủ nghe được.

Quả Đổng nuốt cơm trong miệng xuống nói: “Chú, nói dối trẻ con mũi sẽ trở nên dài ra. Vậy mũi của mẹ con có dài ra không? Nếu như mũi của mẹ dài ra thì biết làm thế nào?”

“Thế thì con phải ngoan ngoãn ăn cơm, chú đi xem mẹ con thế nào.” Lôi Thanh để Bùi Mộc Vân đói bụng thì không đành lòng, cố chấp đi gõ cửa phòng ngủ.

Nhưng gõ một lúc lâu, Bùi Mộc Vân cũng không ra mở cửa. Lôi Thanh đành phải vịn tay nắm cửa, kết quả cửa không hề khóa, vịn một lần đã mở.

Vào phòng ngủ, Lôi Thanh thấy Bùi Mộc Vân ngồi ở máy tính không biết đang kiểm tra cái gì. Hẩn đóng cửa, đi đến.

Bùi Mộc Vân không vì Lôi Thanh đi vào mà ngừng tay, mắt vẫn không nháy nhìn chăm chăm vào máy tính.

“Mộc Vân, đi ăn cơm đi.” Lôi Thanh nhẹ nhàng gọi. “Em vừa mới khỏi bệnh, không nên làm việc quá nhiều.”

Bùi Mộc Vân gõ bàn phím, vừa gõ vừa nói: “Không phải anh đang giận tôi sao? Sao còn tốt bụng gọi tôi đi ăn cơm?” Cô dừng tay gõ bàn phím lại, bỗng nhiên chuyển cách nói: “Là anh gọi điện cho Vân tổng sao? Ai muốn xin nghỉ một ngày hả?”

Lôi Thanh im lặng.

“Anh chẳng phải cũng sợ cơ thể em không chịu nổi sao? Anh thật sự rất yêu thương em. Chẳng phải em cũng nói dối anh sao? Vì vậy chúng ta hoà nhau có được không?” Rõ ràng là hẩn tức giận mà, kết quả lại thành ra ngược lại, hẩn phải đi dỗ dành người khác, sao không ai đến giảng hòa với hẩn chứ?

Lôi Thanh trong lòng có hơi phiền muộn. Có lẽ Bùi Mộc Vân cũng không thể ngờ rằng, người đàn ông này tính tình lại có thể tốt như vậy như vậy, muốn làm hắn tức giận thật sự rất khó khăn.

Từ nhà Bùi Mộc Vân đi về, Lôi Thanh mở cửa vào nhà mình. Bên trong vắng vẻ, Lôi Thanh cảm thấy vô cùng chán nản. Có lẽ nên lừa Bùi Mộc Vân kết hôn sớm một chút, sau khi cưới thì sẽ từ từ xây dựng tình cảm cũng được mà?

Hắn đang suy nghĩ, thì cái điện thoại bị ném trên bàn trà kêu lên. Chính là tên bạn Phương Tế Ngộ gọi tới, hẹn hắn đi ra ngoài uống rượu.

Tới quán bar, một nhóm người đã sớm tới trước, vẻ mặt mọi người kỳ lạ nhìn hắn.

“Sao thế?” Lôi Thanh cúi đầu tự nhìn lại mình, quần áo giày dép không có chỗ nào sai cả? “Mọi người có ý gì hả?”

“Ha ha, lão Lôi, anh thật sự đã đến, lúc nào anh và chị dâu mới tốt hơn đây?” Phương Tế Ngộ cười gian nói: “Tốt hơn cũng không báo tin cho các huynh đệ một tiếng, Bạch Mù của chúng ta có một vài tài nghệ tán gái.”

“Đúng vậy.” Vinh Gia Thực ghé vào quầy bar, buồn chán xoay xoay chén rượu, “Haizz, thật xui xẻo, tôi như vậy mà ngay cả Đường Chi Kiều cũng không nắm bắt được.”

“Tôi cho rằng đừng nói chuyện yêu đương nữa là tốt nhất. ” Úc Thần Dật lấy viên kẹo bỏ vào miệng, “Khỏi phải buồn phiền.”

“Vậy cậu có cần cách giải quyết không?” Phương Tế Ngộ cười hề hề hỏi.

Úc Thần Dật nháy nháy mắt, “Tôi có trợ thủ đắc lực, sợ cái gì chứ? Không phải cậu cũng không có bạn gái sao, cậu lại giải quyết như thế nào?”

“Không nói cho cậu biết.” Phương Tế Ngộ cười gian.

“Cắt, không thú vị.” Úc Thần Dật lại nghĩ, “Sẽ không phải là một con búp bê bơm hơi chứ, ha ha, thật biến thái quá.”

“Thối tha, thiếu gia đây mà biến thái sao?”

“Có đấy.”

“Chỉ có điều...” Phương Tế Ngộ đảo mắt qua Lôi Thanh và Vinh Gia Thực, “Hai người các cậu bây giờ đã có mỹ nhân trong lòng rồi, không muốn nói cho tôi ăn đậu hũ sao?”

Vinh Gia Thực lấy ngón tay xoa xoa đầu, im lặng không nói. Hắn và Đường Chi Kiều trong lúc đó đúng thật là có quan hệ, nhưng thế thì đã sao, người chính là không hiểu cô.

Lôi Thanh có chút muốn than thở, hắn và Bùi Mộc Vân quả thực không có tiến triển gì, phải làm sao mới có thể khiến cho quan hệ hai người tiến triển hơn đây? Đó là một vấn đề quan trọng.

“Này, hai người các cậu ”gần quan được ban lộc” cũng không biết tận dụng, thật sự là quá ngốc.” Phương Tế Ngộ uống chai bia, hơi giễu cợt nói.

Hai mắt Lôi Thanh sáng lên, dường như nghĩ ra được gì đó.

Ngày thứ hai, vẫn là Lôi Thanh đón Quả Đổng.

Lôi Thanh vừa lái xe vừa hỏi: “Quả Đổng, cuối tuần chú muốn làm một cái party, con có muốn tham gia không?”

“Party? Party là cái gì?” Thăng bé đang ăn một cái ống kẹo ngọt, ăn xong miệng dính đầy bơ. Lôi Thanh đành phải lấy khăn tay ra lau miệng cho nó.

Sau khi lau xong, hắn mới giải thích , “Party chính là một cuộc gặp gỡ rất thú vị, có rất nhiều người tham gia, rất vui.”

“Vậy sẽ có rất nhiều bạn nhỏ sao?”

“Đúng vậy, chú cũng bảo các bạn nhỏ cũng đến tham gia. Đến lúc đó con bảo mẹ cũng tới tham gia có được không?”

“Dạ, được, con, mẹ và chú cùng nhau tham gia.” Tiểu Quả Đổng rất vui vẻ mà thay Bùi Mộc Vân quyết định.

Buổi tối cuối tuần, Bùi Mộc Vân đang ngồi trên ghế sofa lật tạp chí, có người đến ấn chuông, cô đứng dậy định đi mở cửa, không ngờ Quả Đổng còn nhanh hơn cô.

“Chú.” Quả Đổng gọi một tiếng, cô không cần ngẩng đầu cũng biết được là ai.

“Mẹ, chú tới đón chúng ta đi tham gia party.” Tiểu Quả Đổng nhảy nhót trở lại ngồi bên cạnh mẹ nó.

Bùi Mộc Vân khép sách lại, nhìn Lôi Thanh, làm cái quái gì vậy hả? Chỉ thấy Lôi Thanh cả người mặc một bộ lễ phục màu đen phẳng phiu, bên trong là áo sơ mi màu trắng, cổ áo buộc lại bằng một cái nơ màu đen. Mặc dù Bùi Mộc Vân không muốn thấy Lôi Thanh lắm, nhưng cũng phải thừa nhận, Lôi Thanh quả thực rất đẹp trai.

Bùi Mộc Vân nhìn chằm chằm Lôi Thanh, Lôi Thanh cười cười, có hơi đắc ý nói: “Này, Mộc Vân, anh như thế này rất đẹp trai có đúng không, làm gì mà nhìn đến ngây người thế?”

“Khụ!” Bùi Mộc Vân định thần lại, “Mèo khen mèo dài đuôi.”

Lôi Thanh không nói gì mà nhún nhún vai, cầm trong tay một cái hộp đi đến, “Đây là lễ phục của em và tiểu Quả Đổng, đi thay nhanh lên đi.”

“Tôi và Quả Đổng?” Bùi Mộc Vân chỉ chỉ vào mình và thằng bé, “Tôi đồng ý tham gia buổi tiệc gì gì đó của anh lúc nào chứ?”

Lôi Thanh chỉ vào Quả Đổng, “Thằng bé đồng ý.”

Bùi Mộc Vân nhìn Quả Đổng, mà Quả Đổng thì lại đứng đưa tay Bùi Mộc Vân, “Mẹ, đi thôi, Quả Đổng muốn tham gia party mà...”

Bùi Mộc Vân tự nhiên xoay đi nhưng vì tiểu Quả Đổng, đành phải mang cái hộp vào phòng. Đầu tiên là thay cho tiểu Quả Đổng, sau đó là bản thân mình.

Lễ phục mà Lôi Thanh mua cho Quả Đổng, thực ra là chính hần thu nhỏ lại. Mà lễ phục của cô cũng cùng màu đen với hần, rất hài hòa, nhìn rất có khí chất. Cô tùy ý mà đeo cho mình một đồ trang sức trang nhã, sau đó cầm toàn bộ mái tóc dài bới lên, cố định lại bằng một kẹp tóc hình bướm.

Mở cửa ra, Lôi Thanh ngẩn ra nhìn cô một lúc lâu, sau đó đi đến cúi người xuống thì thầm nói: “Mộc Vân, em thật đẹp.”

Trái tim Bùi Mộc Vân bỗng nhiên đập nhanh, đối với hành động của Lôi Thanh cũng thất thần một hồi lâu.

Hôm nay Lôi Thanh không lái xe tới đây, người ngồi bên ghế lái là Liễu Thường Thanh.

Khi đó Liễu Thường Thanh đang dựa vào cửa xe, ánh mắt chột nhìn về phía cửa ra vào. Hần không nhìn được mà cảm thán về ba người này.

Trong lòng hần nghĩ, ba người này cần phải là người một nhà sao, chỉ cần dựa vào dung mạo tiểu Quả Đổng kia và Lôi tổng rất giống nhau như vậy, đi trên đường bọn họ nói không phải hai cha con, chỉ sợ cũng chẳng ai tin?

Ba người ngồi trên xe, Liễu Thường Thanh lái xe vào màn đêm dày đặc.

Bùi Mộc Vân tưởng rằng Lôi Thanh chỉ dẫn bọn họ đi tham gia một buổi tiệc tùy ý, sau đó đi mới biết được, rõ ràng long trọng như thế, nếu biết rằng như vậy, có đánh chết cô cũng sẽ không đi.

Buổi tiệc tổ chức tại một quán rượu lớn Hương Cách Lý Lạp. Khi bọn họ đến, phần lớn các khách khứa đều cũng đã tới, cửa mở trong nháy mắt, toàn bộ ánh mắt khách đều nhìn về bọn họ, lúc đó Bùi Mộc Vân chỉ có một ý nghĩ trong đầu, tốt thôi!

Lôi Thanh tay trái kéo Bùi Mộc Vân, tay phải dắt tiểu Quả Đổng, đi từng bước đến trung tâm đại sảnh. Bùi Mộc Vân nghiêng răng hỏi: “Buổi tiệc gì gì đó của anh đây sao, sao lại nhiều người như vậy?”

Lôi Thanh cười nói: “Tiệc thì đương nhiên phải nhiều người. Chỉ có điều buổi tiệc này là vì chúc mừng công ty bọn anh mở dự án ‘Mỹ Lệ gia viên’.”

“Công ty các anh?” Bùi Mộc Vân kinh ngạc, “Nói như vậy, nhân viên trong công ty anh đều tới sao?”

“Ừ, nên như vậy mà.”

Lúc này, có nhân viên tạp vụ bưng khay đi đến trước mặt bọn họ, Lôi Thanh lấy một ly nước ép trái cây cho Quả Đổng, lại lấy hai ly rượu sâm panh, đưa một ly cho Bùi Mộc Vân.

Thật ra những buổi tiệc như vậy trước đây chỉ có nhân viên quản lý tầng mới có thể tham gia, nhưng lần này Lôi Thanh cố ý mở rộng quyền hạn, khiến toàn bộ nhân viên trong công ty đều tới tham dự.

Mà lúc này trong lòng Bùi Mộc Vân có vô số ý nghĩ xuất hiện, cô và Quả Đổng đứng cạnh Lôi Thanh như vậy có thích hợp chưa? Nhân viên công ty hẳn thấy được sẽ nghĩ như thế nào?

Dường như để phù hợp với lời của cô, có mấy người đàn ông rất lịch lãm đi về phía bọn họ. Trong đó một người đàn ông trung niên khá béo cười nói: “Lôi tổng đến đây hơi muộn, chỉ có điều nhân vật xuất hiện ngày hôm nay rất đặc biệt, có thể giới thiệu một chút không?”

Lôi Thanh khách sáo cười cười: “Vợ chưa cưới của tôi Bùi Mộc Vân, còn đây là tiểu Quả Đổng.”

Bùi Mộc Vân nghe hẳn giới thiệu, ngẩn người, hử, cô là vợ chưa cưới của hẳn lúc nào thế? Sao cô không biết?

“Vợ chưa cưới?” Mấy người đàn ông đó đưa mắt nhìn nhau.

Trong đó người đàn ông nhìn qua còn khá trẻ nói: “Xem ra là như vậy rồi, Lôi tổng muốn kết hôn, thật chúc mừng! Nhưng vậy thì các cô gái độc thân trong thành phố sẽ khóc đấy, ha ha.”

Người đàn ông gầy hơn còn nói: “Lôi tổng đây bảo vệ phu nhân cũng thật tốt!” Hẳn nhìn tiểu Quả Đổng, “Thằng bé này và Lôi tổng rất giống nhau, không phải là con trai tất cả đều như vậy sao?”

Lôi Thanh chỉ cười không nói, nâng ly rượu, “Uống rượu uống rượu, mọi người không say không về!”

Chờ mấy người kia vừa đi, Bùi Mộc Vân vội vàng kéo hẳn, “Lôi Thanh, anh có ý gì hả? Anh không phải là muốn cho cả thế giới đều biết được rằng, tôi và Quả Đổng có quan hệ rất sâu sắc với anh đấy chứ?”

Lôi Thanh uống sâm panh, rất nhanh nói: “Ừ, rất muốn.”

Bùi Mộc Vân đột nhiên cảm thấy tất cả mọi chuyện đều là do người này sắp xếp, nói khó nghe chính là có tính toán trước, mà cô thì lại có thể dễ dàng mà tiến vào bẫy của hẳn.

Lúc này Quả Đổng khê giật lễ phục của Bùi Mộc Vân, hỏi: “Mẹ, vợ chưa cưới là gì?”

Bùi Mộc Vân ngồi xổm xuống, nhìn xung quanh mà nói, “Quả Đổng, chúng ta đi về có được không? Con xem ở đây cũng không được chơi đùa chút nào cả.”

Nhưng tiểu Quả Đổng lại chỉ chỉ chỗ bánh ngọt đặt cách đó không xa nói: “Mẹ, con có thể ăn chỗ đó không? Nhìn rất ngon.”

Bùi Mộc Vân đau thương phát hiện, cô và tiểu Quả Đổng nói và trả lời là không cùng một vấn đề.

Lôi Thanh và một đám người bên cạnh chào hỏi nhau vài câu, lúc này xoay người, kéo tay tiểu Quả Đổng nói: “Đi, chú dẫn con đi.”

“Này...” Bùi Mộc Vân muốn ngăn cản, nhưng Quả Đổng đã bị Lôi Thanh dẫn đi.

Thật là một buổi tiệc vô cùng nhàm chán. Ở đây ngay cả một người cô quen cũng không có, hơn nữa ánh mắt của những người đó nhìn cô đều rất kì lạ, không cần nghĩ cũng đoán được, những người đó nhất định hết sức tò mò về cô, sau lưng còn không biết nghĩ cô ra sao nữa?

Bên kia tiểu Quả Đổng hình như ăn rất ngon, cô lại không vui mà mang nó đi, nhất định thằng bé sẽ khó có thể vui vẻ.

Cô đang ngần ngừ muốn tìm một nơi yên tĩnh, phía sau đã có người gọi cô lại...

Chương 29: Quỷ kế của đàn ông

Bùi Mộc Vân quay người thì thấy một cô gái. Cô gái mặc quần áo sát nách màu đỏ sậm. Mái tóc đen tết lại vắt qua bên vai. Bộ dạng cô ấy rất được, cười rộ lên rất ngọt ngào, trên khuôn mặt lộ ra hai cái lúm đồng tiền nhỏ.

Nhưng mà, cô không biết cô gái này nha? Trong đầu cô cố gắng nhớ xem mình biết những người nào, nhưng thật sự trong những người này không hề có cô gái kia

Cô gái nhìn khuôn mặt mờ mịt của Bùi Mộc Vân, cười ngọt ngào: “Chị, chị là gì của anh Lôi Thanh?”

Bùi Mộc Vân lúng túng ngừng lại một chút: “Mắc cỡ quá, hình như chị không biết em?”

Cô bé bước lên phía trước, chìa bàn tay trắng như tuyết của mình ra: “Chào chị, em là Hướng Y Bối, là mật thám của anh Lôi Thanh”

Mật thám? Là gì vậy? Chẳng lẽ là thư kí các loại? Có thể nào cô gái này là nhân viên trong công ty Lôi Thanh, sau đó đến gặp cô để hỏi thăm chuyện chuyện?

Xuất phát từ lễ độ, Bùi Mộc Vân cũng chìa tay ra, nắm lấy tay cô gái kia, sau đó nói: “Chị tên là Bùi Mộc Vân”

“Bùi, Mộc, Vân” Hướng Y Bối gật đầu nói: “Được rồi, tên của chị rất hay” Cô ấy lại chỉ chỉ Tiểu Quả Đổng đang đứng trước bàn bánh ngọt “Cậu bé kia là ai? Có phải con của chị không?”

“Đúng vậy, là con của chị, nó tên là Quả Đổng”

“Bộ dạng rất đáng yêu. Bé họ gì? Họ Lôi sao?”

Trong lòng Bùi Mộc Vân hồi hộp, kéo lên một nụ cười cứng ngắc, nói: “Nó không phải họ Lôi, nó họ Đường”

“Là Đường Quả Đổng ” Hướng Y Bối thì thầm một tiếng, “Chị Mộc Vân, em có thể gọi chị như vậy được không?”

Bùi Mộc Vân lặng gập đầu: “Được”

Hướng Y Bối đột nhiên xông đến gần cô, miệng nói nhỏ bên tai cô, “Chị Mộc Vân, có phải anh Lôi Thanh bắt nạt chị hay không?”

“A” Bùi Mộc Vân biến sắc, cô gái này rốt cuộc muốn biết cái gì?

Hướng Y Bối tròn mắt, hé miệng cười: “Thật ra em từng thấy ảnh chị ở trong ví của anh Lôi Thanh. Có lẽ là hai năm trước, lúc ấy em còn hỏi anh ấy là ai, chỉ là anh Lôi Thanh rất nhanh miệng, nói là bạn gái của mình. Nhưng mà chị chưa bao giờ xuất hiện, anh Lôi Thanh cũng không yêu ai. Em nghĩ là anh ấy vô cùng yêu chị đi! Hôm nay cuối cùng chị cũng xuất đầu lộ diện, không ngờ là lâu như vậy... Em lấy lỗi tư duy của một trinh sát đến xem anh Lôi Thanh có phải đã từng bắt nạt chị hay không, cho nên chị liền bỏ đi xa. Em đoán có đúng không?”

Đầu Bùi Mộc Vân đầy hắc tuyến, vấn đề này cô nên trả lời thế nào mới tốt đây?

Lúc cô đang do dự, bên kia Lôi Thanh đã mang tiểu Quả Đổng tới. Lôi Thanh vừa nhìn thấy Hướng Y Bối, sững sốt một chút, nói: “Tiểu nha đầu, sao em lại ở đây?”

“Em mang cô ấy tới” Hướng Y Bối còn chưa kịp trả lời, một người từ giữa nhảy ra, trả lời câu hỏi thay cô ấy

Bùi Mộc Vân nhìn về phía người kia. Người kia vẫn còn rất trẻ, ngũ quan thanh tú, một thân màu xám bạc, là dạng người khiêm tốn

Người ấy khẽ đánh giá Bùi Mộc Vân từ trên xuống dưới, sau đó nhìn Lôi Thanh, nhướn mày nói: “Anh, anh định kim ốc tàng kiều tới khi nào vậy?”

Bùi Mộc Vân cảm thấy mày mình thất lại, không trách người đàn ông trước mặt có bộ dáng giống Lôi Thanh, thì ra là anh em. Nhưng chuyện này là gì vậy, biến thành nơi cô gặp người nhà Lôi Thanh sao? Đừng nói đằng sau còn xuất hiện bố mẹ Lôi Thanh nữa đi...

Giờ phút này, Bùi Mộc Vân thật sự muốn mang theo tiểu Quả Đổng chạy trốn, trốn càng xa càng tốt....

Tiểu Quả Đổng ngửa cổ hỏi: “Chú à, kim ốc tàng kiều là gì?”

Lôi Minh ngồi xổm xuống, vẫy tay với tiểu Quả Đổng, “Nhóc con lại đây, chú nói cho con biết thế nào là kim ốc tàng kiều”

Tiểu Quả Đổng vui vẻ chạy lại, “Chú, chú tên là gì?”

“Chú là Lôi Minh, còn cháu?”

Cậu bé nháy đôi mắt đen lúng liếng “A” một tiếng, “Chú, chú và chú Lôi Thanh có họ giống nhau” lại duỗi tay chọt chọt hai má Lôi Minh, “Hai người cũng có khuôn mặt rất giống nhau, hai người là anh em sao?”

“Đúng vậy, rất thông minh” Cậu bé cảm thấy người lớn nói chuyện thật kì lạ, tại sao cái gì nó cũng không hiểu? Có phải lớn lên mới hiểu được hay không

“Xưng hô” Lôi Minh ôm lấy tiểu Quả Đổng, giả vờ hỏi: “Bố cháu có phải anh trai của chú không?”

Cậu bé mở to mắt, khó có thể tin hỏi: “Chú ấy là bố cháu?”

Bùi Mộc Vân hoảng hốt, vội vàng ôm tiểu Quả Đổng, “Tiểu Quả Đổng, mẹ đưa con đi toilet”

Hướng Y Bối thấy thế cũng nói, “Aizz, em cũng đi, chúng ta cùng nhau đi”

Đi toilet thành đoàn? Cũng không phải là đi mua sắm? Bùi Mộc Vân lại một lần nữa cảm thấy đầu mình đầy hắc tuyến

Đám người kia đi được một lúc, Lôi Minh không kìm được hỏi: “Anh, đứa bé kia là con của anh sao?”

Khóe miệng Lôi Thanh không khỏi vẽ lên nụ cười: “Đúng vậy, chắc chắn là của anh. Nhưng mà Mộc Vân không thừa nhận, anh cũng sẽ chiều theo ý của cô ấy”

“Chúng ta đi xét nghiệm”

“Không cần” Lôi Thanh đưa chén trà hoa cau trong tay uống một hơi cạn sạch, “Em cảm thấy đã là của anh, còn có thể chạy trốn sao?”

Lôi Minh ra sức bĩu môi, thủ đoạn của anh trai mình, hẳn rất rõ ràng, không đạt được mục đích thì sẽ không bỏ qua. “Bất quá nếu bố mẹ biết việc này, chắc chắn sẽ rất vui mừng. Bọn họ còn lo không có cháu để bông”

“Việc này trước đừng quấy động đến họ, chờ anh lấy được Mộc Vân trước rồi nói sau”

“Này” Lôi Minh cười, “Anh nghĩ chuyện này có thể giấu được họ sao, anh hôm nay muốn làm ra thế này, sáng mai bố mẹ kiểu gì cũng sẽ tìm anh nói chuyện, chờ mà xem”

Lôi Thanh từ chối cho ý kiến, thấp giọng cười cười

Sau cuộc gặp gỡ, cô vẫn lên xe Lôi Thanh như cũ. Ở trên xe, Lôi Thanh rõ ràng cảm thấy Bùi Mộc Vân đang khó chịu

Vừa tới cửa, Bùi Mộc Vân liền đưa tiểu Quả Đổng vào trong, Lôi Thanh yên lặng đưa mắt nhìn Bùi Mộc Vân một cái, cũng lấy chìa khóa mở cửa nhà mình.

Bùi Mộc Vân chớp mắt một cái, nhìn về hướng bên cạnh, nơi đó đã không còn bóng dáng Lôi Thanh. Trước đây giống như keo dán, hôm nay lại có thể sáng khoái đi về nhà?

Dường như có gì đó không bình thường, nhưng Bùi Mộc Vân cũng không muốn nghĩ nhiều.

Sau khi về nhà, chuyện đầu tiên Bùi Mộc Vân làm là đỡ tiểu Quả Đổng tắm rửa, đi giặt quần áo vì trên người bám đầy mùi rượu. Sau đó pha sữa cho cậu uống, lừa cậu bé ngủ.

Cậu bé có lẽ chơi quá mệt, tắm rửa xong, sữa còn không uống hết một nửa đã lăn ra ngủ. Bùi Mộc Vân đắp cho nó một cái chăn, đang định quay trở về phòng của mình thì lại nghe thấy tiếng gõ cửa

Cô nghi hoặc đi ra mở cửa, ở ngoài cửa là Lôi Thanh đang đứng rất nổi bật

“Đã trễ thế này, có việc sao?” Bùi Mộc Vân hỏi.

Lôi Thanh quơ quơ quần áo trong tay, nói: “Ổng nước nhà anh bị vỡ, không chảy ra nước, em có thể cho anh mượn phòng tắm dùng được không?”

Ánh mắt Bùi Mộc Vân khẽ đảo, bộ dáng không tin tưởng.

Vì chứng minh mình không dối, Lôi Thanh nói: “Nếu em không tin lời anh nói, có thể đi qua xem, ổng nước nhà anh thật sự bị vỡ”

Buổi tối hôm nay Lôi Thanh uống hơi nhiều rượu, tuy không say đến mức ngã phải ngã trái nhưng mùi rượu vẫn phả vào mặt cô, Bùi Mộc Vân không khỏi khịt khịt cái mũi.

“VẬY anh vào đi, tắm nhanh lên rồi về đi” Ý cự tuyệt rõ ràng trong lời nói, Bùi Mộc Vân còn nói không ra miệng, vì thế nói một chút rồi để cho Lôi Thanh vào nhà.

Nhà của Bùi Mộc Vân thuê gồm hai phòng ngủ, một phòng làm việc, chỉ có một phòng tắm, ở ngay bên cạnh phòng khách. Cô nhìn Lôi Thanh đi vào phòng tắm, thấy mình không có việc gì làm, vì thế đi ra ban công lấy quần áo vừa giặt sáng nay vào.

Cô đang ở trong phòng gấp quần áo, lại nghe thấy tiếng Lôi Thanh ở trong phòng tắm gọi tên mình.

Người này lại làm sao vậy? Cô bực dọc cầm quần áo ném sang một bên, ra cửa, đến phòng tắm bên cạnh hỏi: “Anh lại làm sao vậy?”

“Mộc Vân, anh không mang khăn tắm” Lôi Thanh nói vọng ra

“Anh tắm rửa lại quên mang khăn tắm, vậy sao anh không quên luôn cả mình đi, khỏi cần phải tắm rửa” Bùi Mộc Vân tức giận nói

“Em lấy cho anh một cái đi, nếu không có phải qua nhà anh lấy cho anh một cái chứ. Chìa khóa nhà anh để trên bàn trà”

Bùi Mộc Vân thở dài, thật sự là hết cách với người này. Cô nhớ lúc trước đi siêu thị có mua vài cái khăn mới, vì thế về phòng lấy một cái rồi trở ra.

“Này, tôi để khăn tắm trên mặt đất ngay ngoài cửa, anh tự lấy đi, là khăn mới đấy”

“Từ từ, a...”

“Anh lại làm sao vậy?”

Nhưng mà một lúc lâu sau Lôi Thanh cũng không lên tiếng, Bùi Mộc Vân hơi lo lắng, vì thế đập đập cửa phòng tắm, “Này, Lôi Thanh, anh làm sao vậy, anh không sao chứ? Này, tôi đang nói chuyện với anh đấy”

Nhưng mà bên trong cũng không có tiếng nói, sẽ không phải là ngã rồi chứ. Phòng tắm nhà cô đúng thật có hơi trơn, bình thường khi cô tắm rửa sẽ lấy tấm lót trải lên nền đất phòng tắm. Cô nhớ rõ buổi sáng mang tấm lót giặt sạch rồi đi phơi ngoài nắng, còn chưa trải lại.

“Không phải đâu...”

Bùi Mộc Vân hoảng hốt, thuận tay đẩy cửa rồi đi vào, “Lôi Thanh, anh không sao chứ”

“A” Bùi Mộc Vân nhìn thấy nơi nào đó của Lôi Thanh còn đang lơ thễ, vội vàng thẹn thùng quay mặt sang chỗ khác, “Này, không sao chứ”

Lôi Thanh ngồi dưới đất thử động chân, cũng không có gì đáng ngại, bất quá nhìn Bùi Mộc Vân thì ra lại lo lắng như vậy, hẳn quyết định diễn trò, lừa cô gái này một chút.

Hắn hít sâu một hơi, giả vờ rất đau nói: “Hình như trật chân rồi, rất đau, không đứng lên được”

“Không giống lắm” Bùi Mộc Vân chống hai tay trên lưng mình, nói: “Anh sao lại phiền toái vậy chứ, tắm rửa cũng có thể treo chân. Nếu không anh mặc quần áo vào đã, ngồi ngốc lâu như vậy sẽ rất lạnh”

“Anh làm sao mặc được, anh không đứng dậy nổi” Lôi Thanh lại hít sâu một hơi, làm như càng đau thêm.

“Vậy quần áo anh ở đâu?” Bùi Mộc Vân nhớ rõ là hắn có mang theo quần áo đến nhà cô.

“A, ở...trên bồn rửa tay”

Bùi Mộc Vân nhìn quanh, thì ra đúng là ở bồn rửa tay. Cô lấy quần áo, sau đó chậm rãi ngồi xổm xuống. Cô biết khó có thể không nhìn cơ thể trần truồng của Lôi Thanh nên đành nhắm chặt cả hai mắt lại

“Này, tay đâu?” Bùi Mộc Vân nhắm hai mắt, từ từ sờ cánh tay của Lôi Thanh, lucky post không khỏi tưởng tượng, không đúng, đây là chân Lôi Thanh... “Anh tự mặc quần áo đi” Cô tức giận ném quần áo lên người Lôi Thanh

Khóe miệng Lôi Thanh không khỏi run rẩy. Cô gái này có đôi khi rất không tốt. Hắn mặc xong quần áo, nói: “Mặc áo thì được, mặc quần em phải giúp anh”

“Biết rồi”

Bùi Mộc Vân vẫn nhắm hai mắt lại, sau đó đỡ Lôi Thanh. Cô sờ qua, động phải chân Lôi Thanh, dọc theo chân chạm đến thắt lưng, lại theo thắt lưng sờ đến tay...

Lôi Thanh ngồi ở kia ngơ ngác nhìn Bùi Mộc Vân làm một loạt động tác, yết hầu khó khăn nuốt nước miếng, động tác này của Bùi Mộc Vân đối với sinh lý của đàn ông chính là ma quỷ, vật đàn ông của hắn lại có phản ứng.

Lôi Thanh muốn kiềm chế bản thân, nhưng thật sự khó có thể khắc chế. Hắn thở hổn hển, kéo Bùi Mộc Vân vào trong ngực. Bùi Mộc Vân kêu “a” một tiếng, nghiêng người ngã xuống, muốn dùng tay chống trên mặt đất, nhưng tay lại không chạm tới đất, lại cố tình động phải nơi nào đó. Mặt Bùi Mộc Vân bỗng chốc đỏ bừng

“Mộc Vân, em lại dám ăn đậu hũ của anh.” Miệng Lôi Thanh kề sát bên tai Bùi Mộc Vân, nhẹ nhàng nói.

Chương 30: Như vậy rất tốt

Bùi Mộc Vân bỗng nhiên mở mắt ra, chỉ thấy khuôn mặt của Lôi Thanh đang kề rất gần cô, hai khuôn mặt dán sát với nhau. Cô có hơi lo lắng không ngừng lẩm bẩm: “Tôi... tôi bị anh ăn đậu hũ ở đâu rồi?”

Lôi Thanh cười trêu ghẹo, “Vậy nếu như anh muốn ăn đậu hũ thì sao?”

Môi Bùi Mộc Vân giật giật, lén lút hạ ánh mắt xuống. “Anh... anh nên đứng lên trước đi, xem có đau ở chỗ nào không?”

Cô tiếp tục nhắm mắt lại, cầm trong tay cái quần nói: “Nhanh, mau mặc vào đi.” Nhưng nhìn tình hình và vẻ mặt của Lôi Thanh, rõ ràng như đang nói: “Nhanh, mau hôn anh.”

Lôi Thanh khẽ cúi xuống chặn ngang hôn Bùi Mộc Vân. Bùi Mộc Vân cảm nhận được việc làm của Lôi Thanh, đầu tiên cứng đờ rõ rệt, muốn phản kháng, nhưng tên Lôi Thanh thực sự hôn quá mức dịu dàng, cô dần dần êm dịu như một dòng nước.

Lôi Thanh thấy Bùi Mộc Vân không hề phản kháng, trong lòng vui mừng, đương nhiên gia tăng động tác mạnh mẽ hơn. Hai người trước kia giống như hai cái dây pháo chưa đốt, bây giờ va chạm, thiên lôi câu địa hỏa, đêm bỗng nhiên dài triền miên.

Ngày thứ hai, Bùi Mộc Vân bị một hồi tiếng đập cửa “bình bình bình” làm cho giật mình tỉnh giấc. Cô cố sức mở mắt ra, có chút mệt mỏi nên nhắm mắt lại, đầu cảm thấy hơi đau nhức.

“Mẹ, mẹ, mẹ thức dậy chưa?”

Tiếng tiểu Quả Đồng từ ngoài cửa truyền đến khiến Bùi Mộc Vân bừng tỉnh, mọi chuyện đêm qua như một dòng điện hiện ra trong đầu, cô vén chăn ra nhìn, bản thân mình quả nhiên không hề mặc gì, sau đó nhìn về phía bên trái giường, cô nhắm mắt than khóc một tiếng, dường như đau càng thêm đau nhức.

“Này, anh mau đứng lên đi.” Bùi Mộc Vân đẩy người đang ngủ bên cạnh.

Lôi Thanh không tỉnh, khẽ rầy rà một câu gì đó, sau đó trở mình, tiếp tục ngủ.

Bùi Mộc Vân muốn tiếp tục gọi, nhưng nghĩ lại cứ nên bỏ đi đã. Cô xoay người xuống giường, sau đó tìm quần áo mặc vào. Khi muốn đi ra ngoài, nhìn người trên giường, đêm qua cô và hắn... Cô lại vội vàng tự an ủi mình, người phương diện này lúc nào cũng có nhu cầu sao, bất kể là đàn ông hay đàn bà thì dường như việc yêu nhau cũng không liên quan đến tuổi tác, đến quan hệ chứ?

Cô mở hé cửa ra, thấy Quả Đổng đứng là đang đứng ở ngoài cửa, vẻ mặt tò mò nhìn cô. Nếu như bị Quả Đổng nhìn thấy Lôi Thanh hiện tại đang nằm ngủ trên giường của cô, cô phải giải thích thế nào đây, cho nên trong tình huống này tốt nhất là không được để cho thằng bé thấy.

Cô đi ra ngoài sau đó vội vã đóng cánh cửa lại, ôm lấy Quả Đổng hỏi: “Hôm nay sao lại dậy sớm thế?”

“Vâng, con không ngủ được.”

Bùi Mộc Vân ôm Quả Đổng trở về phòng, “Nhưng hôm nay là cuối tuần rồi, vậy nên mẹ sẽ ngủ cùng con một lát.”

“Dạ.”

Bùi Mộc Vân muốn Quả Đổng mau mau ngủ, sau đó vào phòng tìm cách để tên kia đi. Nhưng mà do một hồi lâu, thằng bé cũng chẳng chịu ngủ, lại còn mở to đôi mắt, hỏi cô rất nhiều vấn đề.

“Mẹ, tại sao mọi người đều nói con và chú Lôi Thanh giống nhau, nói giống như cha con vậy?” Thằng bé với vẻ mặt ngây thơ hỏi.

“Hả?” Bùi Mộc Vân cảm thấy mũi của mình có chút khó thở, “Ai nói?”

“Là chú kia và dì nói.”

Bùi Mộc Vân biết Quả Đổng nói chú kia và dì chắc là chỉ Lôi Minh và Hướng Y Bối, nếu ngay cả em trai Lôi Thanh cũng biết sự tồn tại của Quả Đổng, thì bố mẹ Lôi Thanh cũng biết ư? Nếu bố mẹ hắn đã biết thì phải làm sao đây?

Bùi Mộc Vân lắc đầu, cảm giác đầu có hơi choáng váng. Đêm qua hai người dường như cũng kiềm nén lâu lắm rồi, sau khi buông thả hoàn toàn thì có phần liêu lỉnh. Sàn phòng tắm rất lạnh, hơn nữa còn ẩm ướt, Lôi Thanh đè cô trên đó lăn qua lăn lại một hồi lâu, bây giờ cô cảm thấy chính bản thân mình có hơi bị cảm.

Để lảng sang chuyện khác, Bùi Mộc Vân dịu dàng nói: “Quả Đổng, hay là mẹ pha sữa cho con uống nhé.”

Thằng bé kia ngoan ngoãn gật đầu, nói: “Được ạ.”

Bùi Mộc Vân nhân lúc đi pha sữa, suy nghĩ cách đuổi Lôi Thanh đi ra ngoài.

Cô vào phòng, Lôi Thanh còn đang ngủ. Bùi Mộc Vân đi đến, nhẹ nhàng cúi đầu xuống, nói thật thì người đàn ông này rất đẹp trai, ở thời đại này, trước tiên không nói đến xuất thân, chỉ nhìn khuôn mặt thôi cũng khiến cho bao nhiêu phụ nữ chạy theo.

Cô đang rối bởi suy nghĩ, đột nhiên hông bị siết chặt lặt, cô cảm thấy rõ ràng mặt mình và khuôn mặt người nào đó rất sát nhau.

Lôi Thanh phút chốc mở mắt ra, trong khuôn mặt giả vờ sợ hãi là ý cười, “Mộc Vân, cảm thấy bản thân mình thích ở bên trên có đúng không?”

Bùi Mộc Vân đỏ mặt nói: “Không có, anh mau đứng lên đi, Quả Đổng thức dậy rồi.”

Lôi Thanh không nhịn được lại hôn vào đôi môi đỏ mọng của Bùi Mộc Vân, “À, thì ra con trai đã thức dậy rồi, vậy việc đó có liên quan gì? Bố và mẹ nó ở trên giường vẫn như thường mà.”

Bùi Mộc Vân hừ lạnh, “Lôi Thanh, anh cũng đừng quá đắc ý, mau đứng lên, tôi muốn đi pha sữa cho Quả Đổng.”

Lôi Thanh bắt mẫn, “Mộc Vân, em đúng thật là lạnh lùng tuyệt tình mà, tối hôm qua chúng ta không phải rất hòa hợp sao...”

“Tối hôm qua là tối hôm qua, dù sao cũng...” Lòng cô rất rối bời, đôi khi muốn nói vài câu tình cảm cũng không nói được. “Dù sao anh đứng lên trước đi, chuyện của chúng ta sau này rồi hãy nói.”

Chờ Quả Đổng uống hết sữa, khi Bùi Mộc Vân đi ra thì Lôi Thanh đã đi rồi.

Thời gian buổi tối, Lôi mẫu gọi bảo hần trở về ăn cơm. Lôi Thanh vốn muốn mang thêm Bùi Mộc Vân và Quả Đổng, nghĩ lại thì không làm nữa.

Buổi tối hần lái xe trở về nhà, Lôi mẫu thấy con trai mình, trong lòng không khỏi mừng rỡ một trận. Đúng lúc bảo mẫu trong nhà đi đến kêu ăn cơm.

Trên bàn cơm, Lôi mẫu gấp những món ăn Lôi Thanh thích vào bát hần.

Lôi Thanh hỏi: “Buổi tối bố lại có buổi tiệc xã giao à?”

Lôi mẫu nói: “Bố con bận bịu không phải con không biết?” Dừng một lúc lại hỏi, “Tiểu Thanh, con có phụ nữ ở bên ngoài phải không?”

Lôi Thanh mở miệng, “Mẹ, sao mẹ lại hỏi như vậy?”

Lôi mẫu nói: “Con đừng giấu mẹ. Dù sao chúng ta cũng đã cực rồi, nếu như đến lúc đó con không mang theo bạn gái trở về, thì con phải kết hôn theo ý của mẹ.”

“Không phải là còn một tháng sao?”

Lôi mẫu không cam lòng tiếp tục hỏi: “Mấy ngày nay con có thật là đi công tác không?”

Lôi Thanh đoán, có lẽ chuyện của Bùi Mộc Vân mẹ đã nghe đồn rồi.

“Mẹ, mẹ muốn biết cái gì?” Lôi Thanh buông đôi đũa xuống hỏi mẹ.

“Nghe nói con ở bên ngoài có vợ còn có con, con muốn làm bố dượng của thằng bé đó sao? Con cần phải suy nghĩ lại chuyện thằng bé!”

Bà đã nghe qua chuyện lúc trước ở buổi tiệc, vốn rất muốn con đem bạn gái về, đúng là rất hài lòng, nhưng lại nghe nói người phụ nữ kia có con, vẫn còn chưa lớn, như vậy khiến bà cảm thấy không ổn, nên hôm nay bà lòng như lửa đốt liền gọi cho Lôi Thanh về, muốn ở trước mặt hỏi rõ ràng.

Lôi Thanh không nhịn được bật cười, “Mẹ, mẹ nghe ai nói thế?” Quả nhiên đúng là việc này, nhưng chuyện này nên nói làm sao để mẹ hiểu đây?

Chương 31: Bà nội khó hiểu

Mẹ Lôi hừ một tiếng, làm ra vẻ mất hứng nói: “Con cứ như thế dẫn theo người phụ nữ đó đi tham gia tiệc rượu, lúc đó có nhiều người như vậy, con có chắc là sẽ không có người đến báo với mẹ chuyện này?”

Kỳ thật trong lòng Lôi Thanh hiểu được, nếu anh có biện pháp công khai Bùi Mộc Vân, hiển nhiên sẽ không có ý gạt mẹ, việc này cũng không cần thiết. Lôi Thanh suy nghĩ nói: “Mẹ, thực ra con không phải làm cha dượng thằng bé, mà là cha ruột”.

“Cái...cái gì?” Mẹ Lôi sợ tai mình nghe nhầm, khó tin nói: “Thằng bé, con có biết mình đang nói gì không? Con đừng tưởng là tùy tiện nói thằng bé là của con, mẹ sẽ tin, sau đó đồng ý cho con và cô ta qua lại. Mười kể này của con sẽ không lừa được ta đâu”.

Lôi Thanh cười, “Mẹ, đây là gia đình trong kịch mẹ thường xem”. Chờ cười đủ, Lôi Thanh đặc biệt nghiêm túc nói: “Mẹ, thằng bé thật sự là con của con, không có chút nào là giả”.

Mẹ Lôi hơi nhíu mày, “Tiểu Thanh, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Lôi Thanh giải thích đơn giản mà rõ ràng cho mẹ chuyện lúc trước của mình và Bùi Mộc Vân, về phần anh gỡ thủ đoạn với Bùi Mộc Vân hiển nhiên tự động bỏ qua. Mẹ Lôi sau khi nghe Lôi Thanh kể rõ, tức giận đập bàn “Chuyện lớn như vậy, tại sao con không nói. Nếu công ty không có tiệc rượu, con còn muốn giấu mẹ tới khi nào?”

“Mẹ, con không phải vẫn đang thu phục Mộc Vân sao?” Lôi Thanh có chút nản lòng nói.

Mẹ Lôi nói: “Trên đời này có chuyện gì mà Lôi Thanh con không làm được, mẹ thật sự rất tò mò. Mẹ nói con mau thu phục cô gái đó nhanh lên, đem cháu trai bảo bối của mẹ về nhà, biết chưa?” Mẹ Lôi nói xong, phần khởi tiếp tục ăn cơm nhưng trong đầu lại nghĩ, không biết cháu trai của bà như thế nào? Có vui không, có kêu bà nội không? Chao ôi, thật muốn nhanh chóng gặp được thằng bé.

Sáng thứ hai, Bùi Mộc Vân đưa tiểu Quả Đổng đến nhà trẻ, bây giờ bọn họ không cần đi xe, đi bộ là đến, rất thuận lợi. Trong nhà trẻ tiểu Quả Đổng cũng có bạn, mỗi ngày đều hào hứng đi học, điều này làm cho Bùi Mộc Vân rất vui vẻ. Dẫn Quả Đổng đến cổng, thằng bé vẫy tay tạm biệt cô, cô yên tâm mà đi làm. Một tuần làm việc bận rộn lại bắt đầu. Mỗi đêm, mẹ Lôi đều trằn trọc, thế nào cũng không ngủ được, trong lòng muốn nói với chồng về cháu trai, nhưng lại nghĩ, vẫn là thôi đi, chờ bà xác nhận lại rồi nói cũng không muộn.

Cho nên hôm nay bà cố tình dậy thật sớm, bà biết hôm qua Lôi Thanh ngủ ở nhà. Khi Lôi Thanh xuống lầu, mẹ Lôi đang ngồi ở bàn ăn dùng điểm tâm. “Tiểu Thanh, ăn bữa sáng với mẹ”. Mẹ Lôi hướng anh vẫy tay. Lôi Thanh đi đến hỏi “Hôm nay sao mẹ lại dậy sớm như vậy?”

Còn không phải chờ con sao, mẹ Lôi trong lòng đáp. Trên mặt không biến sắc nói “Cũng lâu rồi con không cùng mẹ ăn sáng?” Lôi Thanh nghe vậy, sắc mặt cứng đờ, tự mình xác định sẽ không thể ăn một bữa sáng yên ổn với mẹ được. Trước đây vì bận công tác, hiện tại vì chuyện Bùi Mộc Vân mà lơ là: “Vâng, hôm nay cùng mẹ ăn sáng”.

Lôi Thanh nói xong, cởi tây trang vừa mặc ra khoác lên trên ghế dựa. Mẹ Lôi múc cho anh chén cháo, anh bưng lên húp vài hớp, tay nghề của người đối diện anh không khỏi tán thưởng vài câu. Mẹ Lôi liếc mắt nhìn Lôi Thanh, thật cẩn thận hỏi “Đứa bé kia bao nhiêu tuổi rồi?”

“Sao?” Lôi Thanh có chút mơ hồ, tiếp sau anh nghĩ mẹ có thể là đang hỏi tuổi Quả Đổng, vì thế nói “Quả Đổng đã bốn tuổi, vừa mới lên nhà trẻ”

“Đã đi nhà trẻ rồi sao?” Mẹ Lôi không nhịn được có chút sục sạo “Nhà trẻ ở đâu?”

“Gì chứ?” Lôi Thanh cảnh giác nhìn mẹ. Mẹ sẽ không làm gì Quả Đổng chứ? Nhìn vẻ rạn rở của Lôi Thanh đột ngột thay đổi, mẹ Lôi rầu rĩ nói: “Con thật là, chẳng lẽ mẹ lại gây bất lợi cho cháu trai của mình sao?” Lôi Thanh bĩu môi nhưng vẫn nói địa chỉ nhà trẻ cho mẹ.

Hôm nay Viện trưởng nhà trẻ bất ngờ tiếp đãi một vị khách đặc biệt. Lúc đó, bà đang ở trong văn phòng xem văn kiện, cổng bảo vệ gọi điện thoại nội tuyến nói có một vị khách muốn gặp bà. Bình thường cũng có người tìm bà, bà cũng không để ý, vì thế đã kêu bảo vệ mời người đó đến phòng Viện trưởng gặp bà. Khi người đó đến cực kì lễ độ gõ cửa, Viện trưởng khép lại cặp văn kiện, nói “Mời vào”.

Chờ người đó đi vào, viện trưởng không khỏi kinh ngạc mở to miệng, vội vàng đứng lên, nghênh đón, cười nói: “Phu nhân, sao bà lại đến đây?” Mẹ Lôi cũng có chút ngạc nhiên hỏi “Bà nhận ra tôi”

Viện trưởng mời mẹ Lôi ngồi, cười nói: “Tôi gặp qua phu nhân một lần trong yến tiệc, đúng lúc bà đứng ngay bên cạnh tôi. Lúc ấy nhiều người như vậy, bà không nhớ rõ tôi cũng là bình thường”

“À” Mẹ Lôi uống ngụm trà, lúc này mới bừng tỉnh nhớ ra địa điểm gặp nhau. Bà cùng chồng mình tham dự tiệc rượu rất nhiều, làm sao có thể nhớ rõ toàn bộ người ở đó. “Phu nhân, lần này bà đến nhà trẻ chúng tôi là...”

Mẹ Lôi nghĩ đến mục đích đến đây, không nhịn được cong khoé miệng cười: “Nghe nói ở chỗ bà có một đứa bé mới vừa chuyển trường đến tên là Quả Đổng, thằng bé học ở lớp nào vậy?”

“Quả Đổng” Viện trưởng đương nhiên nhớ rõ đứa bé này, bộ dạng mi thanh mục tú, đôi mắt thật to, đặc biệt đáng yêu. Viện trưởng đưa mẹ Lôi đến sân thể dục, hiện tại đúng lúc cậu bé đang học giờ thể dục. Viện trưởng chỉ cậu bé chỗ cầu trượt cách đó không xa nói: “Phu nhân, bà xem, đứa bé kia chính là Quả Đổng”.

Mẹ Lôi nhìn theo hướng viện trưởng chỉ, dưới ánh mặt trời thằng bé mặc bộ đồng phục thể dục màu da cam, vẻ mặt cười rạn rở đang leo lên cầu trượt trượt xuống. Trông thật giống với Lôi Thanh lúc còn nhỏ.

“Quả Đổng, đến đây một chút” Viện trưởng hướng Quả Đổng vẫy tay. Thằng bé rất vâng lời vội chạy tới, rất lễ phép chào viện trưởng “Dạ, viện trưởng”. Mẹ Lôi ở bên cạnh không chớp mắt nhìn thằng bé trước mặt. Một đứa bé đáng yêu, đây là cháu trai của bà sao? Tiểu Quả Đổng thấy phu nhân bên cạnh vẫn nhìn cậu, vì thế cũng ngẩng đầu quan sát mẹ Lôi “Bà, vì sao bà lại nhìn chăm chăm cháu vậy?”

Bà? Trong lòng mẹ Lôi đột nhiên run rẩy, vẻ mặt chờ mong hỏi “Cháu vừa rồi gọi ta là gì?” Tiểu Quả Đổng ngẩn người, nghĩ thầm, chẳng lẽ mình gọi sai sao? Nhưng mà so với mẹ lớn hơn nhiều không phải kêu bằng bà sao? Chính là mẹ đã dạy cậu như vậy! “Bà...”

“Cháu ngoan” Mẹ Lôi ngồi xổm xuống, nắm bàn tay nhỏ bé của tiểu Quả Đổng nói “Cháu kêu một tiếng bà nữa có được không?” tiểu Quả Đổng kinh ngạc nhìn viện trưởng, viện trưởng nhìn cậu gật đầu. Vì thế cậu lại ngoan ngoãn gọi: “Bà”.

“Ng ngoan, ngoan” Mẹ Lôi một tay ôm lấy cậu, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống “Cháu ngoan”.

Buổi tối Bùi Mộc Vân đón Quả Đổng tan học. Thằng bé nắm tay mẹ hỏi “Mẹ, những người có lỗi đều sợ con trần lớn sao?”

“A, con vật đó thì tất nhiên là sợ rồi?” Bùi Mộc Vân đáp “Chẳng lẽ con không sợ sao?”

Thằng bé lắc đầu nói “Không sợ, con thấy nó rất đáng yêu” Bùi Mộc Vân cười cười, khen ngợi “Ừ, tiểu bảo bối lá gan lớn nhất” Thằng bé lại hỏi “Mẹ, mẹ sợ con kiến sao?”

“Con kiến? Ừ, cái này không sợ”. Bùi Mộc Vân nhớ rõ trước đây thích xem con kiến chuyển tổ. Còn thích cố ý bỏ lại một miếng bánh mì nhỏ trên đường con kiến đi qua, sau đó nhìn nhóm các con kiến chạy vội trở lại, triệu tập các con kiến xung quanh cùng nhau dọn sạch, cô cảm thấy cực kỳ thú vị.

“Kia...Ốc sên thì sao ạ?” Con mắt thằng bé xoay vòng, lại hỏi.

“Ốc sên, cũng tạm tạm, sẽ không sợ” Bùi Mộc Vân thấy thằng bé hôm nay thật kì lạ, hỏi tới hỏi lui một vấn đề không đầu không đuôi. “Vậy đi bắt ốc sên, mẹ không sợ sao?”

“Bắt...” Bùi Mộc Vân không khỏi nhú mày “Bắt cái con vật đó làm gì?”

Mưu kế của tiểu Quả Đổng dường như đã đạt được liền cười cười “Bởi vì, đây là bài tập ngoại khóa, thầy nói phải quan sát đặc tính cuộc sống của tiểu ốc sên, cái này gọi là nhật kí quan sát. Nếu mẹ sợ ốc sên, con sẽ kêu chú Lôi Thanh cùng giúp con, chú ấy nhất định sẽ không sợ”

Bùi Mộc Vân cảm thấy đang bị thằng bé này tính kế?

“Mẹ, hôm nay có một bà rất kì lạ đến tìm con”. Thằng bé tiếp tục báo cáo chuyện hôm nay xảy ra ở nhà trẻ của cậu.

“Bà kì lạ, kì lạ như thế nào?” Hai người vừa đi vừa nói chuyện, bất tri bất giác đã đi đến dưới lầu “Bà hình như rất thích con, hơn nữa còn muốn con gọi là bà, nhưng mà không phải nhiều tuổi hơn so với mẹ cũng gọi là bà sao?”

Tiểu Quả Đổng không nghĩ ra “Nhưng mà bà đối với con rất tốt, còn dẫn con đi uống trà sữa. Mẹ trà sữa uống rất ngon, lần sau mẹ cũng dẫn con đi nha” Thằng bé suy nghĩ thật logic, rất đặc biệt, không phải vừa mới nói bà kì lạ sao, làm sao lại nói đến trà sữa. Nhưng mà người đó là ai chứ?

Chương 32: Gả cho anh có được không?

Về đến nhà, lúc Bùi Mộc Vân làm bữa tối cho Quả Đổng, Lôi Thanh liền đến. Ở trong phòng khách, hai người to nhỏ không biết nói gì, chờ Bùi Mộc Vân làm xong cơm tối, đi ra phòng khách, không thấy hai người họ đâu. Đi đâu rồi sao?

Bùi Mộc Vân nghi hoặc nghĩ. Cô mang đồ ăn bưng để trên bàn, nhưng đợi cả buổi cũng không thấy bóng dáng ai. Cô nghĩ, hay là gọi điện thoại cho Lôi Thanh.

“Này, anh đang ở đâu?” Bùi Mộc Vân hỏi.

Lôi Thanh nói: “Ở dưới lầu”.

“Hai người ở dưới lầu làm gì? Mau trở về, ăn cơm.” Bùi Mộc Vân giọng điệu không vui nói.

“Nếu không thì em xuống đây đi”.

Bùi Mộc Vân cúp điện thoại, cởi tạp dề trên người ra, nhanh tay lấy tiền và chìa khóa, vô thang máy xuống lầu. Đến dưới lầu, Bùi Mộc Vân liếc mắt một cái nhìn thấy Lôi Thanh và Quả Đổng hai người đang ngồi xõm trong bụi cỏ phía trước, cúi đầu không biết là đang tìm gì.

“Này, hai người làm gì vậy?” Bùi Mộc Vân đi qua đó, tò mò hỏi.

Lôi Thanh đứng lên, phẩy đất trên tay, cười nói: “Con của em nói muốn bắt ốc sên, nhưng mà một vẫn không tìm được, bọn anh tìm khắp nơi cả nửa ngày cũng không có một con”.

Lúc này Bùi Mộc Vân mới nhớ lúc tan học Quả Đổng có nói với cô chuyện muốn bắt ốc sên. Không ngờ tới thằng bé nhanh như vậy muốn Lôi Thanh sẽ bắt. Cô ngẩng đầu nhìn lên trời, trời có phần tối, một vòng màu trắng bạc gần mặt trăng đọng ở chân trời.

“Khi nào trời mưa thì lúc đó mới có nhiều ốc sên, nhưng mà nhìn trời hôm nay không giống như là sắp mưa”. Tiểu Quả Đổng dường như không nghe mẹ nói, vẫn đang nỗ lực tìm kiếm.

“Quả Đổng, hay là chúng ta về nhà trước đi, ngày mai quay lại tìm, còn tìm nữa thì trời sẽ tối sầm đó”. Bùi Mộc Vân ôn tồn nói.

Tiểu Quả Đổng có chút mất hứng, bủ môi nói: “Nhưng mà tìm rất lâu...”.

Thấy thế Lôi Thanh cũng nói: “Nếu không sáng mai lại đến tìm, bây giờ chú ốc sên có thể đã về nhà ăn cơm, giống như chúng ta, tiểu Quả Đổng không đói bụng sao?”

Vừa nhắc đến thức ăn, tiểu Quả Đổng rất phối hợp bụng kêu ùng ục, mặc dù có chút không cam lòng, nhưng thằng bé vẫn gật đầu. “Chú, vậy sáng ngày mai chú nhất định phải tìm giúp con”.

“Được”.

Bùi Mộc Vân muốn đi ôm Quả Đổng, nhưng mà thằng bé lại chìa tay muốn Lôi Thanh ôm.

Lôi Thanh bủ môi, nhẹ giọng nói: “Hình như hiện tại anh được yêu thích còn hơn em nha”.

Bùi Mộc Vân “hừ” một tiếng, lập tức đi về nhà trước.

Về đến nhà, Bùi Mộc Vân dẫn Quả Đổng vào toilet rửa tay. Lôi Thanh đi vào phòng ăn, nhìn thấy trên bàn ăn bày ra ba chén dưa, trong lòng không khỏi mờ tối. Thực ra Bùi Mộc Vân cũng để ý đến anh, mặc dù ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng vẫn để ý.

Từ trong toilet Bùi Mộc Vân dẫn Quả Đổng đi ra, nhìn thấy Lôi Thanh tựa như cây cột đứng trong phòng ăn, không nhúc nhích, nhưng trên mặt lại tươi cười.

“Này, anh đứng đây làm gì? Làm thần giữ cửa sao, nhưng mà cửa ở bên ngoài kia kìa” Bùi Mộc Vân trêu ghẹo nói. Lôi Thanh bưng tỉnh, “Anh cao hứng thôi”.

“Có cái gì mà cao hứng?”

“Thực ra em đối với anh vẫn rất tốt”.

Bùi Mộc Vân cười nhạt, “Mới là lạ”.

Ba người vui vẻ ăn cơm. Ăn cơm xong Bùi Mộc Vân ở trong phòng bếp rửa chén, rửa được một nửa, Lôi Thanh đi đến.

Bùi Mộc Vân ngẩng đầu liếc mắt nhìn anh, hỏi: “Sao không ở trong phòng khách chơi với Quả Đổng?” Lôi Thanh đi đến bên cạnh cô, lấy khăn sạch bắt đầu lau chén, “Quả Đổng đang xem phim hoạt hình, thật hiểu chuyện”.

Nghe vậy Bùi Mộc Vân không nói gì nữa, tiếp tục rửa chén. Hai người im lặng một lúc lâu, đột nhiên đều ngẩng đầu, cùng lúc mở miệng nói.

“Quả Đổng nói có một...”

“Mộc Vân, chúng ta...”

Hai người lại đồng loạt dừng lại. Lôi Thanh đưa tay lên tỏ ý Bùi Mộc Vân, “Em nói trước đi...”

Bùi Mộc Vân nhanh tay rửa chén nói: “Hay là anh cứ nói trước đi”.

“Cũng được”.

Lôi Thanh suy nghĩ một chút, nói rất nghiêm túc: “Mộc Vân, không bằng...Chúng ta kết hôn đi”.

Bùi Mộc Vân sững sốt, anh ta đang nói cái gì, kết hôn, cô với anh ta? Nghĩ lại có chút buồn cười. Cô buông chén đang rửa trong tay ra, quay đầu, nhìn Lôi Thanh, sau đó nói: “Lôi Thanh anh không sao chứ? Anh xác định đầu óc mình vẫn tốt chứ?”

“Em nghi ngờ tâm lòng của anh?”

Lôi Thanh nhú mày. Bùi Mộc Vân rủ mi, cười nhạt, “Anh cho rằng bây giờ có thể sao?”

“Tại sao lại không thể?” Hai tay Lôi Thanh đặt lên vai Bùi Mộc Vân, “Chỉ cần em đồng ý, bây giờ đều có thể. Hơn nữa em có biết anh vẫn luôn muốn ở bên cạnh em không, chẳng qua là em vẫn luôn đẩy anh ra xem mà thôi. Mộc Vân em không nghĩ cho mình, chẳng lẽ em cũng không nghĩ cho Quả Đổng sao? Thằng bé phải có ba, có gia đình đầy đủ, mới có lợi cho tinh thần và thể xác của nó, em chung quy không nghĩ nó sẽ có thành kiến sao?”

Lôi Thanh nói rất đúng, Quả Đổng cần ba, cần một gia đình đầy đủ, mà anh quả thực có thể cho nó điều này. Còn cô có thể chấp nhận Lôi Thanh sao? Tha thứ cho những việc làm trước kia của anh ta đối với cô. Cô không biết...

“Anh...Để tôi suy nghĩ một chút”.

Bùi Mộc Vân có chút mệt mỏi nói. Cả đêm cô không chợp mắt, ngày hôm sau tỉnh lại mắt thâm quầng. Lôi Thanh quả nhiên nói được làm được, mới sáng sớm đã đến đây dẫn Quả Đổng đi bắt ốc sên. Đến lúc cô làm xong bữa sáng đang muốn ra ngoài gọi hai người về, Lôi Thanh và Quả Đổng xuất hiện ở cửa.

“Mẹ, mẹ xem đây là ốc sên, thực sự bị con bắt được”.

Thằng bé cầm cái chai nhựa trong suốt đặc ý nói. Bùi Mộc Vân lấy cái chai trong tay thằng bé nói: “Đi rửa tay nhanh lên, sau đó ăn điểm tâm”.

Nhìn Quả Đổng nhảy nhót đi rửa tay, Lôi Thanh quay đầu nhìn Bùi Mộc Vân, quan tâm hỏi: “Đêm qua ngủ không ngon sao? Là anh tạo áp lực cho em?” Bùi Mộc Vân liếc mắt nhìn anh, đi về phía bàn ăn

“Có chút”.

Cô bắt đầu múc cháo cho Lôi Thanh “Nếu tôi nói tôi làm thế nào cũng không yêu anh, anh có thể chấp nhận sao?”

Lôi Thanh cười cười “Ừ, có thể. Em có thể nói như vậy anh đã rất vui rồi, nếu em thật sự thật lòng yêu anh, đối với anh mà nói thật xa xỉ, chỉ mong có một ngày như vậy”.

Đối với sự cố chấp của Lôi Thanh, Bùi Mộc Vân thật sự không còn lời nào để nói. Ăn xong bữa sáng, Lôi Thanh đưa Quả Đổng đến trường, kế tiếp đưa Bùi Mộc Vân đi làm. Lúc Bùi Mộc Vân muốn đi vào phòng làm việc, Lôi Thanh vươn đầu ra ngoài cửa sổ xe nói

“Mộc Vân, buổi tối anh đến đón em tan làm”.

Bùi Mộc Vân không nói gì, giẫm lên giày cao gót vào ‘Vân Thượng’.

“Chị Mộc Vân, ngoài cửa có người tìm chị”. Thời điểm Bùi Mộc Vân đang vẽ tranh, nhân viên đi đến trước sân khấu nói với cô.

“Là ai” Cô hỏi.

“Dạ, là một người phụ nữ, nhìn rất sang trọng”

Phụ nữ, chẳng lẽ là mẹ của cô? Bùi Mộc Vân vội vàng ra khỏi phòng làm việc, chạy đến chỗ người phụ nữ kia, người phụ nữ này, cô không nhận ra...

Chương 33. Kết thúc viên mãn

Bên trong quán cà phê, Bùi Mộc Vân nhìn người phụ nữ trước mặt, cô có thể đoán ra bà ấy là ai, nhưng đoán không ra mục đích của bà ấy. Mẹ Lôi uống một ngụm cà phê, cười đem Bùi Mộc Vân đánh giá một phen, bây giờ mới nói: “Cô chính là Mộc Vân, tôi là mẹ của Lôi Thanh”. Bùi Mộc Vân hơi há miệng thở dốc, sau đó gật đầu nghĩ thầm quả nhiên là bà ấy.

“Dì tìm con là...”.

Mẹ Lôi rủ mắt xuống, lại lập tức giương mắt như trước cười nói: “Tôi muốn tâm sự với cô về tiểu Thanh của nhà chúng tôi. Có một lần tôi muốn nó đi xem mắt, nó lại nói bản thân có con với người khác, còn nói đời này ngoài cô ấy ra sẽ không để người nào khác trong mắt. Lúc đó tôi rất ngạc nhiên. Cô gái này rất cuộc đời thủ đoạn gì, có thể làm cho tiểu Thanh của chúng tôi mê muội như vậy. Tôi còn nói với nó, hạn cho con trong vòng một tháng phải dẫn cô gái đó về nhà, nếu không thì con phải đi xem mắt. Nhưng đã qua một tháng, nó cũng không dẫn người về nhà, phải làm sao bây giờ? Vậy tôi chỉ có thể tự mình tìm đến”.

Bùi Mộc Vân nghe mẹ Lôi nói như vậy, càng không biết mình nên nói cái gì cho tốt. Mẹ Lôi thấy Mộc Vân không lên tiếng, lại nói: “Mộc Vân, thực ra tiểu Thanh nhà chúng tôi đúng là đã lớn lại là con một, hơn nữa cô còn có con với tiểu Thanh, cô cũng đừng quá cố chấp, hai người không phải đã rất tốt sao. Nếu cô muốn, đứa nhỏ mới quan trọng nhất, tình cảm có thể từ từ gây dựng sao”.

“Dì đã gặp Quả Đổng phải không?” Bùi Mộc Vân chậm rãi mở miệng hỏi.

“Đúng vậy”. Mẹ Lôi bên môi thoải mái cười dịu dàng

“Thằng bé thật đáng yêu, nó rất giống tiểu Thanh lúc nhỏ”.

Thì ra mẹ Lôi đến đây làm người thuyết phục, nhưng có thể kết hôn với Lôi Thanh sao?

“Mộc Vân à”.

Mẹ Lôi vươn tay nắm lấy tay Mộc Vân, vỗ vỗ nói: “Hôm nào có thời gian rảnh hẹn ba mẹ của con cùng đi ăn cơm, cùng bàn bạc chuyện kết hôn. Con không lên tiếng, ta xem như con đồng ý”.

Hai ngày sau, Bùi Mộc Vân không thể không khâm phục hiệu suất làm việc của mẹ Lôi, bà lại có thể hẹn trước ba mẹ cô. Địa điểm ăn cơm là “Giàn trồng hoa”, là chỗ bọn họ thường đến.

Trước khi vào phòng, mẹ Bùi kéo Bùi Mộc Vân lại, có chút trách cứ nói: “Con... đứa nhỏ này, chuyện lớn như vậy bây giờ mới nói cho chúng ta biết?”

Mặt Bùi Mộc Vân lộ vẻ khó xử, “Mẹ chuyện này con với Lôi Thanh cũng không biết”.

“Cái gì không biết?”.

Mẹ Bùi nói “Con rõ ràng biết ba của Quả Đổng là ai lại không nói cho mẹ biết”

“Hả?”.

Lúc này Bùi Mộc Vân mới bừng tỉnh hiểu ra, cô và mẹ nói căn bản không phải là chuyện này. Bùi Mộc Vân còn muốn giải thích, cửa phòng mở ra, Lôi Thanh bước ra

“Dì, Mộc Vân, mau vào thôi”.

Hai gia đình cũng là lần đầu tiên gặp mặt, ba Lôi hiện tại cũng có mặt. Người họ Bùi nhìn thấy ba Lôi, đều âm thầm kinh hãi, đây chính là đại nhân vật nhìn thấy trên tin tức, hôm nay lại có thể thành thông gia. Mẹ Bùi cúi đầu nhẹ nhàng hỏi Bùi Mộc Vân

“Sao con lại không nói sớm thì ra nhà trai là người có lai lịch?”

“Con cũng không biết?”

Lúc này Bùi Mộc Vân thật đúng là ăn ngay nói thật, trước kia Bùi Mộc Vân không muốn gặp Lôi Thanh, còn tốn thời gian đi hỏi thăm ba mẹ của anh ta làm gì, nhưng mà hôm nay nhìn thấy không ngờ có bối cảnh không bình thường. Tiểu Quả Đổng ngồi giữa ba Lôi và ba Bùi, cậu một lúc thì nhìn ba Lôi, một lúc lại nhìn ba Bùi, thầm than hôm nay thật nhiều người, nhưng mà không biết ai là ông nội

“Ông nội, ông không phải là ba của chú sao?” Tiểu Quả Đổng ngửa cổ tò mò hỏi.

“Chú?”. Ba Lôi từ trước đến nay luôn nói năng thận trọng, nhìn tiểu Quả Đổng đáng yêu như vậy, nghĩ muốn không cười cũng khó.

“Sao lại gọi là chú, phải gọi là ba?”

“Ba?” Tiểu Quả Đổng cong miệng, không phải mẹ đã nói là ba đã chết rồi sao?

“Chú chính là ba sao?”

“Đúng, chú chính là ba”

“Vậy từ nay về sau con không gọi chú là chú, mà gọi là ba phải không?”

“Đúng”.

Ba Lôi yêu thương nựng hai má tiểu Quả Đổng. Mặc dù có rất nhiều chuyện không rõ, nhưng tiểu Quả Đổng cũng không thể suy nghĩ được, nếu chú có thể biến thành ba, tất nhiên cậu rất thích, cũng rất hi vọng. Về đến nhà đã khuya, Lôi Thanh chưa có trở về chỗ ở của mình, mà đi theo Bùi Mộc Vân vào phòng cô.

“Sao anh lại vào đây?” Bùi Mộc Vân nhìn phía sau Lôi Thanh, hỏi.

Lôi Thanh đi lên trước, đem Bùi Mộc Vân ôm vào lòng, cười nói: “Sao anh lại không thể vào đây, sau này em chính là bà xã của anh, chúng ta sẽ ngủ cùng một giường, ở cùng một phòng...Nghĩ đến cuộc sống như vậy thật sự rất tốt”.

Bùi Mộc Vân nghĩ, tôi cứ như vậy đem chính mình gả cho anh sao? Trước đây rất ghét người này, tránh anh ta như tránh ôn dịch, tuy rằng bây giờ không phải rất ghét, nhưng mà cũng không phải là yêu.

Có một câu nói như thế này, không thể lường tình tương duyệt, phụ nữ nhất định phải tìm được một người đàn ông thật sự yêu mình, như vậy mới có thể hạnh phúc.

Có một ngày tình yêu của bọn họ thăng hoa, cô hẳn là cũng sẽ thương anh?

Cô tin tưởng nhất định sẽ có một ngày như vậy!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trien-mien-thuy-ho-phach>